

Артър Ленгли

АРМАГЕДОН – 2

Хроника на последните дни

София, 2003 г.

След бързото изчерпване на трите си издания романът "Армагедон " доказва мястото си сред най-необходимите книги в края на отминалото столетие. Почитателите на Артър Ленгли, който ни предостави ръкописа на хрониката "Армагедон-2", сега получават нова възможност. Някои от героите на "Армагедон" продължават своя живот и тук, защото са се превърнали във воини на Светлината Хрониката "Армагедон-2" изследва парапсихологическите и окултните явления в тяхната тотална дълбочина. Действието се разгръща на широкия фронт - ТУК, СЕГА, и ОТВЪД, в неизмеримите дълбини на хиперпространството.

МОСТЪТ

На 18 март, петъкът на една изнурителна седмица, лабораторията плуваше в тихо слънце. Напоследък тишината беше най-необичайното нещо сред коридорите на дългата сграда, но сега тя я изпълваше със звънливо, едва доловимо кънтене. Персоналът, запасен със сандвичи и двулитрови пластмасови бутилки лимонада, се бе изнесъл извън градчето. Негласно хората наричаха тези съботни отсъствия празник. Такива празници липсваха в календара, но персоналът на абсолютно засекретената лаборатория все по-често предпочиташе да е извън нея. След последните пробиви на онази странна, сгъстена и едновременно течна, жива и напълно непредсказуема същност, която нарекоха хиперпространство, хората изглеждаха изплашени. Постепенно лабораторията се превръщаше за тях в нещо, в което бе по-добре да не си.

По правило всички избягваха да обсъждат в свободното си време започналото да се случва тук от три месеца насам. Ако сам не беше свидетел на пробива и вихрите, които последваха, ако не разполагаше със записи и кадри на случващото се, и професор Албърт Кюлман би сметнал, че сънува. Без да работи в определена посока, някак случайно, като че безгрижен хлапак отметна непроницаемо покривало, екипът му достигна до онова, което винаги е било най-голямата тайна на планетата.

Когато пробивът се случи, професор Кюлман предпочете да сметне, че става дума за случайно явление или просто за заблуда. Заблудата бе нормата и начинът, по който хората на планетата общуваха помежду си. Но тя също бе формата и начинът, по който Мирозданието общуваше с тях. Като начин на поведение заблудата се разполагаше в няколко нива - от чистата лъжа, до премълчаването или преиначаването. Хората сякаш губеха ден след ден изначалната си дарба да изпитват доверие един към друг. Това бе просто рефлекс, ответна реакция. Неосъзнаване на факта, че всички са застанали от едната страна на все по-уголемяващата се пропаст. Голямата ѝ уста бе ненаситно отворена. Ставаше все по-лакома. Едва съдържаше нетърпението да погълне онова, което бе започнало много преди тях и щеше да завърши много след като и последният човек изчезнеше.

Много отдавна полетът на човешката мисъл се сведе в последна сметка до обмислянето на удари върху други човешки същества. Професор Кюлман не си спомняше почти нищо от своя живот, никакъв спомен, който да не го водеше до тежка равносметка. Постигна всичко, което пожела, ала липсваше удовлетворението, което трябваше да увенчае усилията му. Той правеше отдавна разлика между живот и кариера. И ето че в края - и на двете, се случи онова, което го оставяше без дъх. През двете страни на пропастта някой бе построил мост. Стрелата му изплува от нищото внезапно. Чист, стремителен, напуснал територията на сънищата, мостът летеше като безгрижна дъга след летен дъжд.

Хронологията на събитията се подреди така. Една сутрин професор Кюлман откри върху бюрото си странен чертеж. Той обозначаваше уред, голям колкото магнетофон от среден клас, снабден с две слушалки. Съществуваше и скала. При монтирането на апарата, наречен от него биофон, се разбра, че се настройваше като обикновена радиостанция. Когато източникът на излъчване беше наблизо, връзката ставаше ясна, при отдалечаване се губеха отделни думи и накрая тя се разпадаше. Биофонът бе прелестно елементарен и фактът, че никой не бе се досетил за неговото създаване, предизвикваше само учудване.

Професорът си спомняше как се втурна да реализира онзи странен чертеж. Без да обмисля откъде бе дошъл и кому принадлежеше тази идея, той просто не спа три денонощия и мобилизира техниците от лабораторията, докато достигна до първите резултати.

На четвъртото денонощие, когато безсънието просто го повали и той заспа върху бюрото си, в пространството зад очите му се появи Леандра. Тя изникна от някакво беззвучно поле, където се кълбеше млечна пара. Беше в същата кафеникава

широка дреха, такава, каквато я видя при последната им среща. Тогава при лабораторни условия Леандра материализира Госта. Висок, светлокос, около тридесет седем годишен мъж, в бял хитон и бос, той изплува буквално от въздуха. Помнеше, че Госта се отнесе с него като с дете, което задава много въпроси, но още не е готово да осъзнае отговорите. Боже мой, а той все питаше и питаше и даже не изпита тогава неудобството, че тези въпроси си бяха елементарни. Мозъкът ли генерира енергията, която доведе Госта тук? И да, и не, беше отговорът. Зависи как гледате на мозъка -като на орган или като на енергия, която временно се възползва от него.

Тогава Кюлман не разбра почти нищо. Експериментът по програмата "Платон" започна и завърши. И тогава, както и днес, той изпитваше особеното усещане, че може би е жертва на халюцинация... Ще имате в недалечно бъдеще пълната възможност да научите отговорите на повечето си въпроси - това беше краят на експеримента, сбoguването... Е, може би вече бе настъпил моментът, когато времето дойде...

В онази просъница преди три месеца Леандра го доближи и погали. Докосването на ръката ѝ предизвика в него остра реакция и той заплака. Ако анализираше чувството отпреди три месеца, щеше да го раздели на усещане за катастрофична пареща самота - от нейното отсъствие, и на велика радост - от нейното появяване и ласка. В лошите мигове от живота му тази жена го бе спасявала. Сега се случи същото, защото тъкмо в следващото утро той вече знаеше предназначението на вече сглобения по дадените му чертежи апарат. Нарече го биофон, без изобщо да се замисли, и чак по-късно разбра, че не той бе кръстникът, а някой от строителите на моста, опънат между пропастта. Всичко е енергия и тази енергия следва мисълта. Като единствен управляващ и насочващ фактор мисълта можеше да трансформира всяка енергия в нещо, което физическите сетива можеха да чуят и видят.

Мъртвите винаги са били възприемани като мъртви, като някой, превърнал се в нещо, от което няма полза, без туптящо сърце, без мускули, без воля и страст. Всички култури бързаха да се освободят от телата, като ги полагаха бързо под пръстта или подпалваха огньовете. С това нещата приключваха.

В най-общи линии религиите отделяха внимание на напусналите физическото тяло. Християнството казваше няколко добри думи над ковчезите и пееше вдъхновяващи псалми, преди да ги отпрати в рая или в ада, където всеки получаваше според заслугите си. Египтяните се бяха заели сериозно за онова, което следваше, и бяха написали "Книга на мъртвите". Будизмът и мюсюлманството означуваха нов живот, който започваше след преминаването на Прага. Някоя религия не си позволяваше да мисли, че душата загива заедно със своя носител - тялото. Много древни текстове тълкуваха послесмъртните състояния.

В най-нови времена неколцина лекари-реаниматори извършиха трескави наблюдения и записаха разказите на излезлите от клинична смърт. Според получената информация, в момента на смъртта човешкото същество се изправяше пред напълно неочаквани преживявания. Наместо да попадне в тотална и безвъзвратна тъмнина, то навлизаше в пространство, твърде различно от земното. На първо време се губеше усещането за тяло, което мнозина осъзнаваха като затвор, ризница, окови. Те плуваха над тялото си, озадачени от усилията на медиците или на близките да ги възвърнат към живота. После загубваха интерес към тези усилия или към плачовете и отчаянието, притег-лени от една мощна Светлина. За да я достигнат, някои се усещаха всмукани от коридор или тунел, чуваха угнетяващи звуци или камбанен звън. После навлизаха в Светлината или тя навлизаше в тях, даряваше ги с мир, разбирателство и любов, все понятия, за които те не откриваха земен еквивалент.

Завърналите се в тялото си правеха безуспешни опити да го напуснат отново. Не харесваха и не приветстваха усилията на лекарските екипи, които го възвръщаха към живот.

Въпреки много и очевидни свидетелства, науката отричаше всичко това. Тя обясняваше околосмъртните състояния със сетните конвулсии на мозъка, който се

отбраняваше от разрухата чрез последни ясни халюцинации. Танатологията, науката, която изследваше смъртта, не се ползваше с голяма популярност.

Напротив, светът и неговото население привикваха да се държат към смъртта така, сякаш тя не съществуваше. Тя не бе коректив или нова възможност, не приключваше просто с едно износено тяло, за да даде на душата различна реалност, в която да преоцени миналото и да набележи бъдещето. Смъртта се възприемаше като абсолютен край.

Такъв финал по принцип отхвърляше стремежа и усилията приживе личността да се стреми към нравственост и морал, такъв финал позволяваше всякакво поведение, защото след всеки край не следва нищо повече. Такова възприемане на смъртта в последна сметка позволи нещата да достигнат до сегашната печална демотивация. До придържане към правилата, които ръководеха почти всички. Те гласяха: "След мен и потоп" и "Целта оправдава средствата".

Създаването на биофона, апарат, осъществяващ контакти между напусналите физическото тяло и тези, които прилагаха горните две правила, бе със сигурност Моста, който се откриваше, за да съедини двата края на пропастта.

ЯРОСТНО И СМИРЕНО

На 30 август го събуди силна музика. Тя бе тъй разтърсваща и тържествена, че прозорците звънтяха в такт с кристалните кълба на полилея. Професорът се сви, смазан от тежестта на звуците, издавани сякаш от строен пред вратата му армейски оркестър, но даже птица не би могла да се добере през охраната до апартамента му в секретното градче.

Музиката избухваше с високите си ослепителни акорди и изчезваше за миг в тишината. Разрушаваше я с нападателя галоп на ескадрон цигулки и обои. Невидимият диригент превеждаше океана на звуците през остри заскрежени върхове, където само слънцето и ветровете имаха свой дом. Кристалчетата сняг се държаха едно за друго, скрепени само от темперамента на диригента: после лавината им потече и затрупа с тонове сияен сняг апартамента, градчето, лабораторията, самия въздух...

Кюлман се изправи онемял, с мъка. Ушите му пищяха, бе цял леден, дишаше трудно. Видя се, но някак отстрани, как отива до вратата и я отключва с вдървени пръсти, само и само за да види вцепененият в скуката си войник от охраната.

Пи горещата си чаша кафе, по-силно и горчиво от обичайното. Пусна струя гореща вода върху пръстите си и наблюдаваше как кръвта с нежелание се връща в тях. Посегна да облече дебел пуловер, но навън бе август, горещ, сух август, от който тревите съхнеха. Август, ненавиждан от зверчетата и птиците на пустинята, защото ги обричаше на смърт от жажда.

Нахлузи обичайната си дълга риза и панталон от тънко хасе. Погледна се отново в огледалото на излизане. Само за миг - защото трудно се разпознаваше в него - оттам го наблюдаваше блед, много слаб и със сини кръгове под очите старец.

Премина през правоъгълния двор, като се стараеше да запази очите си от слънцето, и влезе в кабинета си. Климатичите работеха, вътре не бе по-хладно от всеки друг път, но сега го побиха тръпки.

Когато по-късно си даваше сметка какво се случи, бе сигурен, че е знаел, знаел е и това знание го е навестило още през нощта. А сутринта е чул приветствието, яростното и смирено приветствие на невидимия оркестър, за да се подготви. Сега наистина изглеждаше подготвен.

Пръстите му съединиха няколко кабела, натиснаха клавиша за включване на магнетофона и още един бутон, който отваряше цялата система. Тя му приличаше сега на едно ухо, на огромна мембрана, обърната към пространството. Усили докрай способността на биофона да приема звуци, каквито и да бяха те и откъдето и да идваха, и притихна до него.

Седеше, може би цял час с тяло, трептящо от ударите на сърцето, когато в слушалката се чу слаб, нежен звук. Приличаше по-скоро на звук от стичане на пясък по малък хълм. После сякаш стъпки. Мънички, забързани стъпала се отблъскваха и потъваха в пясъка на неизвестно къде намиращия се хълм. После се примеси шум от морски прибой. Вълните идваха и си отиваха, обливайки бряг, където и да се намираше той... И тогава чу слаб и далечен глас:

- ... Али... Али...

Напрягна се силно. Гласът продължаваше да го зове, леко дрезгав, изпълнен с любов, каквато бе забравил, че има.

Следващата вълна дойде и се отля...

- ... Албърт... Али...

Рухна върху дългата маса с апаратурата, защото внезапно разбра, че това бе гласът на майка му. Само тя и само тогава, в детството му, го наричаше така... Плачеше, вкопчен в стола... Звукът на вълните започна да се стапя, цялата звукова картина изчезна, загуби се в бездънната тишина, която замести всичко. Задавен от сълзи, Албърт Давид Кюлман, наричан в детството си Али, се впусна към магнетофона и върна обратно записа.

- ...Али... Али... - зовеше го майка му. Отново и отново. Този глас принадлежеше и едновременно не можеше да принадлежи на отдавна мъртъв човек. И все пак достигаше до него през невъобразими пространства, отнякъде, където бе тя сега.

Трябваше да прекъсне за кратко всичко, да се наплиска с вода и отново да се вгледа в огледалото. Сега не беше старец, блед, слаб, забързан към смъртта. Горещите му млади очи вдъхновено се взираха в нещо, което започваше отвъд огледалото. Лицето му бе озарено от щастие. Не можеше до вчера да си спомни какво бе това да изпитваш щастие и любов: сега, днес, разбра и си спомни.

Три дни не посмя да се докосне до биофона и до записа, защото се боеше, че все пак всичко би могло да се окаже само една щастлива халюцинация. Боеше се да не чуе, след като натисне клавиша, само тишината в отговор. Боеше се, че ще загуби, сега вече завинаги, покоя и смисъла, които го навестиха тогава.

Спеше дори с дрехи, изцяло вкопчен във всичко, което бе с него в миговете на безмерното му щастие. Ако би могъл, би събрал даже пращинките от тях, защото те също бяха скъпоценност. Кореше се само, че допусна да преживее безкрайно време, лишен от единственото, което си заслужаваше да бъде съхранено, заради нетленността му.

На четвъртата сутрин го разбуди пак онзи оркестър, но сега музиката бе кротка и прозрачна, като вода, плискаше се в чашата на тиха долина, скрита под нежносини върхове. Всичко бе ново, и онова, в сърцето, също бе различно: сега той знаеше, че няма какво да се изгуби, защото нищо не можеше да се изгуби в света и световите.

Смени дрехите си и отново се заключи в лабораторията. Натисна бутона и в ушите му почти веднага плисна кристално звънче, закачено сякаш на шейна, препускаща към звездите.

Денят пак бе петък, любимият му ден, в който всичко се случваше.

- Аз съм - неуморно повтаряше той в микрофона, - Али... Али...

После улови женски глас, но не майчиният. Гласът тихо се засмя и каза съвсем близо в ухото му:

- Професор Кюлман, насреща е Шафика Вайзер.

ПРЕДПОСЛЕДНО СБОГОМ

Като загреба за последен път с лопатата, високият, много слаб, но очевидно съхранил силата на тялото си мъж я облетна върху ръба на прясно изкопаня гроб. Пи малко вода от глиненото съдче и го положи грижливо върху меката пръст. Съдовете

трябваше да се съхраняват внимателно, и без това бяха рядкост в беднотията на тяхното изгнание.

Беше късно след пладне на един вторник през ноември. Времето се съхрани сухо и топло, рядкост за тази част на света. Но облаците вече се надигаха от север. Идеха плътни, поглъщайки светлината, натоварени с дълги дъждове.

Откъм звънарната на малката църква се появи разкривеният силует на немия Симон. Когато дойдоха тук след изтощителните преходи, го откриха да живее в полурухнала съборетина. Постепенно привикнаха с него и той започна да изпълнява с преданост малките задачи. Прояви се, когато започнаха строежа на църквата.

Последната им църква. Последното място, което превърнаха в последно убежище. Достигнаха дотук деветима. Две години по-късно жив остана само той. Рицарят-тамплиер Д. К. Тези инициали бяха достатъчни и никои не любопитстваше за подробности. Дисциплината бе принцип, който не се нарушаваше. Бяха и останаха железен орден. Но след разцвета дойде упадъкът. Сега нещата очевидно говореха за настъпващия край. Поне в неприветливата Шотландия, която все пак им даде убежище и приюти последните остатъци от ордена, разпръснат след гоненията по цяла Европа.

Д. К. посрещна Симон, който носеше последната одежда. С нея брат Кенет Макалпин прекрачваше в смъртта. Двамата старателно повдигнаха лекото му тяло и го обвиха с белия плащ. Върху него зааленя скосеният тамплиерски кръст.

Изправиха се. Кенет Макалпин бе осмият, който умря тук. Настинка при риболов. Останалите седмина бяха умрели от болести и безнадеждност.

Д. К. направи знак и двамата със Симон повдигнаха трупа. Вятърът раздвижи дългата прошарена брада на брат Кенет Макалпин. Почивай в мир. Проправи пътя на следващите. Измоли светлината за себе си и тези, които обичаш.

Когато се изкачиха пак горе, между облаците проникна слънце. Д. К. гледаше право в портокаловото кълбо, излъчващо далечна топлина. Светът се промени от докосването на светлината, която го умиротвори и го превърна в онова, което той е бил при Сътворението: изначален, равен сам на себе си, понятен сам на себе си. Свят, създаден от Създател, който в търсене на себе си направил само кратка грешка.

Той преповторил матрицата, като се надявал, че копията ще бъдат само копия и нищо повече. Не че това било коварно решение, но тогава, в момента на създаването, Създателят не размишлявал особено върху поведението на копията. Те трябва да са му били нужни само като фон. Живи копия, говорещи, усмихващи се, непознаващи други състояния, освен хармонията.

После Създателят заминал и се откъснал от света си. Не изпитвал съмнения, че нещата ще се променят по време на отсъствието му. Но веднъж направена, всяка грешка има способността да се умножава.

Хармонията веднага привлякла други същности, които заварили свят в отсъствието на неговия Създател. Те се възползвали от ситуацията. Каква печал, въпреки светлината на първоначалния замисъл, каква безнадеждност от всичко онова, което се случило по-късно. Към случилото се по-късно трябваше да бъде прибавено и унищожението на тамплиерския орден.

Като анализираше историята, Д. К. винаги смяташе, че навярно не се е справил. Нито с внезапното хрумване на побъркващия се крал Филип Хубави, нито с последствията от решението му.

Но ако сътвореше равносметка, сега, пред незаровения още гроб на последния тамплиер, Д. К. все пак изпитваше тих възторг. Човешкият материал е крехък, макар и сътворен от неунищожима енергия. В тамплиерските групи Д. К. бе вложил огъня от същината на Създаването; огромни знания. Рицарите-тамплиери промениха света, дадоха нов ключ за ръждясалата брава.

Сега Д. К. стоеше пред гроба на последния от своята мъртва армия. Взе лопатата и започна да засипва брат Кенет Макалпин с кафява шотландска земя. Когато довърши, показа на Симон как да постъпи, когато пръстта улегне. Симон трябваше да постави меч на брат Макалпин върху надгробната плоча, да го очертае и да вдълбае

контура му в камъка. Нищо повече. Никакъв знак върху надгробните плочи. Тамплиерите влизаха в поредната си смърт само със знака на меча.

ШАФИКА ВАЙЗЕР

В края на третата седмица след последното си успешно включване в световите и пространствата, условно наречени от него ОТВЪД, професор Кюлман започна да се стяга за път.

С помощта на агентурните досиета той разбра почти всичко за жената, която чрез биофона бе назовала името си, произнесено чисто и ясно от мелодичния ѝ глас: Шафика Вайзер.

Трябваше да признае, че спецслужбите бяха хвърлили много усилия в разработката на операцията с кодово име ДЕМОН. Още в началото, когато Шафика Вайзер започнала проучванията си на неизвестните качества на мозъка, около нея закръжи цяло стълпотворение от шпиони. В тази дума проф. Кюлман влагаше цялото си презрение към лицата, занимаващи се с подслушване, доносничество и убийства, употребявайки целия регистър на долнопробните човешки умения. Неговата трагедия се състоеше в това, че цял живот бе принуден да работи за секретните лаборатории и спецслужбите, едновременно презирайки делата им. Двусмислието на ситуацията се състоеше в това, че тъкмо тайните служби го бяха открили, спасили и закриляли. Той бе работил за тях, вложил знания и умения, но не и сърцето си.

Единственото, което наистина го накара да се чувства пълноценен, цял и единствен със себе си и сърцето си, бе откритието на биофона. Ако можеше да се каже въобще, че той бе негово откритие, тъй като един ден откри чертежите на странното техническо изобретение направо върху бюрото си. Но поне бе успял да реализира чертежите и да доведе нещата до някакъв край. Също като онази жена, която излезе на пряка връзка; преодоляла немислимите пространства, открила мост между ОТВЪД и тук.

Тук бе и той, и може би това значеше нещо за нея. Това не бе мисъл, която го ласкаеше, а по-скоро мисъл, която му се струваше истинна. Сърцето не можеше да го лъже и тъкмо това бе причината, заради която той продължи връзката, отправяйки всички сътрудници и запазвайки я в дълбока тайна.

В досиетата имаше събран огромен материал. След смъртта на съпруга си Шафика Вайзер се завърнала в Александрия. Начинът ѝ на живот бе напълно затворен. От време на време я посещавали странни хора, а самата тя почти не напускала дома си. Един мъж, споменат в досиетата с името Михрам Леви предизвикал засиления интерес на специалните служби.

Можеше да се каже, че той бе легендарна фигура. Службите се бяха залепили за него още от момента, в който открили, че уменията му могат да им бъдат много полезни. Накрая го възприемали като Отговарящият на всички въпроси, независимо дали ставаше дума за времето вдругиден, за болестите на някого, за фирмен фалит или убийство на резидент или президент. Просто му задаваха въпрос и получаваха отговор, винаги точен. Според анализите в досиетата Михрам Леви бе титан, навярно единствен в способностите си да извлича от миналото или от бъдещето всички тайни.

В страховете си да не го загубят или разярат, хората от тайните служби се бяха отнасяли към него почти с нежност. Страхопочитанието им стигаше дотам, че го оставяха да прави каквото си иска, а те тичаха подире му по целия свят. Прикрепените агенти му доверяваха семейни тайни и подреждаха личния си живот според неговите указания. Някои от тях признаваха пълната си зависимост от този човек. Той винаги ги направляваше умело и спестяваше болките от неуспешни или погрешни опити за каквото и да се отнасяше - любовниците или болестите на съпругите, борсовите индекси или избора на място за почивката им.

Също така беше вярно, че вместо те да ръководят него, Михрам Леви се превърна в единствен, почитан и предизвикващ пълно доверие техен покровител. Нещо като Бог или поне свръхестествено същество, каквото той си е бил винаги, и по този въпрос не

можеше да има никакво оспорване.

Освен това Михрам Леви бе изненадващо почтен. Проф. Кюлман познаваше всякакви хора и почтеността на повечето винаги предизвикваше съмнения от някакъв момент. Не и Михрам. Всички сведения показваха, че немалките суми, които е получавал, веднага са били раздавани: изпращани на социални институции или персонално на някой, изпаднал в беда. Самият той се хранел оскъдно, личните му нужди били като на бедняк, не притежавал абсолютно никакви имоти, скъпоценности или каквото и да е материално нещо. Единствената му слабост била да издържа приюти за бездомни животни в предградията на големи градове.

Именно тази личност се бе появила при Шафика Вайзер. В Александрия Михрам дошъл от Базел, където гостувал на проф. Хайне, приятел на починалия ѝ съпруг. Разбира се, в досиетата можеше да бъде прочетен пълният запис на случилото се в дома на проф. Хайне. Тогава Михрам внезапно заговорил за Колибри 1, наименованието на черната звезда на 100 светлинни години от Земята, откритие на проф. Хайне, който между впрочем го държал в абсолютна тайна. Михрам му съобщил, че след осем дни, около три часа след полунощ на 4 декември, черната звезда ще избухне. Което се е случило в указаното време.

По-късно Михрам съобщил на домакиня си, че кръвното му налягане е ужасно: 190 на 145. Почти пред припадък професорът го премерил с домашния си апарат и то си било точно толкова. Михрам го излекувал за секунди. Мощна хладна вълна, зеленикава по цвят, обгърнала болния и налягането послушно паднало на 140 на 80. Към шест часа сутринта на 4 декември, след като двамата наблюдавали избухването на звездата, Михрам ясно произнесъл думата "Китай", а после помолил проф. Хайне да го свърже с Шафика Вайзер.

Професорът го сторил и в послепис на бързото писмо до нея съобщил, че следобеда на същия ден чул по радиото за страшно земетресение, отнело живота на поне 50 000 души. То станало по същото време, когато Михрам произнесъл думата "Китай".

В разговорите между Михрам и Шафика в Александрия, прилежно записани от апаратурата, имаше изключително странни неща. Михрам бе предупредил Шафика Вайзер за интереса на службите към работата ѝ със сензитиви и парапсихологическите им умения. Шафика не обърнала никакво внимание на тези предупреждения. Тя живо се интересувала от неговата личност и търсела отговор на многото си въпроси. Откъде може да се знае точния час, в който ще избухне звезда на 100 светлинни години отук? Как спада кръвното налягане без никакво видимо въздействие? И изобщо, като знаел кога, какво и как ще се случи, знаел ли откъде го знаел?

СОМАТИ

Между живота и смъртта, но в нито едното от двете, ако се разглеждат като физични процеси, и двете имат елементарни обяснения и едното следва неизбежно другото, след което известно време животът остава в състояние на забавяне - в състоянието смърт.

После смъртта разцъфтява, добирайки се бавно до крехкостта на онова, от което се разграничава, но тя се добира така неистово до него, така вкопчена и решена на абсолютно всичко, че поведението ѝ е впечатляващо.

Смъртта не иска повече да бъде аморфна, проснато тяло, затънало в тлението; тя желае движение, ритъм, процес, вървеж, крачка, дихание. Може даже да се види как тя микрон след микрон започва да се надига от мъртвата си неподвижност, която я озадачава не по-малко, отколкото всеки друг се озадачава от вцепенението на мъртвостта; въпреки страха на всяко живо същество, в което то пропада веднага щом само замирише на смърт, щом дори само се намекне за нея, смъртта не е онова, за което я мислят повечето.

Тя е събиране на силите преди скок, като, разбира се, тук трябва да забравим всичките си досегашни представи за време, защото нейният процес не се нуждае от

тиктакането на часовника и всъщност му се надсмива. Тя е ненужно отричана, отхвърляна, за нея забраняват дори да се мисли, тя не се обсъжда. Непрестанно се правят, че я прогонват от живота, ала в най-големите си дълбини всички наши тайни мисли се сливат с нея и са посветени на нея. Недостижими за никой друг, мислите ни се венчават с нея и тъй плътно обемат нейната същност, че тя остава во веки веков в паметта на живота, което преминава в неживо, на неживото, което преминава в живо и все така, през еднакъв до полуда кръговрат, където ту сме в тъмната част - смъртта, ту в светлата полусянка - живота.

Състоянието СОМАТИ не е нито едното, нито другото, като всъщност е и двете. Не може да настъпи понеделник, ако отсъства неделята. Само по себе си изгревът се балансира от очакването на идещия залез, който пък подхранва жизнеността си от носещата се във въздуха ангелска идея за неизбежния изгрев.

За да се достигне до пещерите, надеждно укрити сред бисквитената пустош на варовиковата пустиня, са необходими: специален призив, който ще осигури деветте нива на допускане и напълно надеждни водачи.

До пещерите, в които ще попаднат в състоянието СОМАТИ, е допускан само крайно ограничен кръг от човешки същества. Те са сред най-изтъкнатите умове на планетата от нейното създаване до днес. Сред тях има и неколкостотин разумни същества, родени не на тази планета, но обладаващи качества, които ще подтикнат разума в необходимата посока.

Подборът се извършва от същества, които са основоположниците на Експеримента Земя. Повечето от тях присъстват в текстовете, оставени ни от всички религии, дори в устните предания на племената, които нямат писменост. Тъй като съществуват строги табути, устните текстове да не бъдат украсявани и доизмисляни, истината за основоположниците на експеримента Земя се намира тъкмо в неколкочасовите песнопения, които някой туземец ще изрецитира. Туземецът почти никога не разбира смисъла на текста, който изрича, но е изпълнен с дълбока почит към него. За него да се потопи в своя прелестен разказ, предаден му от неговия баща, както той ще го предаде на своя син, е свещенодействие и никой и нищо няма да го отклони от преклонението му.

ТЪГАТА СИРИУС

В песнопенията на племето догони, напълно безписмено и примитивно, може да се открие цялата истина за Експеримента Земя.

Представете си как една сияйна утрин от ясното небе слиза сребърен диск. Той се приземява тихо пред кръглата колиба на племенния вожд. От него слиза приветлив мъж без възраст и от очите му струи доброта. Вождът събира племето си, измъчвано от ужасна болест. Хората едва пристъпват, изтощени от продължителна слабост, те са се превърнали в трудно дишащи скелети, които едва сгъват ставите си. Имало е суша и урагани, няма какво да се яде, а животните и рибите явно са изчезнали. Витаещата смърт прави хората възприемчиви дори към най-малките жестове на помощ. За тях кацането на диска е знамение и те вярват, че всичко ще се промени, защото няма в какво повече да вярват.

Мъжът без възраст извиква помощници, те пристигат със също такъв диск и са приветливи и много работливи. Опъват зелена тента над площада и върху дългите масички нареждат блестящи малки машини, епруветки и съдчета. Догоните не знаят, че кръвта им се изследва и от нея се изолира бактерията-убиец, която е на път да ликвидира цялото население. Те не знаят, че ДНК веригите, върху които са изградени телата им, са показали дефект, който лесно ще бъде отстранен. Замяната на няколко гена не представлява проблем за слезлите от небето. И след много кратко време, само след седмица, племето стъпва на краката си.

Никога повече никой догон няма да се поддава на двеста и тридесет смъртоносни бактерии, независимо от тяхното изобилие наоколо. Догоните ще започнат да живеят толкова дълго, че другите племена ще смятат, че те са омагьосани, телата им ще станат недостъпни за болести и в известен смисъл те стават безсмъртни. Те няма да

боледуват от тетанус, малария, шарки, блатна треска. Черните им дробове с лекота ще отхвърлят черната и жълтата треска, чиито жертви стават другите племена.

Догоните ще останат приветливи, тихи, гостоприемни, щедри. Те няма да изпитват завист и алчност, ще отхвърлят насилието на всякакви нива, ще забравят за лова и ще се хранят само с растения и понякога с риба.

Непрестанно всички ще се питат защо догоните са тъкмо такива, каквито са. Някои ще отговарят, че те са избрани просто защото са избрани и защото такава е божествената промисъл. Догоните няма да строят храмове, нито ще имат идоли, и няма да изпитват страх от богове. В известен смисъл те ще се държат така, сякаш са самите богове, и ще притежават всякакви умения, които щедро ще раздават.

Догоните винаги ще знаят, че са дошли от бляскавата добра звезда Сириус и много точно ще се ориентират, когато искате да ви я покажат. Те ще разказват дълго и с тъга за Сириус, откъдето са дошли Създателите. Работата на Създателите е била да създават, което те и сторили. Създавали без умора вода, трева, риби, животни, човеци. Искали да пренесат живота и са го пренесли.

Прекосяването на пространството за тях е детска игра, защото те огъват пространството като лист хартия и така разстоянието между две точки се преминава за времето на едно мигване.

От време на време Създателите се намесват, за да поправят създаденото. Всеки догон е пример за това. Всеки догон може да начертае върху пясъка с палеца на голия си крак ясна звездна карта. Зрящите веднага ще схванат, че съществува ясна линия между Голямата пирамида в Гиза и Сириус; между Памир и Сириус; между платото Наска и Сириус; между Марианската падина и Сириус; между Баалбек и Сириус; между всички надживели вековете строежи на Земята и Сириус.

Един ден догоните тихо изчезват - като полъх. Остават само звездните им карти и разказите за Създателите. Между впрочем, запазена е и дълга песен, в която старците от съседно племе разказват за тъгата на догоните. Тъгата им по старата родина. По Сириус, където те без съмнение са се върнали. Било е толкова просто - преодоляването на светлинните години разстояние, защото те са знаели, че пространството може да се огъва като лист хартия. И тогава - да достигнеш Сириус се равнява на времето за едно мигване.

ТАЙНАТА ДОКТРИНА

Не може да се каже, че знаем малко за онова, което Създателите са направили и в никакъв случай да ги обвиним, че са действали в дълбока конспирация. Точно обратното: няма нито едно тяхно действие, независимо дали става дума за идването им на планетата и създаването на флората и фауната, включително посланията за техния морал, които да не са оставени в летописи и хроники, върху глинени и каменни плочки, върху папируси.

Съществуват безброй материални указания за дейността им, като се започне от древните обсерватории, някои от които съществуващи и до днес - в Стоунхендж, Памир, Родопите, Антарктида, Перу. Познания за света и световете, за изграждането на материята и нейните паралелни структури, за колосалните възможности, които Създателите са вложили в матрицата, от която са последвали копията на човешките тела. Създателите не са укрили нищо и щедро са отдали знанието си в неговата цялост, но от един момент тяхното знание се е оказало непостижимо за огромната част от човешките същества. Къде са отишли тези познания? Защо копията толкова силно се отличават от матрицата?

Знанието, обобщено наречено "тайната доктрина", е било укрито, на места просто откраднато и унищожено. Някакъв кръг от хора или нехора е преценил, че въоръжено с това познание, човечеството ще се превърне в единна маса с колосални способности. Копията, наследили заложеното в матрицата, е трябвало да бъдат практически неунищожими, владеейки способността да регенерират телата чрез принципа на енергийното възстановяване. Създателите са притежавали тази

способност и чрез нея са били практически безсмъртни.

Законите на Енергията в Мирозданието са единни и постоянни и те гласят, че Енергията е неунищожима, както и нейният източник. Единственото условие е от общите потоци да се отделят ментално нужните потоци, да се разчете нужната вибрация и интензитет, цветовете им характеристики. Всички това да се впрегне с мисловно умение и да се насочи за необходимото време към необходимото място. Без значение е дали става дума за физическо тяло или болест, за въздействие за паралелни светове далеч сред звездите или намиращи се на милиметър от копията. Стига да се знаят начините на нейното приложение, Енергията е равна по всемогъщество на световите, към които тя пътува.

Енергията е единният, неунищожим пламък, от който са изградени и тези, които разбират нейните закони: Създателите. Тя е толкова близка със светлината, че може да се каже, че е самата светлина. Овладелите закони ѝ се превръщат в светлини или енергийни същества, за които не съществуват пречки за далечни пътувания през Всемира, през паралелните светове, през атомните и лептонните полета, изграждащи подструктурите на светлината. Такива същества общуват телепатично и разстоянията за тях са без значение, те знаят, че мисълта има въздействие, многократно по-силно от катастрофите в материалните светове - вулканичните изригвания, земетресенията, ураганите, гравитационните колапси, преместването на полюсите. Човешките същества, практически изградени от Енергията, е трябвало да следват пътя на светлината. Известно време това е било така. После се е случило нещо.

Трябва да се знае, че в Мирозданието действат различни сили, чието съществуване води до уравновесяването им. Мирозданието е като гигантска везна и като всяка везна от време на време натежава в едната посока. Не е известно защо в един такъв момент наклоняването на везната, нещо, което по-късно ще бъде наречено: "зло" или "мрак", или "дяволски козни" е заработило силно в тяхна полза. Вероятно новите светове, каквато е била и Земята, не са имали устойчива енергийна защита и са били твърде крехки, за да се съпротивляват. Думите "зло" и "мрак" имат разнообразно, но все пак общо тълкуване. Те означават негативизъм и преобръщане към минуса, който е заместил бързо онова, което е трябвало да се постигне: равновесието. Изглежда, че тази ситуация е преориентирала умовете на копията.

В такъв момент на вакуум избухват религиите, защото те дават надежда във време на безнадеждност, но пък след време религиите странно се преобразяват.

В името на новосъздадените богове хората масово се избиват, създадените държави, с техните граници и закони не си поставят друга цел, освен пълното заробване на поданиците си и разширяване на териториите. Този процес, в който участват всички институции, от древността до новите времена, е непрестанен и неунищожим, въпреки неговата циничност. Хилядолетните усилия да се тласнат копията на матрицата към чисто материално обслужване на телата, към задоволяващ стомасите, но не и умовете бит, постига целите си. Телата си остават тела и хората се научават да живеят заради тях. Войните се водят в името на територии и хляб, на злато и нови територии. Робството, макар и отречено по-късно в изконния му смисъл, и като че забравено, процъфтява, защото всъщност никой никога не е оставен на мира, свободен. Всеки е следен, притискан, потискан, принуден да се съгласява с управляващите, чиято грижа е да пречупват всеки връх, който се покаже над общото равнище.

Това е историята на копията, непоследвали своята светла матрица, безкористния подарък на своите Създатели.

Но все пак някои от копията помнели. Не е ясна причината, поради която те се превърнали в нещо различно от останалите, за някои този процес се развивал генетично.

Почти без изключение в семействата на родители, които запазили способността си да мислят различно, децата им следвали техния път, техните деца също. Смело може да се каже, че откритията, които тласнали човечеството в посока напред, са направени от избягнали масовата участ копия на матрицата.

Неистовостта им да откриват троха след троха от знанието на "тайната доктрина",

изчезнало, унищожено или заключено с девет печата, се дължи на различието в нагласата на умовете им. Те можели да схващат езика, на който им говорила светлината. Също те открили информацията за света и световите, за Създателите, прочели я така, както е записана в паметта на времето. Този резервоар от знание бил напълно недосегаем за онези, които се превърнали в гонители на различните, онези, които унищожавали следите на Създателите. Но за тях били недостижими записите, останали в тъканта на времето, наречени Акашкови. Това показва още веднъж, че Създателите са разчели всички възможни варианти за развитието на планетарното население. Тяхната далновидност е била огромна и прецизна, в това щеше да се увери професор Кюлман.

АБДИКАЦИЯ

Ако човек се съсредоточеше върху процесите, които протичаха само в рамките на десетилетие, щеше да остане силно озадачен. Разбира се, преди да започне да прави това, той би трябвало да изобрети някаква система, да има търпението да записва дати и събития, колебанията и съмненията си, мислите си.

Би трябвало да обръща внимание на фините промени в структурата на времето, в промяната на ритмите и енергийните бликове от където и да идват те -откъм Слънцето или откъм земята. Да проследява виковете на тялото си, да осъзнава и разбира неговия език, вслушвайки се в симптомите, които подробно разказват за настъпващите промени.

Промените, както е отдавна известно, започват в глуонните нива на Мирозданието, сетне ги улавя мозъкът и оттам чрез симптомите си тялото става техен изразител. С една дума, човек трябваше да започне да разбира езика на нападащите го болести, които просто го подсещаха, че времето се е променило и телата са станали почувствителни и по-уязвими.

Тази система трябваше да бъде осъзната от напреднал ум, способен да схване, че пълпещият по дъното на въздушния океан човек е жива кукла, управлявана от някого. Той стоеше високо и достъпът до него можеше да бъде само опосредстван - чрез някой пратеник, преминал в сънищата, чрез езика на съпътстващите всяко събитие знаци, чрез някой ангел с милостиво сърце.

В огромната си част хората предпочитаха да се хванат здраво за околния свят и да усещат земята, стъпвайки по нея; да работят, да печелят парите си, да строят, да боледуват и да умират, но избирайки да стоят само в тясната зона на краткото си съзнание. Те се плашеха да надникват по-далеч, а и леността им беше не по-малко важен фактор, за да си стоят в тъмнината на своето кратко съзнание. То им създаваше удобството да не мислят повече от необходимото и да не осъзнават, че прекарват живота си като невестулки, излизаци при вихрите, ветровете, снеговете и слънцето само, за да намерят храната си и да се скрият от тях пак. Краткото съзнание даваше координатите на живот, затворен в ритъма на рутинната работа и не повече от това. То се движеше в схемата: раждане, дишане, издишване, учене, брак, деца, болести, смърт.

Понякога в схемата се вклиняваше някое чудо, поддържано даже и от религиите, просто защото бе толкова очевидно, че не можеха да го отминат; навлизаше някой Пророк и опитваше да разоре гладкостта на умовете; някоя Сибила се втурваше с яростта на познанието си за идващото; избухваше някой Огън, но всичко беше от ден до пладне. Чудото отминаваше, Сибилата се отдръпваше от хорската скука, Пророкът се преместваше в един по-добър свят. Всички Пратеници си отиваха, абдикирайки от задълженията, които Този, който стоеше високо горе им бе възложил.

Краткото съзнание означаваше, че материята в нейната твърдост е повече от постоянен и усърден тъкач на безсмислие и на живот между труд и болести. То не допускаше разширение на границите си и се самосъхраняваше самоотвержено и жестоко. Краткото съзнание изобрети всичко онова, което можете да чуete за тези, които са се опитвали да го напуснат. Хората ги смятаха за луди, ненормални, загубили ума си, тикваха ги в лудници, тъпчеха ги с лекарства и ги изолираха по всякакви възможни начини. Краткото съзнание бдеше някой да не премине границите му и отлично знаеше защо постъпва по този начин.

Извън неговите граници се намираха и сияеха нови светове, в които то нямаше да

оцелее по никакъв начин, с неговата твърда материя, скука и страхове. Но от известно време, може би това бе започнало от петдесетте години на XX век, краткото съзнание все повече бе стеснявано и нещо започна да влияе и променя, макар и на микрономи, категоричността на границите му.

Ако трябваше тази едва забележима промяна да бъде назована по някакъв начин, тя се вклиняваше в значението на двете думи: началото на края.

18 СЕПТЕМВРИ, ШУЛА

Подготовката му отнемаше много време. Пътуването, накъдето и да го отведеше то, се очертаваше продължително и трудно.

Професор Кюлман разполагаше с достатъчно пари, просто защото никога не се бе налагало да харчи много. Целият му живот премина в лабораториите на тайните институти, където всичко бе осигурено. Дори през отпуските, от които той използваше не повече от седмица, защото го налягаше страшна скука, не му трябваша почти никакви пари. Ядеше малко и често забравяше да го прави, не посещаваше заведения, мразеше екскурзиите и обикалянето на рекламирани места. Тълпите туристи го отвращаваха, не умееше да поддържа безсмислени разговори. Купуваше книги, цигари и понякога някоя дреха.

Откакто напусна лабораторията, вричайки се повече да не се върне тук, професор Кюлман имаше да решава две важни задачи. Да открие водач, който да го отведе в Пещерите и да поддържа установената чрез биофона връзка с Шафика Вайзер.

И двете изискваха много средства. Трябваше да дава пари на различни места, за да достигне до хората, които можеха да му осигурят водач към Пещерите и да доусъвършенства технически биофона.

Той предпочете да работи и по двете в пълна тайна. Вярваше, че битието му на един скромнен пенсионер, доживяващ дните си в малка къщичка в селцето Шула, няма да привлича любопитство, а и направи всичко възможно сътрудниците му да повярват, че вече е изчерпал способностите на ума си. Разбира се, винаги имаше вероятност да бъде следен просто по инерция и той се съобразяваше с тази възможност. На няколко пъти преминаваше през селцето облечен съвсем небрежно и с омачкани дрехи. Когато ходеше до пазара винаги създаваше проблеми с това, че или е забравил парите си въкъщи или пък сякаш бе загубил способността си да пресмята и най-обикновени цифри.

Тъй като бе сравнително нов човек за селцето, където хората се познаваха, а и бяха само около триста души, поведението му не можеше да не бъде забелязано. Кюлман успя да затвърди мнението, че е нападнат от бърза склероза. Хората го гледаха с любопитство и съжаление, но той нямаше нищо напроотив, защото само това бе начинът да бъде оставен на мира.

Шула се намираще в преддверието на полупустинята Тонга. Населяваха го араби, французи, руснаци, имаше дори индианци. Селцето бе тихо и просторно и обитавано единствено от хора, които искаха да не бъдат обезпокоявани, направлявани и карани да полагат някакви усилия да спазват законите или да живеят в установени норми. Хората идваха тук, за да доживеят живота си, какъвто и да е бил той, и главно, за да бъдат оставени на самите себе си. Тук най-голямото престъпление бе да се осъжда и обсъжда живота на другите или да им бъдат правени забележки и укори.

Шула е потънала в синкаво сияние и дори въздухът е син. Небето пък е винаги слабо алено, а при залез в него се смесват ултрамаринът и златистото. При изгрев всичко е синьо, дори и дърветата. Хората дишат синия въздух и казват, че дори да е странно, този е въздухът, който ги изправя на крака. Синият въздух и аленото небе се дължат на ветровете, пресичащи полупустинята Тонга. Нейната земя, превръщаща се в зърнест пясък си е просто синкава, а ветровете вероятно отмъкват фините частици и оцветяват всичко околно.

Къщите на Шула са бели, когато ги боядисат, а месец след това стават синкаво-

бели. Сутрин от верандите измитат синкава прах, която често скърца в зъбите. Водата от тукашния водопровод е бяла заради хлора, който поставят в пречиствателната станция, но хората знаят, че водата всъщност си е синя.

На Земята няма друго такова място. Тонга пък е дом на разни скитници и номадски семейства. Тук-там в нея има кладенци, които никога не пресъхват, макар че вали рядко и около тях има чергарски поселища. Тонга е дом за пътуващи шамани и тукашни магьосници. Впрочем в Тонга всички са малко или много не от този свят и владеят магията, стъпили в твърдия свят с единия крак и с другия Отвъд. Тонга има собствен парламент от трима души. Те решават каквито въпроси имат за решаване -от прехраната до ритуалите при равноденствието. В Тонга никой не е съвсем от този свят и тя е като врата, която пропуска тези, които искат да преминат.

В Шула напълно се съобразяват с това и дори новите заселници навикват да посещават тримата от парламента, когато искат да получат някой отговор. В Шула може да плащате с пари, но в Тонга - кой с каквото има. Носят им главно неща за храна, риба, зеленчуци и семена. Тъй като в Тонга лечителите са много, а и има стотици излекувани от всякакви смъртоносни болести, често те са отнасяли там бисери, злато, скъпоценни камъни и сребро. Всичкото това богатство се поставя в една дълбока глинена ваза и поверието е, че когато тя се препълни, Тонга ще изчезне - цялата и каквато си е. Няма да я вижда никой, макар че ще си остане на същото място. Просто ще се влее в другия свят, който очите не виждат и към който тя безспорно си принадлежи.

Именно там професор Кюлман се надяваше да срещне водача, който щеше да го отведе до Пещерите. Там и единствено там, иначе нямаше абсолютно никаква надежда да го открие. На Земята информацията за Пещерите можеха да притежават не повече от двама души.

Той изчакваше на верандата отминаването на залеза. Тихи мигове, когато златисти водопади се спускаха от небето и високо горе правеха своите кръгове черни птици. Цялата околност беше връхлитана от дълбока и ехтяща тишина, като че природата отдаваше за всеки случай последна почит на слънцето. Природата бе много по-умна от създаденото от нея и само тя се бе научила да допуска всичко: включително, че утре слънцето може и да не изгрее. Следвайки я, тибетските свещеници настояваха за пълна тишина около леглото на умирация. Три дни около тялото горяха благовония и тишината не се нарушаваше, защото всеки звук би попречил на новото раждане, извършващо се след смъртта.

ДИАЛОГ

Когато слънцето изчезнеше зад далечната планинска верига, веднага се спускаше синята хлад на придошлия мрак. Тогава Кюлман пиеше студен чай с малко сирене или просто с хляб, задължително изяждаше варен картоф или банан, които поддържаха калия в тялото и пречеха на сърдечната умора. Разтребваше набързо, вземаше тетрадка и моливите си и преминаваше в стаята в задната част на къщата. Прозорците в нея никога не се отваряха и през тях можеше да се проникне само ако се счупеха. Проветряваше като държеше вратата отворена, докато работеше.

Малката настолна лампа хвърляше зелена светлина върху простите мебели от тиково дърво и библиотеката, която бе успял да натрупа. Не се разделяше никога с три абсолютно необходими му книги и по-скоро би умрял, ако те липсваха по някаква причина до него. Останалите томове бяха преходни и не изпитваше към тях любовта, която го караше да се чувства самотен, ако се разделеше с трите подвързани в червеникава кожа книги.

Едната от тях съдържаше целия му живот със събитията и мислите, които го бяха навестили. Беше изписана и с кодови думи, които не можеха да бъдат разшифровани от никой друг. Тя бе неговата Библия. Втората бе "Алиса в страната на чудесата", едно старо английско издание със смешни илюстрации. Попадна в

ръцете му случайно по време на едно от многобройните му бягства, когато го преследваха нацистите. Алиса се бе появила като малко чудо, което успя да го вдигне тогава на крака и да му върне надеждата.

Третата бе Бардо, или Тибетската книга на мъртвите. Вярваше, че посланията ѝ са отправени лично към него и я четеше винаги, когато го обхванеше апатия.

Той строго спазваше основното правило за непривързаност, което будистите издигаха като главната си доктрина. Очакваше от себе си, когато дойде времето да си тръгне с малко вещи, между които и трите книги, да си тръгне от каквото и да е с леко сърце, непривързан и неокочан към нищо.

Особено сега, когато напусна тайните лаборатории, той сякаш влезе в съвсем друг живот, който нямаше нищо общо със стария. Прекрачил една черта, която дори разпозна визуално като весел и пращен лъч, разполовяващ световите, се надяваше да може да достигне до последните тайни на света.

Защото повечето тайни на света той знаеше и нямаше как да е другояче, тъй като непрестанно бе информиран за всичко, което носеше гриф "секретно". Бяха все тайни, свързани със зло, точно тези, които управляваха света и които вечно щяха да го манипулират просто защото нещата със света от край време вървяха зле. Кюлман отдавна загуби желанието да се отърсва от това знание и го прие като даденост, като постулат. Просто някъде наред Мирозданието съществуваше планета, наричана Земя, трета след слънцето, където от първия до последния ѝ миг, щеше да господства злото. Или поне докато върху нея съществуваше хомо сапиенс. Или поне този хомо сапиенс, преминал през времето, научен да бъде разрушител и който не се нуждаеше от Сатана, защото си бе самодостатъчен.

Към всичко това Кюлман се отнасяше спокойно и не откриваше в себе си борбеност да променя нещата, тъй като бяха непроменяеми. Нещата на планетата бяха следствие, а никое следствие не може да бъде по-различно от породилата го причина. Следователно трябваше да се достигне до причината и ако е възможно, и ако Бог е милостив това да промени следствията.

С нещо подобно се бе заела Шафика Вайзер, с която той разговаряше напоследък по конструирания биофон.

Той не се чудеше много на всичко, което се случи в последно време. Приемаше го -и идването му в Шула с нейния син въздух, и близостта на Тонга, и всичко онова, което щеше да се случи в най-близко време съвсем не като подарък. Върху него се бе стоварила много и много работа, тъй като трябваше да преброди познанието за света и да получи ключ към тайните му. Напълно възможно бе на земята да има още един или двама като него и със сигурност някой ден щеше да достигне до тях, за да слоят наученото. Вероятно тяхното предназначение бе да изиграят ролята на мост, по който на другите щеше да им бъде по-леко. Стъпка по стъпка той градеше този мост, засега увиснал като цветен лъч светлина във въздуха. Всяка крачка го доближаваше до отсрещния бряг, който засега изобщо не се виждаше, но той интуитивно знаеше, че там има бряг, иначе никой нямаше да си прави труда да го кара да гради мостове.

Днес нощта бе тиха както обикновено. Той седна, отклони светлината на малката настолна лампа и започна да натиска клавишите един след друг. Биофонът представляваше проста апаратура, пригодена да се настройва и разпознава гласовете на Всемира. Тя ги търсеше, привличаше и усилваше думите, като ги правеше разбираеми за ухото. В началото бе особено важно да извика онзи, с когото искаше да говори, да го визуализира в съзнанието си с колкото може повече подробности. Да назове името, да си представи цялата тази мисловна енергия като вълна, която отпращаше към пространството. С времето разбра, че всичко това бе необходимо, защото иначе в микрофоните попадеше много шум и различни гласове бързаха да привлекат вниманието му. Много често какофонията ставаше нетърпима и той разбираше първите изследователи, които скоро се отказваха, защото границата на търпението им бе премината. Биофонът можеше да разграничава гласовете от фоновия шум и ако преди това бе извършена мисловната визуализация на търсения

обект, нещата се опростяваха значително.

Той се настани в стола и натисна едно след друго четирите зелени копчета. От опит знаеше, че никога не е ясно колко време ще е необходимо, за да се осъществи връзката. Представяше си Шафика, заета с работата си или с почивка в някакво неопишуемо място. На няколко пъти в предишни разговори тя му бе казала, че мисълта е изграждаща, следователно местата, където се намираще тя бяха съставени от пластична, интелигентна енергия. Вероятното бе, че мисълта ваеше онова, от което съзнанието имаше необходимост. Тази мисъл бе проста, но трудна за възприемане, защото Мозъкът не е придобил такава опитност на земята, където нещата се променяха само с тежък и продължителен труд.

Впрочем, световите, които обитаваше Шафика и другите, сега не го занимаваха или поне не привличаха настойчиво вниманието му. Така или иначе в техния диалог всичко бе достатъчно просто и невероятно сложно, а самата получена информация -обемна и тежка за възприемане, за да се отклонява в други посоки, като да пита кой цвят преобладава там, например. Нямахше любопитство в него, може би защото досегашният му живот го бе научил да не се учудва и да не позволява на каквото и да е да го смае или обърка.

Сега чуваше как бавно Вселената започна да приижда към него. Гласът ѝ изпълваше микрофоните - бавен, като далечен тътен, белязан с вечност. Невъзможно беше да го сбъркаш с нищо друго, защото нямаше каквото и да е общо с планетата. Тътен, който навлизаше в кръвта и ставаше част от теб, но едновременно бе различен от теб, защото никога не можеше да се смеси с пулсациите на самото тяло. Неговите течности и кости, клетките, ритмиката му бяха несъкруσιμο обвързани с твърдата материя и повтаряха нейните навици. Но гласът на Мирозданието е абсолютно различен от каквато и да е материя, все едно жива или нежива.

Той почака, докато се съвземе, защото да чуе този тътен бе винаги остър шок, тъй различно и като удар в слънчевия сплит бе неговото прииждане. С него не можеше да се свикне.

Тогава затвори очи и се вгълби, както го беше научила Шафика. В съзнанието му тя се изправи - слабичка и побеляла жена със зелено индийско сари, обсипано с малки златни цветчета. Стоеше на морски бряг върху белия фин пясък, а зад нея дишаше зелената необятна вода. Такава изглеждаше тя в неговото съзнание и такава си я представяше той, за да я повика.

По-късно, вече на зазоряване, започна да сваля записа от магнетофонната лента. Бяха имали дълъг и важен разговор, ако това изобщо бяха думите, които можеха да се употребят, за да го окачестви. После отиде на верандата с листовите от записа. Пътем си наля чай от термоса. Над Шула настъпваше утро. Въздухът бе ярко син. Дишаше се леко. Беше започнал с въпроса за неизяснената ѝ смърт.

Неизяснена ли? - кротко попита Шафика, - откъде ти хрумна? Беше си умираше като всяко друго, със страх и прилошаване. Идват ти отвратителни мисли, просто не можеш да се справиш с тях, като лоши оси. Хубавото е, че дойде ламата и аз съм му много благодарна, че си направи труда да ме успокои.

Да не би да се е намирал наблизко и да си му била под ръка, когато те е намерил?

Не, ламата е уплътнен образ на Съществуването, което се е грижило за мен. И ти, Впрочем, имаш кой да се грижи за теб.

Ангел-Пазител ли?

Нещо такова, но ще разбереш когато му дойде времето. Винаги е наоколо, не се безпокой, че можеш да останеш сам. По-скоро някои трябва да се притесняват, че никога не остават сами и за тях се знае всичко.

Има известна параноя в това?

Съгласна съм с теб, тъкмо затова и те са невидими.

Невидими? Той се загледа в околното. В хълмовете, които ставаха все по-релефни от светлината, в кръжащите птици, в дърветата - всичко бе видимо. Не виждаше само Шафика, но не се ли случваше това дори и при най-обикновен телефонен разговор, когато хората не се виждаха, но разговаряха. Нямахше изглежда нищо необикновено в

един диалог, оставаше само разликата, че Шафика бе отдавна мъртва, или поне така се наричаше онова състояние, в което тялото престава да бъде живо.

ЧЕТЯЩИ ОТДЕЛИ

Джей Макферсън наблюдаваше в стенното огледало една пъпка. Подутината го мъчеше вече дни и почти го бе обезобразила. В тоалетната бе тихо и се чуваше само как капе от крана на душа. Джей се боеше да отиде на лекар, защото от малък изпитваше панически ужас от скалпел. В детинството си претърпя трахеотомия след един пристъп на дифтерит. Мозъкът му не забрави как надвесения лекар заби острието на скалпела в гърлото, за да му осигури достъп на въздух.

Като се сетеше никога не му бе вървяло кой знае колко. Няколко операции и все рисковани, когато беше на косъм от смъртта; гонеха го натрапчивости -винаги старателно преброяваше плочките, по които вървеше или прозорците на околните къщи; често му се гадеше, очевидно от околния свят, спеше лошо и го преследваха педантични кошмари. Те никога не пропускаха да пристигнат нощ след нощ и редовността им го караше да стои буден: на следващия ден, естествено, беше разбит и прежълтял. При това положение нищо чудно, че жените го смятаха за празно пространство.

Противната пъпка скоро щеше да разцъфне върху лявата му буза и почти да затвори окоето. Тази съдба на циклоп не го вдъхновяваше ни най-малко, особено като се има предвид, че си изкарваше хляба четейки.

Легендарните "четящи отдели", които прочитаха всяка отпечатана буквичка в света, всяко вестниче, списание, дори детските. Джей бе от малкото специалисти, които владееха източни езици и на единия от тях -руския, му се налагаше да прочита не по-малко от сто страници всеки ден. Всеки ден, боже мили! Стихове, романи, вестници, алманаси. Руснаците бълваха огромни количества всякаква литература. "Четящите отдели" зад океана се мъчеха да надникнат между редовете, където често бе скрита удивителна информация. Например, в някоя детска книжка можеше да бъде открито описано с прелестна наивност гигантско откритие. Джей се натъкна веднъж на едно описание на ракетен двигател, което си изглеждаше чиста фантастика, но когато в техническия отдел поумуваха над него, се оказа, че идеята бе отлична. Така ракетата земя-въздух бе създадена чрез идея от книжка за хлапета. По-късно се разбра, че авторът ѝ е бил близък с един от знаменитите руски конструктори. Те водели децата си на разходка край езерото. И тъй от дума на дума, конструкторът нарисувал двигателя с пръчка върху пясъка за радост на хлапетата, а пък авторът написал книжка за ракетата.

Може и да звучеше диво, но такива неща се случваха непрекъснато. При това имаше някаква безумна закономерност: всяко откритие, каквото и да беше то, винаги бе описвано от някой автор години преди самото то да стане факт.

Атомната бомба. Един писател на глупави фантастични книжки - описа с точност какво е тя, как се прави и главното - отгатна всичко това дори и името на лабораторията в Лос Аламос - десет години преди самата бомба да стане факт. Джей си спомняше как полудя ФБР тогава. Книжката бе моментално прибрана от всякъде, като се стараеха да не вдигат много шум. Десет години преди бомбата да стане реална имаше разработки и се смяташе, че работата е много напреднала. И изведнъж - тази глупава книжка. Горкият автор! Разпитваха го денонощия с лампа в лицето, държаха го гладен, заплашваха го, обещаваха му планини от злато - само и само да съобщи откъде тази информация е попаднала при него.

Той, разбира се, отричаше някой да му е казал каквото и да е. Казваше, че този текст просто си се изнизал под клавишите на пишещата му машина. Никой не можа да докаже шпионаж, но оттогава създадоха "четящите отдели", които откриваха и главичка на карфица в тоновете словесен боклук, стига да я имаше там.

Потърсиха хора, наемаха ги след проучване. Плащаха добре, Джей не можеше да се оплаче, а и беше интересно.

Пак разгледа пъпката. Напипваше нещо твърдо под нея и големината ѝ бе достигнала орех. Надяваше се да не се е превърнал в хипохондрик, макар че всъщност си беше и по-скоро се боеше някой от заобикалящите го да не разбере това. Не искаше клюки и подмятания зад гърба си, затова старателно разработваше личната си версия и тук-там пръскаше частици от нея. Трябва да бе успял поне донякъде да изгради в околните представа за него като за леко откачен в педантизма си полиглот, който желаше да бъде перфектен във всичко. Естествено, че изучаването на асирийски, коптски и наречията на тунгуските шамани винаги се отразяваха и никога нямаше време за кръчми и партита.

Изведнъж му хрумна, че ако забие връхчето на предварително обгорена игла в самото сърце на пъпката, ще съумее да измъкне жилото ѝ. Спомни си как един шаман от Подкаменна Тунгуска правеше нещо такова изобщо при всякакви инфекции и вътрешни възпаления. Апендиксът, например шаманът измъкваше от тялото за някакви секунди. Джей бе виждал това: мъжът с всичките си подрънквачи атрибути удряше стотина пъти барабана си, очите му се обръщаха и като мърмореше абсолютно неразбираеми за другите думи, приближаваше болния човек. Проснат върху дървения под или направо на земята, обикновено болният береше душа, цял изгорял от високата температура. Шаманът заставаше над него, разперил ръце като граблива птица, някакъв вихър се завърташе край него и лежащия, въздухът започваше да вибрира като мараня в пустиня. После шаманът внезапно млъкваше, в ръцете му се озоваваше кърваво късче плът - апендикс или тумор и той с отвращение го хвърляше в дървеното коритце. Болният моментално идваше на себе си, изправяше се и можеше да върви, а раната се затваряше бързо и никога повече не го болеше.

Всичко видно от Джей, а то не беше малко, активно противоречеше на здравия разум.

Шаманите например, крайно трудно се съгласяваха да допуснат смъртта на някой, на когото по някакви причини държаха. Винаги бе трудно да се отгатне защо един шаман държеше да съживи петнадесетгодишно момиче, смазано три дни по-рано от срутил се скален къс. Случи се в едно селце, където Джей пишеше записките си по антропология и се опитваше да шлифова местното наречие. Пристигна тук с цял отбор местни етнографи, но ги връхлетяха ужасни студове и се наложи да се свържат по радиото и да помолят да им бъде изпратен хеликоптер. Руската шпиономания, впрочем напълно разбираема, винаги правеше задължително присъствието във всяка експедиция поне на двама агенти. В този случай агентите, също като останалите, се простудиха и унило очакваха стихването на бурята, която щеше да допусне приземяването на машината.

Джей използва времето, за да поседи при местния шаман. Човекът обитаваше скална цепнатина, която се разширяваше във вътрешността си и приличаше на бална зала. От таваните висяха прозрачни синкави сталактити и в тях играеха отблясъците на огньовете, запалени в четирите края на помещението. Навсякъде имаше купища кожи и наръчи треви, гаванки и гърнета, няколко барабана и окачени по стените дървени тотемни фигури.

Шаманът доста любезно разговаряше с Джей. В жестовете му имаше сдържаност, каквото бе наблюдавал при вождовете чероки в индианските резервати. Беше облечен в широка бяла дреха с втъкани кръстчета от цветни нишки, носеше като отличителен знак само проста кожена връвчица с три сини камъчета. Тъкмо бе отсипал в дървените панички някаква отвара, за да го почерпи, когато през цепнатината влетя стара жена. Тя се втурна към него, като плачеше и крещеше, и го дърпаше за ръцете, а после се просна долу и замря там.

Шаманът стана. Тялото му, допреди малко уморено и отпуснато, сега придоби особена гъвкавост. Той се затича към цепнатината, в която вече се подаваше крайчето на носилка.

Четирима мъже я оставиха върху кожата и вдигнаха покривалото. Под него лежеше мъртво момиче. Задната част на главата му бе отнесена от скала. Лицето му бе толкова бяло, колкото и снега, вкоравен върху покривалото.

Някаква причина накара шаманът да започне да работи. Лицето му стана напрегнато и изострено, носът изскочи силно напред и профилът му, отразяващ се като подскачаща огнена сянка върху стената, изглеждаше хищен.

Четиримата мъже заднешком напуснаха пещерата. Можеше да се види как жената, като се стараеше да не вдига поглед, пълзеше след тях. Те се страхуваха от нещо, но тъй като Джей не знаеше какво е то, остана на мястото си. Не искаше да пропуска нищо и щеше да стои тук поне докато не го изгонят.

Но шаманът изобщо бе забравил за него. Като свали от стената две тотемни фигурки, той се завъртя с тях в кръг и заговори. Не можеше да се разбере какво, но гласът му се усилваше, докато се превърна в крясък. Фигурките той постави до главата на мъртвата и грабна барабана си. Сега вече гласът му опитваше да надвие силния звук на ритъмните звуци. Барабанните удари изпълваха пещерата и сега вече Джей усети как го връхлита ужас на пристъпи. Тялото му омекваше, додето накрая изобщо изгуби усещане за него, а устата му се изпълни със солен вкус и той бе абсолютно сигурен, че е кръв и след малко ще умре. Видя се в един момент как лети из пещерата и се допира до сталактитите, а после се отблъсква от тях и достига до пода. После, съвсем омаलोмошен и без никаква мисъл, видя как шаманът отиде до момичето, духна върху лицето му и му подаде ръка. Мъртвата пое протегнатата ръка и се изправи. Беше крехко момиче, въпреки многото кожи, с които бе навлечена.

Шаман и момиче се разходиха из пещерата, той и даде да пие от дървената паничка и сигурно й каза нещо весело, защото момичето се засмя. Смехът й се търкаляше като камъчета, пръснати с ръка и това беше най-страшното нещо, което Джей бе виждал през живота си. Този смях го довърши и той изгуби съзнание.

Когато се съвзе видя шаманът да довършва операцията върху черепа на момичето, което го гледаше с дружелюбни очи и очевидно не изпитваше никаква болка. Шаманът работеше с прости инструменти и доколкото Джей можа да види не прилагаше антисептика.

Той се изправи и залитайки мина покрай тях, чу как момичето каза нещо, а шаманът й отвърна. Навън студът успя да го изправи на крака и като се държеше за скалата тръгна към къщата, приютила експедицията.

Вертолетът дойде чак привечер. Джей лежеше на нара си и слушаше как една жена от експедицията разказваше, че днес при шамана докарали момиче, мъртво от три дни. Той отворил смазания череп, махнал хематомите и направил още нещо, а момичето оживяло. Шаманът казал, че това момиче не може да умре, защото то ще го наследи и ще прави за евенките същото, което и той.

Етнографите не вярваха, но после когато говориха с родителите се разбра, че всичко е истина. Всички млъкнаха и повече никой не пожела да обсъжда нищо. Държаха се не като учени, а като изплашена група хора, видели само едно от чудесата, които един шаман можеше да извърши просто така, сякаш си поемаше въздух. Всички бяха съвсем наясно, че мъртво от три дни тяло не може да се съживи, но това все пак бе факт. Когато не знаят какво да кажат, хората млъкват и предпочитат да не обсъждат.

Да не би просто шаманът да е преместил времето, питаше се Джей, да се е отгласнал от него, да е влязъл в някакво друго пространство, където няма смърт, да е направил в него черепната операция и после да е върнал времето и момичето, което не може да умре в място, където няма смърт. Звучеше заплетено и глупаво, защото всяка дума от умозаключението противоречеше на всичко, което бе учил. Но ако все пак беше така, то значи момичето винаги ще се движи като в някаква обвивка от друго време, ще бъде заобиколена от нея като от прозрачен балон. Така то е момиче, и не съвсем. Докоснато от смъртта и излязло от нея. Да не би шаманът просто да прекрояваше действителността, като шивач с голяма ножица, който крои и реже както сметне за необходимо. Тогава той можеше да изважда картини от друго време и място и да ги наслаждава в реалността, да създава видения и холограми, и съживяването на едно мъртво тяло за него би било детска играчка.

Джей не искаше по никакъв начин да отиде и пипне момичето, нито пък да влиза в пещерата. Искаше му се да е сън, макар и странен, защото сънищата се забравят

лесно.

И като си помисли само, че тази история се съживи в паметта му само от една пъпка. Болеше го и изглеждаше ужасно. Искаше му се да не беше ставало така. Да можеше да вижда в огледалото старото си гладко лице, да не бе настъпило това обезобразяване. Представи си как шаманът плъзга пръсти по кожата на барабана и звуците го заливат. За един такъв човек неговата пъпка щеше да е детинско усилие. Наплиска се с вода. Погледна се пак в огледалото. Подутината си седеше и беше станала кървавочервена. Затътри се унило по коридора към купищата изписана хартия.

Работеше в малък кабинет, някога, преди къщата да бъде купена от ФБР, приютявал прислугата. Теснотата му бе добре дошла, защото мразеше покрай него постоянно да се мотае някой. Погледна с отвращение купищата преса, струпана на бюрото. Въздъхна, хвърляйки кратък поглед към прозореца. Отвън сияеше измита и златиста есен. Взе червения си молив. Погледнат отстрани трябва да приличаше на престарял гном, комуто всичко е дошло до гуша. Ръката му машинално потърси подутината и той леко изохка от болката. Кожата бе болезнено чувствителна.

Не му се четеше. Понякога трябваше да преравя хиляди страници, за да открие нещо наистина ценно. Днес едва ли щеше да има късмет, просто го усещаше.

Телефонът пропя тихо. Рядко го търсеха и когато това ставаше, винаги имаше за какво. Беше Илейн и той веднага си представи как стои в телефонната кабина на пустото шосе, леко прегърбена и съсредоточена в цифрите, уголемявани от силните лещи на очилата.

- Довечера те каня на гости - гласът ѝ бе сух и тя като че изговаряше думите с усилие. - Не си помисляй да ми отказваш.

- Ще дойда - каза той и бързо остави слушалката на мястото ѝ. Дори и да беше подслушван, а тук винаги подслушваха, никой нямаше да може да засече откъде му се обаждаха за краткото време на такъв разговор. Щом Илейн казва, да не си и помисля да му откаже, това си е просто заповед и той с удоволствие ще се съобрази с нея.

НАЗВАНИЕ НА ПРОЕКТА: "СКАНИРАНЕ"

Програмата е ръководена от Карл Петрини, д-р на физическите науки от института в Станфорд.

Експеримент: Възприемане от разстояние и описание на подземно съоръжение, неговите помещения и персонал.

Място/време: засекретено място във федерален щат.

Възложител: ЦРУ, Вашингтон. Кодирано от служители на ЦРУ в Менло Парк, Калифорния.

Медиум: Арнолд Прайс.

Всичко започна в сряда, 16 ноември, 1976 година.

Карл Петрини получи първите пристъпи на треска, когато експериментът започна. С него имаше още грима свидетели, носещи на раменете си отличителните знаци на висши офицери. Доколкото си спомняше, Карл никога не се бе интересувал особено от мистика, сънища и каквото там кара другите да припадат от възторг. Не разбираше как е възможно неглупави хора да тичат при астролозите и ясновидците си, винаги щом възникнеше дори малък проблем, как горяха от желание сънищата им да бъдат тълкувани и не тръгваха на път, ако в хороскопа им датата беше посочена като лош ден.

Той винаги водеше пред другите в колежа, получи отличната си диплома и веднага му предложиха работа в една частна организация. Но преди две години организацията фалира и Карл остана на улицата. Това беше особено време за него,

който бе навикнал да работи по четиринадесет часа в денонощието, а сега изведнъж се бе оказал ненужен и по-лошото бе, че никой не се и сещаше за способностите му.

Завъртя няколко телефона, някъде му обещаваха нещо, някъде направо му отказаха, докато изпадна в апатия и намрази телефоните. Направо разви фобия към черния апарат, сякаш той бе източникът на неприятностите му. Освен това Карл откри каква забрава носи алкохолът.

Ако изпаднеше в пристъп на романтичност, той с лекота би съчинил нова ода на радостта. Радостта от първите глътки алкохол, които влизаха в кръвта и нежно започваха да я вълнуват. Той изпитваше почти физическо усещане за това как спиртът връхлита бактерии и вируси и ги поглъща безвъзвратно, как сетне пречиства кръвта и я прави по-течна и някак си по-жива. Освен това алкохолът го караше да мисли по-ясно и да наднича в бъдещето.

Звучеше странно, защото той винаги бе плашен, както и цялото човечество - от вредата, от пораженията. Алкохол, никотин, наркотици, това бяха трите кита, върху които почиваше страхът и той непрестанно бе подклаждан. Обаче при него страхът от увреждането не сработи. Някой психоаналитик сигурно щеше да му каже, че е увреден, че принадлежи към неособено голяма част от хората, които имаха различни ензими и за да бъдат вкарани в действие те им трябваше някоя от трите отрови.

Карл не познаваше махмурлук и абстиненция, той пиеше всякакви количества като вода и особено големи количества, когато трябваше да мисли. Всичките му пари отиваха за алкохол, но пък не даваха ли парите си другите, за да пълнят резервоарите на автомобилите си с бензин или пък хладилниците си, от които прехвърляха храната в стомасите си. Така че след като констатира и това, отпаднаха всякакви угризения. Създаваше му ги, макар и за кратко, Лизи, жената с която живя по-малко от шест месеца. След като си отиде, отново не се налагаше да мисли по нейния начин и да живее така му беше добре.

Проект "Сканиране" беше създаден от някакъв напълно секретен отдел. Секретността бе достигнала такъв абсурд, че хората в отдела не познаваха повече от други двама. Тройките работеха като се обръщаха един към друг с псевдоними. Задачите им поставяха, като всеки получаваше затворен плик. В него се описваше експеримента и задачите, които всеки от тройката трябваше да изпълни. Винаги се подчертаваше, че от експеримента не биваше да се правят изводи, а само да се натрупват и описват случилите се факти и резултати.

Задачата на Карл Петрини сега бе да отвори друг запечатан плик и да даде описаните там координати на медиума Арнолд Прайс.

Сега Прайс седеше близо до прозореца в удобно и дълбоко кресло. Имаше квадратни длани и къси пръсти. Беше облечен с червена риза на сини квадратчета, каквато носят работниците по сервизите, панталонът му не беше взет вчера от химическо чистене. Грубото му лице със следи от жестока едра шарка бе отпуснато. Карл долавяше в изражението му, особено в малките вдлъбнати очички, израз на опитно маскирано мошеничество. Дяволите те взели, Карл, какво пък те интересува дали този Арнолд е мошеник. Нека си бъде каквото си иска, не ти си го довел тук и не ти си съчинил "Сканиране". Който и да е той, това не те засяга.

Осигуриха му абсолютна тишина. Изпратиха специален агент да обиколи двата етажа под тях. Той забрани използването на всеки източник на шум - радиостанции, пишещи машини. Угасиха дори машината за кафе и изгониха всички от барчето, за да не тътрят столовете. Защото Прайс каза, че бил извънредно чувствителен към шумове, дори бръмченето на муха разкъсвало мембраната на тъпанчетата му. Петрини не знаеше дали не бяха наредели на охраната да прогони и всяка муха от сградата, но комичната мисъл не успя да го развесели. Беше факт, че този Арнолд Прайс ги правеше на маймуни, а военните дори му се подмазваха, изпълнявайки всеки от глупавите му капризи.

Петрини трябваше да регистрира резултатите, каквито и да бяха, със своята абсолютно безшумна апаратура. Намираше се зад малък параван в дъното на помещението и понеже беше сам, можеше да си позволи всякакви гримаси. Не се чувстваше особено комфортно, усещаше кожата на лицето си опъната и болезнено

суха, а тялото му пулсираше в различни точки. Това бяха първите симптоми, че вече започва да огладнява. Глад за алкохол. Но беше само десет и половина сутринта.

Зад паравана се чу лек шум и той се надигна от стола, за да види какво става. Натъкна се на втрещените в него очи на Прайс, сини и отворителни. После видя как дланите му се надигнаха и оформиха във въздуха очертанията на бутилка. Прайс се усмихна гадно и предупредително размаха показалец към Петрини. Карл се смъкна на стола си стреснато, като дете, на което учителката се беше скарала.

- Готов съм - чу гласа на Прайс и разбра, че вече нямаше никакво време да анализира и мисли как ли пък този Прайс се е сетил за проблема му. Сега трябваше да си отваря ушите и очите на четири.

- Намирам се над хълмове - гласът на Прайс беше монотонен, сякаш четеше книга. - Височината е голяма и оттук изглеждат сиви, но сега, като слизам по-надолу, виждам, че всъщност са леко зеленикави... Студено е, слънцето почти залязва... Наоколо няма движение, пусто е...

Единият от офицерите внимателно се прокашля и Карл го чу да казва:

- Нямаме други данни, Арнолд. Само знаем, че е някъде там и трябва да го търсиш по тези координати.

Прайс дълго мълча преди да съобщи, че се е придвижил на запад и търси интуитивно, тъй като зададените координати обхващаха огромно пространство.

- Започва да излиза буря - говореше равно той. - Въздухът помътня, заваля сняг... Няколко елена минаха на десет крачки от мен... Продължавам на запад, издигам се на малка височина... Хълмовете станат по-ниски, тук, дяволите да ме вземат, не е стъпвал човешки крак от началото на света...

- Дали да не опиташ на изток? - тихо се намеси офицерът.

След дълга пауза се чу как Прайс започна да си мрънка детска песничка с прости думи за изгряващото слънце. Той съвкваше част от тях като човек, който тананикайки, върши друга, много важна работа. След известно време спря да напява. Гласът му се извиси, изпълнен с възторг:

- Виждам го! Дървена барака, съвсем невзрачна посред боровете... Наоколо има ограда от бодлива тел и надписи с червени букви... Стискайте палци, защото влизам...

Мълчанието стана прекалено дълго и Карл се надигна от стола си. Прайс полулежеше в креслото. Веднага се виждаше, че това тяло, неговото, е празно, както винаги знаете, че някой е мъртъв. Тялото му просто е празно, като голяма, полегнала на едната си страна кукла, запазила очертанията на човек, но без вече да е човек.

- Движа се по дълъг коридор - обади се Прайс с премръзнал глас... - Има железопътна линия... Осветлението е много силно... През двадесет метра има въоръжена охрана... Коридорът се разширява... Сега съм в зала с много апаратура... Преградено е със стъклени прегради на много места... Навсякъде работят хора в униформи. Повечето са тъмнозелени, но има и зелени...

- Може ли да се разбере над какво работят? – тихо попита офицерът.

- Някакви детайли... Сложни, много сложни... Трябва да продължа напред. Коридорът слиза на друго ниво. Чува се машинен шум... О, Боже! Това е огромна овална зала... Огромна е!

- Може ли да се разбере нещо повече? - попита офицерът.

- Тук има кораб, сър!.. Космически кораб!... Не прилича на ракета, няма заострен нос... Почти кръгъл е, сър... Като чиния за торта... Има купол... Сега куполът започва бавно да се върти... Усещам ужасно излъчване...

Това бяха последните думи от сеанса. Прайс се намести внезапно в празното си тяло едва дишаш. Кашля поне пет минути и лицето му се наливаше с кръв. Единият от офицерите разтриваше ръцете му и доливаше вода в чашата му. Прайс изгълта не по-малко от два литра чиста филтрирана вода и чак тогава започна да се съвзема.

Офицерът накара Карл да свали целия запис и го взе със себе си. Карл изпитваше някакво нелепо неудобство да го гледа в очите. Както и в очите на Прайс, защото внезапно започна да се бои от него. Така се чувстваше само той, офицерите вършеха работата си бързо и делово, очевидно отдавна навикнали с такива сеанси. Грижеха се като обучени болногледачки за Прайс. Мереха кръвното му налягане, разкопчаваха копчетата на ризата му, втриваха в акупунктурните точки на дланите ароматични масла. Той все още дишаше трудно.

- Онова нещо беше живо, сър - чу Карл пресипналия му глас. - То ме прихвана веднага, макар да бях в етерното си тяло, просто ме надуши... Тези твари са гадни, те се превръщат от едно в друго и ако руснаците не го знаят, ще патят много... Но това гадно нещо разбра, че аз знам и само след минута щях да съм мъртъв...

- Вярваш ли сериозно, че си бил забелязан, Арнолд? кротко попита офицерът. - Не беше ли просто само летяща чиния, свалена от руснаците?

- Живо *беше*, сър - измъчено отвърна Прайс. - Почувствах го. То... говореше с мен... Влезе в мозъка ми... Каза ми,... каза ми да не се и опитвам да разбирам откъде е дошло и защо е тук... Защото, защото ще направи така, че да накара мозъка ми да избухне... Чух всичко това съвсем ясно, сър... Не съм халюцинирал... За пръв път ми се случва такава нещо...

- Ако руснаците вече са изобретили сензори, които индикират присъствието дори на етерни тела? - единият офицер разсъждаваше на глас. - Или пък са те прихванали група от техни сензитиви, а, Арнолд? Не би ли могло да бъде и така? И веднага са ти създали илюзия за това, че корабът е жив и те следи, и може да те заплаши?

- Не мога да измисля нищо... Не знам откъде са го домъкнали руснаците. Но ако не е от ада, то със сигурност не е от Земята.

- Сега вече трябва да си почиваш, Арнолд - офицерът му помогна да се изправи.

Тримата бавно тръгнаха към вратата. Никой не обърна внимание на Карл Петрини, свит в неговия ъгъл зад парава. Чу се как вратата се затвори. Помещението си върна оня вид, който имаше в ежедневието. Защото досега по абсолютно необясним начин се бяха намирали в него, но и в измерението му някъде си, където и да беше то, по дяволите. Сега всичко се върна по местата си, стана сивичко, скучно. Карл изпита страшен глад за поне глътка силен алкохол. Глад за познатото усещане за топлина и спокойствието след това, за притъпените сетива и за чувството, че каквото и да се случва, то е преодолимо и няма кой знае какво значение.

Оня човек, Прайс сигурно можеше да види какво става вътре в него. Сигурно бе видял, че Карл е попаднал в страшен кръг и не можеше да издържа действителността без алкохол. Само че действителността, в която се намираше, нямаше да понесе неговата страст.

С чувството, че нещата бяха приключили по някакъв начин с него, Карл се скри за три дни в квартирата си. Не спря да пие и за миг. Каза само на портиера, че има тежък грип и не отговаряше на позвъняванията. Не знаеше дали и колко пъти са го търсили от лабораторията, но не искаше и да чуе за нея.

Всичко, и парите дори бяха загубили значението си за него. Изпитваше див страх от себе си и за себе си. Единственото, което му идваше на ум е, че трябва да бяга, да бяга, докато избяга.

На четвъртия ден застана пред шефа си, за да му каже, че напуска. Изглеждаше тъй прежълтял и немощен, че разказът му за преследващи го демони и видения беше взет за чиста монета.

Но не го пуснаха да бяга и да бяга, докато избяга. От съображения за сигурност го настаниха в клиника за шизофреници. Получи отчайваща диагноза и засилена охрана. Беше му отнета всякаква надежда, че някога ще бъде свободен.

ДЕШИФРОВКА

Осъществяването на тази връзка беше трудно. Осем седмици, ден и нощ той разговаряше чрез биофона с различни хора. Тези, които се свързваха с него Отвѣд, разказваха за преминалия си на Земята живот. Всяка съдба бе поредица от драми и трагедии, следвани от депресия и от изтощителното усещане за неудовлетвореност. Особено в края на дните си те са били изпълнени с трескавостта да направят още и още, но за повечето вече не е имало време и са се задоволили само да узнават. Узнали са, че повечето неща не стоят така, както са ги учили в живота им, че същинските стойности нямат общо с изтощителната битка за хляба и тази цел е неистинска.

Професор Кюлман се вълнуваше дълбоко от разказите на невидимите си събеседници и понякога в паузите препрочиташе отново дешифрираните от магнетофонните записи страници.

АЛИСЪН БЕЙН, 87-годишна: Бях красива, изваяна, правех впечатление. Всички мислеха, че съм щастлива, включително и аз, но беше така само защото изобщо не бях наясно какво е щастието. Някак от само себе си се подразбираше, че ако имаш прилично семейство, не гладуваш, ако изглеждаш добре и нямаш неприятности с властите - това всъщност означава, да си щастлив. Имах всичко от изброеното, докато то не започна внезапно да се срутва.

Баща ми се влюби в една жена и ни напусна. От стреса, а и защото баща ми не ни подпомагаше вече с пари, майка ми се разболя. Депресията я унищожи само след три години, когато я намерих издъхнала от свръхдоза приспивателни.

С мен започна да се случва нещо ужасно. Лицето ми се покри с гнойни пъпки и те ме обезобразиха. Натрупах килограми, макар да се хранех лошо и рядко: просто от въздуха. Вече не бях красива и ако правех впечатление, то беше неприятно.

До тридесетата си година работех в кухните на закусвални и ресторанти и успях да спестя малко пари. Бях решила да си дам кратка отпуска от живота, от мръсните чинии и умората. И без това няхах личен живот и приятели, така че отсъствието ми нямаше да бъде забелязано от никого.

Първият ден, в който не отидох на работа, чистих и подреждах стаята си, четиринадесет квадратни метра в Бронкс, квартал на Ню Йорк, толкова лош, че в него живееха само онези, които нямаха къде да отидат: като мен.

В същата нощ ми се присъни сън, той ме промени изцяло. Беше ме чакал - да се махна от затъпяващата противна работа. Сякаш бе чакал своя час, в който да взема решението да отхвърля стария си живот.

Летях над сини прозирни води. Летенето започна в мига, в който го поисках и щом тази мисъл мина през главата ми, тя веднага се превърна в реалност. Изглежда, че под мен нямаше нищо друго, освен притихналите води. В някакъв момент разбрах, че ми е дадена силата да направя каквото поискам.

Поисках там, долу, да се появят острови. И те откликнаха - видях как поникват тихо от водите, както порастват цветя. Как изгряха с белия пясък на плажовете си, как трептяха листата на дърветата и храстите, как полетяха птици и се появиха животни.

Когато първата трансформация завърши, си казах, че по моята воля островите трябва да се умножат и се заех с ролята на Създател. Беше зашеметяващо - всичко да се случва според волята ти. Така в съня си създадох прекрасни тропически острови, истински перли в короната на онова, което се наричаше природа.

На сутринта се събудих разплакана. Но щом видях възглавницата мокра от сълзите, си казах, че не е достойно за един Създател да ридае като дете. Още понече, че вече не ме угнетяваше обичайната безпомощност, нито пък се подчинявах на примирението, което ме следваше като просяк и ме превръщаше в просяк.

Дори огледалото не ме разпозна, когато застанах пред него. Не защото външно се бях променила, а защото в тялото ми вече присъстваше един пробуден и нов човек. Всичко изглеждаше ново, дори целият запуснат, мръсен Бронкс. И неговите обитатели

бяха различни, но не защото те се бяха променили, а защото се бях променила аз.

Спомням си ясно този миг и час на промяната и пече зная и няма да го забравя никога: такава промяна е дадена на всеки и тя непременно го очаква някъде. Условието е само да си вземете отпуск от онова, което отравя дните ви и ви превръща в автомати, работещи за парчето хляб или за приспивателните, кои-то все някой ден ще погълнете, за поставите точка на този ужас безкрай.

Останалата част от живота ми премина мълниеносно. Хората започнаха да ме следват, макар никой, поне в началото, да не можеше да обясни защо ми се поверява. Отговорът на повечето трябва да е бил: защото съм изглеждала по-силна и защото съм се грижела за другите.

Поставих си ето какви цели: да почистим боклука около себе си, да се направи хоспис, където хората да посрещат смъртта умиротворени; дом за скитащите деца. Увляхох мнозина и ние наистина създадохме всичко това. Те наистина намериха смисъл на живота си, като го отдаваха, за да направят живота на другите по-смислен.

Направих и така, че библиотеки от богатата част на града ни подариха от книгите си. Нашата малка библиотека растеше, вече имаше къде хората да търсят отговори на въпросите си.

Умрях от настинка. Останах твърде дълго на една улица, която трябваше да почистим. През ноември винаги духат лоши ветрове. Не се мъчех, не ме болеше. Смъртта ме връхлетя с тъмнина, но веднага след това дойде светлината.

В междинното състояние между смъртта и следващото си раждане зададох въпроси и ми бе отговорено. Сега, след като зная достатъчно, взех решение да се завърна обратно. Избрах си тяло, което не е красиво и гъвкаво, а левият крак ще ме кара да куцам. Избрах семейство, в което баща ми, който ни напусна, ще се прероди като моя майка в следващия ни живот, защото всеки трябва да изпита в пълна степен страданието, което е причинил на другите. Избрах отново труден живот. Този, който премина, ме научи, че можеш да направиш всичко и да промениш онова, което пречи на теб, но само ако поискаш да го направиш и за другите.

Желая ти успех, Албърт, защото си тръгнал и ще стигнеш там, откъдето тръгват новите Създатели. Сигурно ще се срещнем някога и вярвам, че ще се познаем.

МАРИУС ХАЛОНЕН, 37-годишен:

Като католически свещеник, бивш впрочем, би трябвало да се смее на идеята, че хората продължават да обчуват след като умрат. Моята религия е строга, щом стане дума за това, че човек управлява духа си след смъртта на тялото. Карат ни да смятаме, че душата отива в ръцете на Бог, който се разпорежда с нея, но не преди тя да премине през ада или рая, според заслугите ѝ приживе.

Хората би трябвало да следват заповедите на нашия Бог. Случи се така, че познавах мнозина, които ги спазваха, но преживяха болезнен, оскъден и труден живот. Познавах и предостатъчно хора, които не спазваха нито една заповед - крадци, убийци, мародери, насилници... Но те не узнаха, поне не и през живота си, какво означава наказание. Тогава започнах да размишлявам върху Провидението, но източниците, които ми предлагаше моята религия, нямаха какво особено да ми кажат.

От друга страна, умът ми не вярваше, че след смъртта ни очакват обширни пространства - ад или рай. Задавах си въпроса - дори тях да ги има - какво следва от това, какво неизбежно идва след тях. Нима следваше само едно вечно музициране, реене или просто покой? Разбира се, винаги когато задаваш въпрос, все някога се появява някой, който да ти отговори.

В града пламна ужасна епидемия от чума и за свещениците имаше много повече работа, отколкото за лекарите. Цялата нощ на една сряда срещу четвъртък през август давах последно причастие и подготвих мъртвите за гроба.

Болницата беше претъпкана, улиците около нея изпълнени с болни или умрели, лежащи направо върху земята. През 30-те години на 17 век, в които живеях, нямаше почти никакви шансове да оцелееш от чума и надеждата беше изоставила всички,

които все още се държаха на краката си.

Богослуженията минаваха вяло, хората виждаха, че не идва помощ, дори да се разкайват, както настояваше църквата. Вече силно отпаднал, сутринта излязох на въздух. Посрещна ме ярка утрин, със златен и мощен изгрев. Преминах бавно късата уличка, която ме изведе до пристанището. Унесен, се опрях на една обърната лодка, невиджала води от много време. В просъницата на умората ми сякаш се отвориха гигантските крила на голяма врата. Бях отведен в свят, застинал под сребреещ от снега остър планински връх. В пагодата димяха ароматни смоли и будистки монаси извършваха служба. Върху стената от лакирани бамбукови пръчици, се извисяваше един огромен Буда. Макар да знаех, че е нарисуван с цветни бои, кой знае защо го сметнах за жив. Може бц защото в очите му припламна дружелюбие и така ме повика да го приближа.

В следващите часове ме покани да го последвам в малка зала, потънала в златото на изгрева. Пихме чай от сини купи, поставени между пръснати по целия под виолетови цветчета.

Буда изпитваше тъга за света. Струваше му се, че животът се върти на бавни обороти, в кръг и непрестанно е обречен да се среща с началната точка, от която привидно се е отгласнал. Хората не съумяваха да се променят, както променяха вещите и изобретяваха машините: умът им се съсредоточаваше върху изобретенията, но си оставаше непроменен. Можеше да отличи светлината от мрака, но не и да навлезе в истинската същност на нещата.

Спомням си, Буда беше словоохотлив и дълго ми описваше Седморния Път, едно представяне на учението му в по-сбит вид. Последователите му го бяха обсъждали пространно и написали хиляди страници с анализи и прозрения.

Буда не изглеждаше вдъхновен от усилията им, създали още по-голяма бъркотия от мнения, идеи и разногласия.

Беше млад, скромнен мъж, тъмноок, слаб. В тялото му напираше особена крехкост, каквата има при юношите, сякаш то не бе на хиляди години. По-скоро мургав, с тъмни, прибрани коси, той ме обгръщаше с виолетовите си дълбоки очи, докато говореше. За миг се попитах дали говореше точно на мен, но бяхме сами в залата, като изключим сноповете полегати лъчи на слънцето, което все не залязваше.

Чаят в сините купи също не свършваше, имаше леко сладък вкус, ухаеше на жасмин и лимон. Навярно така изглежда и по такъв начин дава сили онова, което поради липса на по-сполучлива дума наричат амброзия.

Буда ми разказваше за самотата, в която пропада всеки, когато тръгне по Пътеката.

Тя е онова невидимо нещо, светлинен път, който е границата между световите. Всичко произтича от двойствеността им, обясни ми Буда. От една страна телата ни са свързани с материята и стъпват не по небето, а по земята, но от друга, съзнанието ни се измъчва между двете състояния, винаги по-скоро горе, отколкото долу. Това обяснява и онова изречение, преминало през вековете: "Каквото горе, такова и долу". То съвсем не означава, че в другите, следващите светове, нещата вървят по начин, който е отражение на земния. Означава само, че съзнанието ни пренася едната действителност и я вмесва в другата, така че никога не може да се разбере кога небето преминава в земното и обратното. Присъщо е на съзнанието да смесва всичко, но това е същинската му работа, защото то е Творецът, то е Богът, то е Дяволът, то е светлината, то с мрака, то е жертвата, то е палачът, то е огън, то е водата, то е студът, то е жегата, то е минусът, то е плюсуът. И разбира се, то е всичко произтичащо от смесването на тези субстанции, но не в един връщ котел и едновременно, а постепенно и в малки дози.

Буда не се интересува от свещеническите ми одежди, нито пък зададе някакъв въпрос за вярата ми. Не прояви ни най-малък фанатизъм и изглеждаше така, сякаш не проповядваше, а само размишляваше на глас. Не ме напътстваше, а се държеше като другар, седнал на чаша чай с някой, който има търпението да го изслуша през един слънчев ден.

Държеше се така, сякаш през цялото време е на разположение, а и сигурно е било така, защото той бе един от Управляващите светове, прескочил за кратко при нас.

Не боравеше с думите като с оръжие, но независимо от това виждах остриетата им да проблясват и съзнанието ми ги запаметяваше завинаги, без да бъде наранявано от силата и остротата им. Държеше се по-ненатрапчиво от кой да е свещеник. По някакъв начин ми заприлича на Христос. Не на този, използван за кръстоносни походи и горене по кладите, не на този, с чието име унищожаваша религията на други човешки същества.

Приличаше ми на младия, с дрипаво наметало Христос сред маслинените дръвчета, седнал на топлата земя и притворил очи под мекия вятър.

Внезапно осъзнах, че имената нямат никакво значение, нито пък религиите. Боговете са съчинение на устремени към надеждата умове, които обаче никога не са прегръщали извода, че биха могли да си бъдат и самодостатъчни.

Това бе голямото ми прозрение и то нямаше общо със сладки и незначещи много думи. Осъзнах, че ако схвана, че сам съм си Буда, сам съм си Христос, сам съм си Митра, Перун, Зевс или който поискате, то ще е чистата истина.

Откритието беше дотолкова разтърсващо, че онемях, но все пак ми останаха умствени сили, за да се учудя как досега не бях го разбрал.

Буда ме наблюдаваше по обичайния си начин и отпиваше от несвършващия чай. Откъм голямата зала се чуваха сънните гласове на монасите, които пееха златни мантри, слънцето продължаваше да се лее, сякаш никога не бе изгрявало, нито пък залязвало, а просто си стоеше там.

Така разбрах, че всичко продължава завинаги, дори най-краткия миг и винаги можеш да го откриеш в тъканта на времето. Никога неизчезващите мигове и никога неизчезващите неща - това бе всичко, което ме заобикаляше и казваше, че сме безсмъртни, раждаме се отново и отново, преминали през вратата на смъртта, отваряща се към нов живот.

После се намерих да стоя пак на пристанището, опрян върху обърнатата лодка. Съблякох расото си и напуснах чумния град. Върнах се пак в селото си, от което бях тръгнал към свещеничеството. Прекарах живота си тихо. Отглеждах малко зеленчук, берях билки, обичах животните, бродех по хълмовете.

Никога не се изкуших да разкажа онова, което се случи с мен в пагодата и онова, което чух. И без мен тълкувателите на слова са многобройни, а това винаги в последна сметка обърква останалите.

Задоволих се само да прекосявам светове, да дам па съзнанието си опора и храна, която щеше да му помогне да ги преобразява. Превърнах се в пътешественик, непрестанно съм горе или долу, без никога да съм в едно и също време на едно и също място.

Обаждам ти се сега, Албърт, защото ти откри биофона и имаше смелостта да чуеш гласовете на онези, които наричат "мъртви". Разказах ти историята си, не защото е особена, а защото заслужаваш подкрепа. Така или иначе връзката между онези, които вникват в нещата и ги разбират не прекъсва никога, все едно дали са минали векове или дни.

Освен това ти си един от определените да се впуснат в състоянието "сомати". Случва се ужасно рядко и всички ние, които разговаряме с теб чрез биофона, ще се връщаме пак и пак на Земята, за да вървим подир своята карма.

Ти си извървял своята и ще отидеш при другите в пещерите, ще потънеш в битието на едно възхитително небитие. То няма да е сън или покой, защото избраниците не го познават, нито пък го искат. Макар че ще изглеждаш като статуя, студен и лишен от живот, ти ще употребиш битието на това небитие, за да получиш още и още знание.

Вие всички ще се завърнете от пещерите някой ден тук, на Земята. Ще се завърнете във време, когато Земята ще бъде унищожена. Ще започне с кратък взрив, който пресата ще нарече "терористичен". Ще бъде дело на двама отчаяни мъже. В своята бомба те ще поставят и

плутоний, и така атомният ѝ взрив ще предизвика верижна реакция. Ще започне в мястото, наричано от арамеите Армедиго, а от гърците Армагедон. После ще отmine много време и първите хора ще бъдат създадени отново. Тогава и ще настъпи денят, в който избраниците ще излязат от състоянието "сомати" и ще отидат при другите, за да не разрешат историята да се повтори отначало. И съм сигурен, че вече няма да бъдат допуснати никакви технологични общества, Албърт, никакви емисии от въглероден двуокис, парников ефект, разтапяне на ледовете в Гренландия, озонова дупка, пари, лъжи, глад и бедност, унижения, които накараха онези двама отчаяни мъже да взривят бомбата си в Армагедон.

Сбогом, Албърт, обещавам ти, че ще се срещнем и непременно ще се познаем.

ЛУННИТЕ ХОРА

Равномерно и плавно, равномерно и плавно, повтаряше мислено Иван Чумашов, докато поемаше сутрешната си доза Енергия. Медитативното проникване в дълбоките нива на енергийните светове беше овладял стъпка по стъпка.

Щом се освободи от задълженията си и получи уверение, че вече не принадлежи към специалните служби, той се постара да избере Място. Иван Чумашов не бе обикновен офицер и тъкмо заради това откриването на Място, където да не бъде наблюдаван и безпокоен, беше нещо от първостепенна важност.

Години след като го намери и свикна с него, Чумашов упорито триеше от съзнанието си всеки спомен от миналото. Скиташе в дълбоката тайга, спеше край огъня в нощите, пиеше изворна вода, гледаше звездите, докосваше ветровете, снега и дъжда, дишаше. Миналото не искаше да го напусне.

Случваше се поне няколко пъти светкавиците на някой спомен да пронизват паметта му и това го напрягаше и натъжаваше. Тъгата го гонеше в безкрайните му пътища през горите, водопадите, топлите мърморещи блата, покрай синеоките езера.

Нощем се опитваше да схване какво казват звездите и дали точно на него или на целия околен свят.

Когато се прибираще, дървената къща в изоставено сибирско селце, несъществуващо върху картите, го посрещаше настръхнала и студена. Чумашов положи много усилия да я опитоми, да я накара да го приеме. Метеше подовете, сменяше прогнилите дъски, белосваше печката, дори поставяше в гърненце с вода оскъдните цветя на тайгата. Въпреки опитите му къщата го отхвърляше или поне не го забелязваше и той предпочиташе да скита в горите, отколкото да сънува лошите сънища на предишните обитатели, които му изпращаше тя.

Чумашов започна да разбира, че е невъзможно да изтрие или промени каквото и да е от миналото. Можеше само да го преосмисли и да върви напред, каквото и да означаваше това.

В началото на септември почна да търси много рядък лишей. Местните разказваха за него легенди. Смяташе се, че лекува абсолютно всичко, пази от магия и урочасване, пъди лошите сънища. Поставен под възглавницата, съединявал своята енергия с Луната и я викал. Тя влизала в къщата с цялото си сияние, оглеждала се и канела онзи, който бил повикал, на разходка. След пътешествието човекът се променял напълно: превръщал се в нейно, лунно дете.

Лунните хора летели и отивали където поискат, оставяйки за известно време тялото си. После се връщали и ползвали тялото си като дреха, в която влизали, за да могат, подпомогнати от ръцете му, да цепят дърва, да готвят, да копаят руда, да палят огън. Лунните хора разпознавали безпогрешно кой е от техните. Те се съюзявали помежду си и станали многократно по-силни, вършели неща, граничещи с пълната фантастика.

Например, двама от лунните хора угасили огромни пожари. Пожар в тайгата, запален от светкавица, е страшно бедствие и само който го е преживял знае за какво става дума. Лунните хора довели бързо дъжд, който се изсипвал над огъня две денонощия, докато го угасил напълно.

Лунните хора разпознавали само с поглед отровна храна и вода и знаели от какво лекарство се нуждаел всеки болен. Това се отнасяло и до животните, с които общували постоянно, независимо дали били елени, сови, лосове, катерици или орли.

Въпреки уменията си те не били шамани и нямали задължението да се грижат за племе или род. Напускали някое място когато си поискали и никой не бил в състояние да ги накара да направят нещо против волята им.

Говори се, че не се нуждаели от храна, а само от вода. При това тя можела да бъде блатна, застояла, заразена. За тях било без значение, защото имали нещо в телата си, което пречиствало всичко и убивало микроби и вируси.

Да срещнеш лунен човек било огромен късмет, все едно да откриеш оня златен, свързан с Луната лишей, който растял само на едно място, но никой не знае къде.

Изобщо не били хора, в това са твърдо убедени разказвачите. Или преставали да бъдат хора, щом Луната влизала в тях. Смята се още, че те напускат всяко тело, което по някаква причина престане да им служи.

В някоя нощ те избират ново тяло и се заселват в него, като предпочитат малките деца. Довчерашното хлапе полека се в превръща в лунен човек. Такива хлапета говорят бавно, с възрастни гласове, дават верни съвети и имат верни предчувствия за бъдещето. Щом предсказанията им започнат да се сбъдват околните разбират, че имат пред себе си лунен човек.

Във всички тези истории, на които се наслуша Чумашов, имаше дива прелест, нещо толкова сияйно, че си заслужаваше човек да опита. Той отдавна се убеди, че всяка дума в който и да е фолклор, в легендите, преданията, песните е истина. Стотици мъже и жени по света достигаха до вълшебството, защото просто се бяха доверили на някоя разказвана от старите жени приказка.

Повярва в лунните истории и когато разбра една нощ, че в стаята му има някой. Силуетът бе толкова

прозрачен, че можеше да остане и незабелязан за неопитното око. Отвън нахлуваше подобна на паяжинна тъкан светлина. Тя разреждаше по необикновен начин тъмнината, превръщайки мрака в ден, изпълнен с полусенки. Живи и гъвкави, те се движеха свободно и в присъствието им нямаше заплаха.

После от заструилата от прозорчето светлина се изтъка женска фигура. Беше слаба, в широка атлазена дреха. Косите се сипеха в червеникави отблясъци върху раменете ѝ. Тя създаваше и излъчваше упоителна светлина.

Доближи се до него без да докосне пода.

МЪЖ В ЧЕРНО

Илейн Маклауд помнеше много точно лицето на оня мъж. Беше тръгнал след нея вчера. Изглеждаше нелепо в черната си връхна дреха, прилична донякъде на шлифер, донякъде на плащ. Ръцете в черни ръкавици придържаха високата яка, така че лицето почти се скриваше в нея, а каквото беше останало потъваше в сянката на широкополата шапка, черна естествено. Някак слепна с Илейн, срасна се и още от обед пое подире ѝ, сякаш дърпан от невидимо въже.

Тя си имаше своята обичайна работа. Мъкнеше количката с вехториите си, отбиваше при някоя кофа и я преравяше за хартия и кутийки от бира и кола, които ставаха за вторични суровини. След час, като изми старателно ръцете си спирт, който си носеше, седна на тротоара и изяде сандвича си. Пи вода. Разгледа небето и хората, които се движеха напред-назад. Към три следобед капна малко дъжд, но той не направи абсолютно никакво впечатление на човека в черно. Продължаваше да подпира отсрещната ниска ограда, укрил се в шлифера и шапката си.

Не я тревожеше, настойчивостта му да я следва по-скоро я забавляваше. Илейн Маклауд харесваше тайнствеността във всичките ѝ форми и сигурно точно тази нейна страст я подтикна да се оттегли от суката на университетски преподавател. Както и

да е, отдавна бе забравила обясненията, които даде сама на себе си тогава, когато избра живота на клошарка. Не възнамеряваше да ги дава пред никой друг, дори цял Нобелов комитет да се събереше да я моли за обяснение.

Отсрещният мъж бе сякаш изровен от нейно минало, отдавна забравено от нея. Стърчеше си, където и да ходеше тя този ден, навярно щеше да я последва и до дома ѝ.

Илейн запали една от дългите си цигари, навик запазен още от времето на научната ѝ кариера и почти единственото, за което харчеше пари. Мъжът повтори движенията ѝ огледално и също запали. Беше повече от съвпадение, че пушеше от нейната марка и дълго държа в отворената си длан златистата кутия, за да я види тя.

По-нататък нещата се развиха като в сън. Черният мъж ѝ направи предложение. Проследи я кротко до фургона, където Илейн живееше от години. Макар тя да дръпна върху прозорците червените перденца, усещаше как той седи отвън. Когато надникна за кратко, го видя да стърчи сред полето, а зад лявото му рамо нарастваше пълната луна. Тогава го покани.

Разтреби трескаво, защото се хвана да мисли, че не може да го въведе в околния хаос. Не беше мръсно, но разхвърляно - да. Скоро мъничката ѝ бърлога придоби спретнат вид. Наплиска лицето си на мивката и си облече сивата рокля с червеникавите цветчета. Среса се и излезе на прага.

- Ей, ти!

Мъжът се сепна, усмихна се в сянката на шапката си и пристъпи. Тя го покани да седне, но самата остана права. Искаше да бъде нащрек. Фургонът ѝ стоеше сам самичък сред полето. Макар че какво, по дяволите, може да получи един черен мъж от клошарка със скромен живот.

Човекът извади от вътрешния си джоб малък касетофон, постави го върху книга със зелена корица и натисна клавиша. Лентата прошумоля тихо.

- Здравей, Илейн - каза женски глас от записа. – За да не се чудиш, ще ти кажа веднага, че това съм аз, Шафика... Сега си спомни, срещнахме се преди години. Ти се интересуваше от разработките ми, нали помниш, онези за висшата сетивна Перцепция, за телепатията, телекинезата, ясновидството, лечението с биополе... Срещнахме се в Цюрих. Видяхме се също в Париж, в едно малко кафене близо до Монмартър. Беше си купила току-що очила с виолетови рамки и розови стъкла... Шегуваше се, че отдалеч приличаш с тях на египетска танцьорка... Беше есен, покривките на масите бяха на сини и жълти квадратчета, а времето прекрасно... Спомни ли си, Илейн?

Илейн Маклауд усети студени тръпки. Това, което жената от магнетофона каза беше вярно, напълно вярно. Въпреки това беше напълно абсурдно, защото Шафика Вайзер изчезна преди години и накрая я обявиха за мъртва.

- Да, вярно е - каза жената от магнетофона. -Изчезнах и съм мъртва според всички възприети стандарти.

-Какво иска да каже с това? - избухна Илейн, но не срещна обяснение от мъжа, който продължаваше да си седи с напълно отсъстващ вид.

-Тялото го няма, но съзнанието, следователно цялото ми "аз", личността ми съществуват и сега ти трябва да се убедиш в това... Не, не, записът не е фалшификат или трик... Спомни си, че винаги си имала бърза мисъл и не си пропускала да откриваш истината... Помня, че схващаше много бързо, Илейн. Дали още е така?

Лентата продължаваше да се развива с тихо съскане. Сега Илейн осъзна, че ѝ се даваше време, за да анализира случващото се. Пое въздух, задържа го и седна. Дръпна перденцето и прозорецът се изпълни от лунното кълбо.

-Човекът, който те откри, може да изглежда малко странен, но не влизай в подробности, той е само пратеник. Възможно е да те е притеснил, но не намерих друг начин, за да ти съобщя нещо наистина важно.

Нещата се промениха, Илейн. Трябва да се бърза. Моля те да се свържеш с един човек, за когото си чувала, може би. Нарича се Албърт Кюлман, професор е. Когато се видите, той ще ти обясни всичко... Отскоро се намира в Шула, едно селце в пустинята. Продължава да работи и ние често разговаряме, вярвай ми... Сега не мога да ти

обясня нещата в подробности, но те очаква изключително преживяване. Получаваш шанс, който се дава веднъж на хиляди години и на много малко хора... Моля те, ако вземеш решение и тръгнеш към Шула, да бъдеш много внимателна. Със сигурност ще станеш обект на много интереси, възможно е да бъдеш преследвана, изнудвана, нападана, принуждавана... Не обръщай внимание на никого и не се доверявай на никого, с изключение на Кюлман. Важно е да тръгнеш и да го намериш. Важно е, вярвай ми... Доскоро, при Кюлман.

Лентата свърши. Черният мъж прибра безмълвно касетофона. Извади плик от сива хартия. Остави го върху книгата със зелена корица и леко приповдигна шапката си с два пръста преди да излезе от фургона.

Илейн машинално дръпна книгата и пликът падна на пода. Разбира се, по-простото бе да мисли, че халюцинира. Прибрала се е уморена и е заспала. Присънил ѝ се е черен мъж и как Шафика Вайзер я вика да отиде на странно място. Книгите на Шафика Вайзер за феноменологията се бяха превърнали в бестселъри. От тях хората узнаваха навярно за първи път от сериозен учен, че не са само тела. Това ги вдъхновяваше и им вдъхваше надежда.

Шафика дойде от смъртта, за да ѝ разкаже странна история и да я помоли да тръгне веднага за някаква си Шула, накрай света. Но дали пък не предстоеше Илейн да умре и смъртта не бе използвала случая, за да я предупреди, макар и по такъв нелеп начин?

Тя се наведе малко замаяна и пръстите и докоснаха сивия дебел плик. Разряза плътно залепения му горен край. Беше пълен с много едри банкноти и между тях листче с акуратно изписания адрес на Албърт Кюлман. Е, поне сега знаеше със сигурност, че случилото се не е предупреждение за скорошна смърт. Доколкото е известно, смъртта не раздава пликове с банкноти, а само се задоволява да върши работата си.

БЕЗСЪЗНАНИЕ

През една замръзнала утрин, когато Иван Чумашов сечеше дърва за огъня, изплъзналата се от брадвата треска прониза лявото му око. Болката го парализира и той загуби съзнание. Безсъзнанието му сигурно бе продължило дълго, защото щом дойде на себе си, се видя заобиколен от горски зверове. Те лежаха върху него и до него и го топлеха. Белите им, кафяви и сребристи козини го закриляха от студа. Малки и големи лапи го прегръщаха, самоотвержено синеоко куче дишаше влажно в лицето му.

Чули болката му, зверовете, срещани преди в тайгата, бяха придошли, за да попречат на тялото му да премръзне. Само по себе си случилото се можеше да учуди всеки, но не и Чумашов. Бе се нагледал на чудеса в тайгата, знаеше, че със зверовете може да се общува без думи. Те винаги улавяха вярната вълна на мисълта, както и сега бяха разшифровани съвсем точно вика на болката му.

Той лекичко отстрани синеокото куче от лицето си и докосна нараненото око. Кръвта бе отдавна замръзнала и пръстите му я свалиха като кора, заедно с кожата. Опитва да отвори окото, но беше безнадеждна работа, в него нямаше никакъв живот.

Започна да се надига много бавно. Зверовете отстъпиха, като го наблюдаваха внимателно. Те пак щяха да заемат местата си, ако той се срутеше върху снега и ще стоят до него поне, докато дишаше.

Изправянето му струваше огромни усилия. Със здравото око видя, че въздухът е размътен и изтъкан от фини кристали. Бурята беше съвсем наблизо. В тайгата тя вилнее поне три дни. Слънцето изчезва напълно, притъмнява и в такова време трябва да търсиш подслон, за да оцелееш.

Това, което наричаше убежище - малка, направена от брезови греди къща с остър, за да не задържа снега, покрив беше наблизо, но той преодоля разстоянието за часове. Гореше го дива жажда и на няколко пъти пълнеше устата си със сняг. До каменното корито на

огнището имаше малко дърва.

Наложих си да измине петте крачки до леглото. Трябваше поне за известно време да не губи съзнание, защото дъсчицата беше още в окоето. Колкото и да болеше, трябваше да я измъкне оттам и след това да остави всичко на късмета си.

Усещаше ужасна слабост, сякаш бе пронизала мозъка му, но не го беше страх. Денят бе хубав за умирање, сумрачен, бавен и замръзнал. Все някога бурята щеше да утихне и да изгрее слънцето. Можеше да се случи така, че да умре и да лежи дълго тук, докато не го открие случайно минаващ ловец. Щеше да поклати глава и да каже проста молитва над тялото му, да го опакова стегнато в одеало и да го закрепил с въже за клоните на някое дърво. Така правеха евенките и не признаваха погребение в пръстта, може би защото да се копае в замръзналата от векове земя бе невъзможно.

Евенките по принцип нямаха много общо с пръстта и приемаха нейния покров за унизителен, защото не искаха да го делят с червеите. Те се възприемаха за повече от тела, не за обречена на гниене плът, а повече като птици. Душите им бяха птици, тъмнокрили и жълтооки, с мощни крила, които ги отвеждаха в новите светове. Така че не завършваха в гроб, от значение за тях бе единствено да осигурят полет за душите си, за да си тръгнат необременени и свободни.

Ако му бе писано да умре, Чумашов се надяваше да успее да последва полета на всеки евенк, макар да не бе евенк. Молеше се, ако се случи така, да получи като последен подарък жеста на евенкия ловец, който щеше да положи тялото му в клоните на дърво.

Анализира състоянието си, не откри паника или ужас. Сигурно зверовете, спасили го от премръзване, му бяха влели от непоколебимата си жизненост, която приема живота за също толкова важен, колкото и смъртта. И двете като неотменно цяло. Веднъж си в едната му фаза, веднъж в другата и ако приемеш този кръговрат, ще се спасиш от страховете.

Имаше малко огледало, което поставяше пред лицето си, когато се бръснеше. Изправи се, пи дълго от ледената каша в шишето, където държеше вода. Когато се наведе да запали огъня от окоето бликна силна струя кръв. Попи я с ръкав и запали огъня. Седна с гръб към пламъците, като внимаваше огледалото да улови светлината им.

Потънало в огромна подутина, окоето продължаваше да кърви. Чумашов изми ръцете си с малко спирт, пазеше го за такива случаи. Подпря неподвижно огледалото. Пое дълбоко въздух, задържа го и разтвори клепача. Треската стърчеше забита вляво до зеницата, дебела колкото половин молив. Хвана я с два пръста, като внимаваше да не диша. Дължината ѝ беше поне колкото кибритена клечка. Измъкна я с рязко движение. Като залиташе и попиваше кръвта, взе шишето с размръзващата се вода и се срути в леглото. Последното, което запомни бяха пламъците в огнището, раздвижващи сенките в стаята.

Мъжете бяха двама, слаби, но жилави. Почтената възраст личеше по лицата им, обрамчени с меки бели коси. Телата им се губеха в струите на широките сивкави дрехи. Седяха под слънцето на каменна пейка.

Самото слънце изглеждаше белезникаво и висеше много ниско, светеше, но не грееше. То осветяваше аленеещите планински върхове, които нямаха край и опасваха целия видим хоризонт. Единственото зелено петно бе една долина посред хълмовете. Изглеждаше като правилен кръг и имаше успокоено и наивно излъчване, като картина, нарисувана от дете и провесена от небето, за да съхнат боите.

Мъжете от каменната пейка бяха очевидно живи, макар и вписани в картината и това означаваше, че самата тя е истинска. Единият от тях помахаша приветствено към пространството, от което го наблюдаваше Иван Чумашов.

- Не се учудвай - произнесе тихият му, но отчетлив глас. - Намираш се в място, където мнозина биха искали да бъдат, но не го достигат никога.

Като потвърждение на думите му придойде сребърен звук от запялите от само себе си хиляди звънчета, обсипали огромното близко дърво. То притулваше отчасти куполния храм, издигнат върху облите гладки скали. В горната част на храма изрисувано в синьо бдително

око оглеждаше околното.

Вратата на храма се отвори, но никой не излезе иззад високите ѝ дървени крила, те пропуснаха само възхитителния ритъм на бавна мантра.

- Ще се убедиш, че тук чудесата са по-естествени от въздуха - каза другият мъж от пейката. - Дишал ли си, впрочем по-сладък въздух?

Чумашов нямаше време да отговори, прекъснаха го стотици бели птици, изникнали от долината. Те обсипаха купола на храма и се присъединиха към незамлъкващите звънчета.

Посред скалите в центъра на долината се разтвориха две изникнали от нищото врати. Изгъкали се от въздуха те бяха достолепни и сияещи с гравирани върху тях фигури и думи на непозната писменост. Вратите пропуснаха навън в долината много мъже и жени. В дрехите си от различни епохи хората пристъпваха бавно и изглеждаха сякаш току-що са напуснали хипнозата на дълъг сън.

Но бяха достатъчни само няколко глътки въздух и упойката на съня изчезваше, а те се превръщаха в живи и любопитни същества. Изразът върху лицата им даваше да се разбере, че мозъкът им вече създава стратегия за поведение в новия свят, където бяха попаднали.

В унеса си Чумашов внезапно усети пронизителна болка в раненото око, от раната пак бликна гореща струя. Единият от мъжете забеляза това, разтревожи се и се изправи. Прекоси бързо разстоянието, което ги делеше. Допря двете си длани до окото. Звънчетата зазвъняха и птиците отлитнаха от покрива с крясък.

Привечер, но без да знае колко време е изминало от началото на неговото безсъзнание, Чумашов дойде на себе си. Беше малко отпаднал, но не го терзаеха болка и страхове. Не му се зави свят, когато се изправи и направи няколко крачки. Боеше се да махне сгънатата няколко пъти кърпа, груба превръзка, поставена върху раната. Сънят с мъжа от каменната пейка му вдъхваше кураж, но той се подготвяше да приеме истината, че е загубил безвъзвратно едното си око. Навярно сънят го навести, за да подкрепи сърцето и духа му.

Отиде до прозорчето. Навън се сипеше мек сняг. Трябваше да събере сили, за да запали отново огъня в огнището. Още усещаше дланите на онзи мъж върху лицето си. Спомни си пронизващата жива светлина. Подпря се с една ръка върху рамката на прозореца. Пое си въздух и дръпна превръзката.

През снега премина със скоци пухкав заек. Подскачаше устремен към мириса на сеното, натрупано в пристройката още от лятото. Снегът продължаваше да пада много бавно в кроткия сумрак. Небето светлееше, облаците отминаваха и в небето сияеше луната. Нямаше вятър. Бурята отмина и утре щеше да има слънце.

Заекът се настани сред обилната вечеря от сено. Върху челото му имаше сърцевидно тъмно петно.

Иван Чумашов виждаше всичко това. С двете си очи.

ЧАЙ

Каквито и обещания да даваше пред себе си, Джей Макферсън си знаеше, че е слаб човек. Можеше да бъде отклонен лесно от намеренията си и за някой с повече опит не беше трудно да го разубеди или убеди в каквото и да било.

И сега, поел към срещата с Илейн, той си знаеше, че непременно ще бъде причакан - преди или след нея, от тип с невинно изражение. По правило с непредизвикваща съмнения или спомени външност. Тайната агентура се придържаше строго към правилото да не бие на очи и да не се различава от околните.

Сред тях трудно можеше да бъде открит някой, който да не работеше с готови схеми и по калъп. В него задължително напъхваше онзи, който бе предмет на шпионирането му. Подбираха ги почти еднакви и в интелигентността и в реакциите им, но пък и кой истински умен човек щеше да приеме агентурната работа. Щом си даде сметка за реалностите, Джей престана да претоварва със значение агентите, с които се срещаше.

Прие, но нали това е неизбежно за всеки, който работи в отдел като неговия, да дава при поискване цялата информация, с която разполагаше. Прие да бъде убеждаван, че точно неговата информация ще спаси страната му от господ знае какво. Прие да се прави, че не разбира как го цедяха като лимон и на всичкото отгоре му натрапваха мисълта да изпитва гордост от шпионирането си.

Срещата му с Илейн си беше поредната лудост, както впрочем и всички досегашни, но пък поне беше свикнал. Тя почти тичаше напред-назад в тясното пространство на фургона, пушеше цигара след цигара и го питаше дали познава типове, изглеждащи абсолютно нечовешки. Те преследвали хората, но без да правят нищо повече от това да се мъкнат подире им и да ги гледат втрещено.

- Не, отвърна Джей твърдо. - Не познавам.

- А някакви други, целите в черно, неадекватни, бледи като чаршаф, след петнайсет минути капват, сякаш са изключени от контакта?

- Искаш ли да направя чай? - попита Джей. Знаеше къде държи буркана с жълти цветчета, които си береше сама и вареше, защото я успокоявали.

- Да - съгласи се Илейн, -направи, но защо не отговаряш на въпроса ми?

- Чувал съм за всякакви откачалки, но не мога да се сетя откъде - той наля вода и постави чайника на газовия котлон. Развъртя капачето на буркана и вдъхна познатият сладникав аромат. Пусна в затоплящата се вода половин шепа цветчета. - А може и да съм чел за черни мъже в някой роман. Там извънземни се маскират като тях и ходят да плашат онези, дето са видели как кацат чиниите им...

Чаят кипна и изпълни фургона с мириса на жълтите цветчета. Малко му прилоша от внезапната топлина, която го удари в главата. Наля от течността във виолетовата чаша, с която Илейн не се разделяше. Успокоена тя седеше в стола с възглавницата. В него можеше да бъде заварена винаги, дори спеше там понякога. Той седна на тясната пейчица под прозореца. Да го извика тук, само за да слуша бълнуванията и, и да гледа как пие гадната отвара.

- Добре ли си? - попита след малко, защото му се стори много бледа. Стремеше се да говори тихо, за да не я разяри. Понякога тя избухваше без видима причина и започваше да крещи. Този път изглежда щеше да предпочете да мълчи или да отронва от време на време оскъдни думи. Изчака кратко и пак я попита какво точно се е случило.

Мина много време, докато тя вдигна очи към него и сякаш се изненада, че го открива тук.

- Дали се е случило нещо?... Забравих... Нали знаеш, понякога мислиш, че става нещо важно, а после излита от главата ти... Не се сърди, че те извиках... Сега съм изморена и искам да поспя...

Два дни по-късно водещият офицер му се обади и го извика на среща в малко кафене, за да му предаде доклада си след срещата с Илейн. Джей вече си даваше сметка, че Илейн се е сбогувала. Боже мой, сбогувала се е, а той не можа да го схване още тогава: И щом е разбрала, че той не разбира това, се е отдръпнала, мразеше да обяснява и говори дълго. Смяташе, че всеки трябва да разбира от половин дума или просто от намек, а веднъж спомена, че най-добрият начин да се общува е телепатично, защото тогава не може да се лъже.

Джей го сметна за шега, но тя продължаваше да държи на мнението си и каза, че животните и останалите видове разговарят тъкмо телепатично и липсата на думи не им пречи ни най-малко. Защото думите могат да се използват, за да прикриват смисъла на онова, което е зад тях. Докато при телепатията се предава само смисълът и той е еднозначен.

Да се борави само с истината противоречи на човешката природа и това е причината да бъде създаден облечения с думи език.

Джей притвори очи и опита да изолира съзнанието си от звъна на чашите в кафенето и от разговорите на посетителите, изпълващи го с постоянен шум. Може би Илейн се е опитала да му обясни телепатично причината, която я е накарала да го повика, за да се сбогува. Напрягна паметта си. Спомни си, че докато пускаше жълтите цветчета в чайника, го прониза мисълта за внезапно достигната свобода. Свобода, излизане, напускане, приключване, разчистване на сметките с досегашното. През съзнанието му премина радостта от новата свобода, която имаше начало, но още нямаше край. Нямаше друго, освен радостта от започващото. И привкус на някакъв уют, сякаш Илейн се бе доближила до същинския си Дом.

Фантазираше ли? Когато не си схванал изпратеното ти в момента послание винаги съществува риска да го дописваш и направиш неистинско. Не искаше да гадае и рискува повече. Знаеше твърдо само, че тя се е сбогувала с него. По нейния си начин.

- Изчезнала е - кисело съобщи водещият офицер, който имаше вид на автомонтъор или поне изглеждаше така. - Не е оставила никакви следи.

- Може да са я убили. Много е просто да убиеш самотна жена.

- На мен лично щеше да ми хареса, защото нямаше да имам никакви грижи повече.

- Винаги съм искал да те попитам, защо ѝ отдавате такова значение?

- Илейн Маклауд също беше наш агент, много отдавна. Беше блестящ учен и направи важни открития. Никога не изоставяме такива хора, дори да се побъркат или да се правят на побъркани. Следим всяка тяхна стъпка и ги пазим от чуждите разузнавания, ясно ти е, че те също наблюдават нашите гении... Искам от теб да си припомниш всяка нейна дума от последната ви среща.

Коравите пръсти на офицера премятаха изписания на машина лист, там Джей разказваше за срещата както можеше.

- Е, добре - чу се да казва той, - сварих ѝ чай. От едни жълти цветчета, береше ги в полето. Казваше, че я успокоява, но това съм го написал...

- Не може да е станало само това – раздразнението на офицера изби в червени капилляри по носа и бузите.

- Охо, по петите ти тича инфаркта, помисли Джей.

- Не може да не си забелязал нещо друго - упорстваше офицерът. - Нещо друго?

- Нищо друго, освен че ме отпрати, каза че ѝ се спи. Така ми каза, но го е казвала и друг път и после пак сме се виждали. Изведнъж капва и ти казва да си тръгваш.

- Ти си последният, който я е видял - гласът на офицера стана унил. - Очаквам да ми дадеш все някакъв ключ.

Джей вдигна рамене.

- Няма ключ. Просто се случи. Това е.

ТЪМНИ, ДЪЛБОКИ, ЛИШЕНИ ОТ ИНСТИНКТ

XX век донесе много неприятности на Земята. Повечето от тях бяха описани и анализирани, и всеки, който изпитваше необходимост да се запознае с причините за тях и финала им, можеше да го направи в библиотеките.

Но едно събитие, което щеше да се окаже решаващо за бъдещето, се изплъзна от вниманието и чак много по-късно се намериха хора, опитващи се да го обхванат. Те се добираха само до фрагменти и бяха принудени да изграждат картината детайл по детайл, въпреки че не успяха да изровят голямата част от фактите. Тъкмо фактите около цялата история чезнеха по най-непредсказуем начин, губеха се документи и свидетели, които не се появяваха никога повече.

От онова, което все пак успяха да сглобят ставаше ясно, че през 1950 година на планетата се бяха родили особени и странни деца.

Родителите им не блестяха с необикновеност и живееха в различни части на

планетата. Броят на децата вероятно е приближавал цифрата 263. Приличали са си по трудните бебешки дни, боледували непрестанно от всички познати болести. Плачели без прекъсване денонощия и докарвали родители и съседи до истинско отчаяние. Не понасяли да остават сами. Изглеждало, че виждат недостъпни за другите неща. Край тях вечно витаели цветни кълба и плували като сенки на медузи безформени полета, приличащи на плазма. Понякога над креватчетата им с часове се надвесвали силуети с цветни ореоли, през стаите препускали искри и електрически полета. Нощите светели като ден, а денят понякога се превръщал в искряща нощ. Възрастните имали непоколебимата увереност, че бебетата отлично разбират разговорите им и ги попивали както пустинята дъжда.

Ако родителите общуваха помежду си, щяха да установят, че всичките 263 деца си приличат като две капки вода. Това обаче не беше възможно, заради отдалечеността им. Сред архивите се запазили няколко снимки и всеки би сметнал, че на тях е заснето едно и също бебе. Момчета или момичета, те били абсолютни копия едно на друго.

С времето пропорцията на растящото тяло се изменяла по еднакъв начин, а и отклоненията им били еднакви. Не запаметявали онова, което останалите деца схващали бързо. Било цял проблем да разпознават какво показват часовниковите стрелки. Не схващали по никакъв начин времето такова, каквото било за останалите. Таблицата за умножение предизвиквала в тях пристъпи на повдигане. Ненавиждали ютиите и гладените дрехи. Всяка готвена храна им докарвала треска, а месото от всякакъв вид предизвиквало силна алергична реакция.

За сметка на това виждали отлично в тъмното, разбирали езика на растенията, дърветата и животните и разговаряли с тях. Котки, пилета, зайци, коне, плъхове, дори насекомите ги следвали навсякъде. Никакво изключение не правели гущерите, змиите, таралежите, костенурките, охлювите. Ако застанели на брега на река или езеро, рибите се събирали веднага и изглеждали лишени от всичките си инстинкти. Можели да бъдат ловени с ръце, нещо което децата никога не правели, разбира се.

През повечето часове децата рисували, композирали или пишели. От картините им надничали пейзажи, които очевидно нямали общо със Земята. Изгълтвали съдържанието на библиотеките от кора до кора, без значение дали любовни истории, готварски книги, висша математика, химия, биология или физика.

Вечно избягвали другите, и светът, какъвто си бил, не успял да ги заинтригува. Не се забавлявали и не гонели удоволствията като останалите. Напълно недвусмислените им характери, липсата на мислене зад кадър и пълната откровеност създали немалко неприятности. Пълното им различие с другите трябва да е било причината да откриват решение на всяка привлякла вниманието им задача...

Повечето завършили с лекота по няколко колежа и университета и към двадесет и първата си година вече имали дипломи за астрофизици, лингвисти, биолози.

Които, разбира се, успели да оживеят.

Пътят на повечето не може да се нарече благополучен. Въпреки всичките им качества околните никога не ги възприемаха. Не разбираха елементарни за всички неща, например лъжата като принцип в общуването. Имаха странно отношение към времето и парите, които не ги интересуваха и привличаха по никакъв начин. Ако ги описваше репортер, щеше да употреби думите: отнесени, вечно зяпащи в небесата. Измежду човешките съблазни нямаше нещо, което да ги привлече. Ако изобщо нещо им правеше впечатление това бяха облаците и звездите.

Дори родителите им ги намираха тъмни, дълбоки, лишени от инстинкта за оцеляване и самосъхранение, от алчност, озлобление, религия: винаги в състояние да отговорят на който и да е въпрос и никога не задаващи въпроси.

Така беше наистина: още от детинството си не задаваха въпроси или поне не такива, на които можеше да отговори земен жител на почтена възраст. Бяха си такива - в телата на деца, но разумът им сигурно беше на хиляди години.

Околните ги избягваха, водени от един инстинкт на ужас, който ни кара да

заобикаляме дяволските места или къщите с призраци. Така че съдбата на децата в човешкото общество беше изпълнена със самота и препятствия.

Повечето от тях изчезнаха през годините от лицето на планетата. Над петдесет момчета и момичета не достигнаха осемнадесет години, пленени от зов, който ги отведе в смъртта или поне в онова, което е прието да наричаме смърт.

В няколко юнски утрини те погледаха изгряващото слънце и изслушаха птичите концерти, преди да изпият по чаша вода и да прекратят в празното, започващо от високия балкон.

Ако някой си бе направил труда да разрови в останалото след тях, би открил чертежи и стихове върху листчета и салфетки, върху всяка възможна хартийка и често повтарящите се думи: зов, звезди, звезден огън, глас и сътворение.

ВОДАТА привлече други петдесет. Изписвана е тук с главна буква, защото те бяха дошли от водата и отиваха пак в нея, непонесли прахта и шума на местата, където бяха принудени да съществуват с години.

Малцина помнеха, че те бяха преживявали главно с Вода: всичките злояди и проявяващи отвращение към твърда храна. Телата им бяха винаги влажни, бледи и хилави, кожата им слабо зеленикава и лишена от окосмяване. Тъничките им ръце и крака, големите удължени очи, нелепите няколко косъмчета по черепите им и навика да изливат в себе си немислими количества Вода, обясняваха почти пълната непоносимост към тях, заобикаляща ги като ореол.

Вечно тичаха към Водите, дори да бе най-мръсната локва, а когато я нямаше прекарваха дните си в домашните вани. Плуваха великолепно и нямаха нужда от постоянен достъп на кислород до белите си дробове. Плуваха като същински водни същества, докато един ден всяко от децата не си намери повод да отплува, за да не се появи повече никога. Нито едно тяло не бе намерено, макар да фигурираха в полицейските справки като "удавници" и наистина да бяха търсени.

Ужасни и непознати на медицината алергии отнесоха поне осемдесет от тях. Приемаха по малко само зеленчуци, расли в чисти и ненаторявани почви. Дори хапка консервирана храна ги убиваше, а най-силната отрова си оставаха месото и млякото.

Естествено тези създания не оцеляваха дълго и излизаха от света, който никога не допуснаха близо. Те и светът се наблюдаваха като тигър и жертва, позиция, предопределяща съдбата им.

Друга част приключи живота си в психиатриите и лудниците. В медицинските им досиета почти задължително се повтаряше диагнозата "шизофрения". Достигането им до лудниците не бе изненада, тъй като децата очевидно носеха аутизъм и не общуваха с никого, освен с цветята, животните и звездите.

По-късно, когато ги отвеждаха в училища за бавно развиващи се, се оказваше, че те владеят отлично не само родния си език, но и по някакъв начин се бяха изхитрили да научат още няколко. Сякаш знанията преливаха в мозъците им направо от въздуха. Никой от роднините им не можеше да си спомни да е полагал лингвистични усилия за аутичното си дете.

По-късно се разбра още нещо - децата, ако искаха да го покажат, демонстрираха владение на латински, древногръцки, урду, фарси, иврит. Един от преподавателите в помощното училище беше сигурен, че те знаят още шумерски, финикийски и санскрит. Той обаче не разгласи откритието си, научен да бъде предпазлив, за да не попадне в ролята на психиатъра, разболял се от болестта на пациента си.

Оставени в една чужда и враждебна среда малките гении реагираха остро и се затваряха като попарени цветя. Тогава медицинският персонал вдигаше рамене, вярвайки че аутизмът им се е развил стремително и искрата на интелекта им е угаснала.

Малка част от децата развиха остра психоза или нещо, което приличаше на психоза и се изживяваха като множествена личност. Понякога разказваха на оскъдните си слушатели, че са инкарнация на Платон, Питагор, Аристотел, Александър Македонски, Наполеон, Цезар, Омир, Шекспир, Нютон и кого ли не.

Те се държаха по начин, който би отговарял на тези имена. Разказваха поразителни в детайлите си истории, съобщаваха даже какво е било времето в един или друг ден от миналия им живот, описваха приятелите, роднините, болестите си. Ексцентричността им забавляваше навикналия на всичко персонал, но никой не си правеше труда да запише поне част от разказите им.

Персоналът не можеше да си представи как Александър Македонски или Императора, избрали да се вселят в шизофреници от ново време, са имали толкова мощни окултни знания. Техните превъплъщения говореха с плам за създаването на света и световите, описваха планетите, от които са дошли на Земята и причините за присъствието си тук, чертаеха схемите на машина на времето. Стига да можеше да бъде построена, тя щеше да прехвърля желаещите да попаднат в по-добри светове.

Но не се намериха заинтересувани от чертежите, макар просто да бе достатъчно да съединят детайлите в едно.

С годините децата започнаха да изчезват от живота на психиатриите, отровени от медикаменти и неразбиране. Умираща без думи, много бледи и с видимо отвращение върху лицата.

Само малцина от 263-та успяха да направят няколко неща. На първо място да оцелеят.

ЙЪНГ ЧАНДРА

Три астрофизици, работещи в отдалечени обсерватории и без връзка помежду си, забелязаха по едно и също време нова планета, Десетата. Още шумерите я познаваха и наричаха Нибиру, населена от ануннаките.

Йънг Чандра откри, че Десетата планета се държи както си иска и не спазва никакви физически закони. Тя управлява тела, приличащи на комети, изпраща ги с някаква задача до някъде и променя дистанционно траекторията им, така че те се завръщат при нея.

Йънг проследи една такава комета и я нарече ХЛН -2007. Тя приближи Земята, като спря кратко след Марс, сякаш съзерцаваше случващото се. Едновременно наблюдава лъчение, нахлуващо от открития Космос, което постепенно завземаше Земята. То бе видимо само за очите на електронната апаратура и единствено за сетивата на едно човешко същество. Жената живееше в България, малка страна на Балканите. Точно тя видя с духовното си зрение как бялото лъчение се спуска и обвива Земята. Тъй като беше лечителка, тя забеляза че белезникавото лъчение се натрупва в телата на определени места и точно там след кратко време се развиваше смъртоносна болест. Направи си труда да проследи съдбата на стотина свои пациенти и само според степента на натрупаното лъчение можеше да назове почти точния срок на тяхната смърт.

Жената бе едно от оцелелите 263 деца, както впрочем и Йънг Чандра.

По странните пътища на сбъдването Йънг попадна на изрезка от вестник, написан на кирилица. Разбираше доста от знаците, но не всичко и един вътрешен усет, който не му даваше мира го накара да намери преводач. Така научи за лъчението и неговите резултати, съобщени на вестника от жената, която работеше под името Мария. Всичко дотолкова се покри с откритието му, че го накара бързо да се свърже с нея.

Междувременно стаилата се до Марс комета предизвика силно земетресение в Турция и уби 15 000 в район със силно концентрирано лъчение. Направи завой и си тръгна.

Кометата се държеше като управляем кораб, който идва близо до Земята, облъчва я, предизвиква смърт, вулканични изригвания, разболява фатално много и много хора и после се завръща към Нибиру, Десетата планета, която стоеше точно зад Плутон.

Йънг и Мария се срещнаха и направиха еднозначен извод. Някой управляваше случващото се в Слънчевата система и кометите бяха неговите пратеници. Някой управляваше смъртта.

Йънг нарече онова, каквото и да беше то, криещото се зад Плутон нещо, Матрицата. Мария го назова по-просто: Създателя или Бог.

МЪГЛЯВИНАТА М 13; БИБЛИОТЕКАТА АКАША

През цялата история на Земята Съществата, тръгнаха на два крака и разбрали субстанцията на Огъня, бяха привилегирани да узнават неща за времето, което още не се бе състояло - бъдещето. Информацията се трансферираше към тях от пророците и ясновидците, умеещи да четат в още несъстоялото се наяве.

Но беше спорно дали те можеха да прочетат каквото и да е, ако то вече не бе записано някъде от някого. Така че въпросът бе не дали бъдещето може да бъде прочетено, а кой е записал информацията в него. И дали самият факт на описаното преди да се е състояло бъдеще, никога не възприет от повечето хора, не бе сред най-строго пазените тайни.

Разгласяването им щеше да обезсмисли всичко и старателно поддържаната легенда, че човек сам създава бъдещето си, щеше да рухне със страшна сила и да превърне хората само в съзнаващи своята управляемост кукли, водени към неизвестна цел.

Абракадабрата ставаше все по-крещяща заради многото точно описани събития от бъдещето, които действителността дублираше когато им дойде времето. Някои подигравки и присмех към пророците не вършеха никаква работа, те се бяха научили да пазят невъзмутимостта си. Хората винаги тичаха при тях и им задаваха въпроси, а те се обръщаха към онзи, който бе шифровал отговорите. Предаваха информацията срещу заплащане, което бе нейната цена.

През вековете ясновидящите ту придобиваха огромна популярност, ту потъваха в сянка, според прищевките на човешкия характер. Ясновидците не спираха да се раждат навсякъде по Земята и този факт носеше утешение, защото потвърждаваше надеждата, че онзи, който е написал сценария на бъдещето, понякога е милостив.

Йънг прекарваше много време в обсерваторията с Мария, изпълнено с разговори и наблюдения на електронната апаратура.

Онова, което им съобщаваше тя, бяха първите документирани доказателства за управляемостта на света. Това бе тъжен извод и той не биваше да се разгласява, заради покрусата, която щеше да донесе. Градинарят или Създателят живееше зад Плутон и от време на време навестяваше градината си. Не бе ясно какви са плановете и очакванията му и дали Градинарят щеше да приеме да промени финала на своя сценарий. Йънг и Мария имаха лоши предчувствия: неговите посещения винаги донасяха смърт.

Често привечер Мария и Йънг излизаха на разходка. Изминаваха километри по околното плато, приютило обсерваторията, после им омръзваше да се въртят в кръг. Тогава слизаха надолу по каменистата козя пътека, за да попаднат сред панорамата на начупените скални късове, обхващащи в тясна рамка хоризонта. Местността бе дива и гола, и само тук-там посред каменните водопади се бяха съхранили късчета зеленина. В далечината се виждаха и късите линии на оцелели въпреки всичко борови гори.

Двамата прескачаха бликащи от цепнатините потоци и следваха козята пътека към височината, докато стигнат място, което привличаше и двамата. Обла каменна козирка, надвесена над морето разхвърляни червеникави скали. Сядаха в края и и провесваха крака над пустошта.

Мария му разказваше за внезапно навестилата я опитност, наричана в специализираната литература "астрална проекция или излизане от тялото". Случило се една нощ, когато се видяла да кръжи под тавана в стаята си. Трябвало й време, докато разбере, че тялото долу, в леглото е нейното и тя го наблюдава отстрани. Много особеното усещане я усъмнило, че вече е мъртва, но не била, защото виждала как тялото равномерно диша. Това я успокоило, дала си сметка, че ще е глупаво, ако

не продължи по-нататък.

"По-нататък" можело да означава всичко, но на първо време решила да пробва дали може да премине през стената. Оказало се лесно, твърдата материя не се съпротивлявала. Стенното огледало в антрето не я отразило. Тя протегнала ръка и повърхността му се развълнувала. По нея пробягнали мътни вълни. Щом се избистрили Мария видяла себе си. Изглеждаше направена от фина енергия, повтаряща формата на физическото и тяло. Нещо ѝ подсказало, че може мигновено да променя външния си вид, стига да го поиска. Забавлявала се известно време, докато се превръщала ту в дългокоса танцьорка, в старица или дете: синеока, зеленоока, тъмноока - ставало всичко, което си поиска.

Огледалото я отразявало само когато под допира на ръцете ѝ се превръщало в етерната енергия, от която била направена самата тя. Следователно, щом излязла от физическото си тяло, тя открила друг свят, където сходното привличало сходното.

Разгледала къщата си от височина, когато излязла над покрива. В бурята дърветата по улицата се огъвали силно, но ураганният вятър не ѝ пречел, защото нищо от твърдия свят не може да засегне етерния и обратното. Всеки от световите реагира само на съответната му форма и натиск, така че тя не можела с етерната си ръка да натисне дръжката и отвори вратата, но пък преминавала през нея както топъл нож през масло.

Дали оплетеното в сухожилия, мускули, кръвоносни съдове, хранено от кръвта тяло приема по един нормален начин да бъде напуснато, макар и за известно време от своя дух? Съпротивлява ли се на тази непозната му енергия, отнасяща духа му в безграничното? Дали то не е пригодено за нея като съд и дали няма да реагира като вбесено дете, което отказва да се подчини?

Познава ли тялото своята душа и общува ли по разбираем начин с нея, или пък това общуване вечно се прекъсва от сигналите на твърдия свят? Дали пътешествията на душата разрушават нещо в него или пък обратното: дали етерната енергия не го стабилизира, лекува, храни и поддържа по един възхитителен начин, непознат в материалните светове? Дали Законът, респектирал толкова философи, гласящ, че Малкото е равно или съдържа в себе си Голямото, и обратното, не действа с пълна сила, за да поддържа симбиозата между тялото и душата?

Ако всяко човешко същество е звездно дете, следователно за него важат законите на Вечността, само че ограниченията на цивилизациите са притъпили сетивата ни за нея. И все пак, ако малкият човек е всъщност равен на Вечността? Понеже тя е нейният създател, а той е нейно дете, само че обезумяло, страдащо от амнезия дете, пълно със злостни приумици и гняв, избиващо себеподобните си, отровител на една прекрасна планета.

Озоновият слой, който го пази от радиацията на Слънцето, е разрушен от дейността на това крехко същество, забравило закона за предназначението си: просто да общува пламенно и свободно с Вечността и да научи нейният език. Наместо диалог, то е отровило водите и земята, а те са които го хранят, следователно то лично се самоунищожава. И никой не му е виновен за това, включително измисленият от него Сатана или Антихрист, който всъщност е симпатичен и нестандартен символ, натоварен с отвратителни значения.

И в края на този уморителен ден, прекаран в обсерваторията, Мария и Йънг не пропуснаха своята разходка. Седнаха на скалната козирка и провесиха крака над каменното море. Йънг наблюдаваше как тя просто затвори очи и отлетя много далеч, въпреки че седеше до него. От пътешествията си Мария носи много впечатления. Пътува далеч през Вечността и световите ѝ, вече познава някои места там, отвъд. Тези пътувания не се нуждаят от телескопи, кораби и апаратура. Просто затваряш очи, настройваш ума си и напускаш тялото, за да отидеш където си поискаш, обяснява тя. Йънг не го е правил никога, засега му е достатъчно да я наблюдава и слуша.

- Чуй - оживено казва тя сега, - попаднала съм в Библиотеката... *Истинската* Библиотека. Наричат я още АКАША.

Хрониките АКАША! Някои винаги са вярвали, че в тях са записани всички станали събития и нещо повече - и тези, които ще се случат. Посветените знаят, че винаги

могат да ги прочетат. Посветените казват, че четенето е възможно, но не съобщават как и това е причината да съществуват хиляди страници описания без гаранция за достоверност.

Изглежда, че хрониките АКАША са нещо като въздесъща видеокамера, запечатваща случилото се кадър по кадър без да се прави разликата между многозначително и маловажно. Знае се още, че в АКАША е описана ден по ден съдбата на света, който се пази да повярва, че неговото бъдеще вече съществува.

- Безкрайни, облицовани в червено дърво рафтове - щастливо продължава да разказва Мария. - Много картини, хиляди... Ето една, вляво - червени бизони, ловци, отпечатъци на човешки длани - това е старата Земя, с първите хора... Има зала с гоблени и земните сезони върху тях... Първият спътник също е нарисуван, после космически кораби, дискове, високи мъже и жени... Има Безкрайна Зала... Но никъде не виждам никой, не зная какво да правя, а и няма кого да попитам... Затова ми идва на ум да извикам високо името си, името, което нося в този последен живот... Ще чакам да видя какво ще се случи...

После по лицето ѝ, станало едновременно тревожно и възторжено, Йънг разбра, че нещо бе започнало да се случва там, може би на 300 000 светлинни години отук, в мъглявината М 13, на петата планета, където се намира Библиотеката АКАША.

КОЙТО И ДА СИ, КАКВОТО И ДА СИ

Не беше нито толкова отдавна, нито толкова далеч, макар паметта да правеше опити да потуши спомена. Въпреки това той избухваше на фрагменти, които на пръв поглед и без никаква причина изплуваха произволно. Онзи спомен...

Врълхиташе го студ, пръстите побеляваха и се налагаше да ги потопи в гореща вода, докато придобият пак чувствителност. По някакъв начин започваше да наблюдава върховете на боровете, но не гледани от земята, а отгоре надолу. Бяха мощни и оцелели от превратностите на климата сибирски боровете, яки и достолепни, обвити в сребристи лишеи.

Небето се превръщаше в гладка и сива тъкан. После нахлуваха облаци, за да развълнуват повърхността му и Иван Чумашов усещаше, че сега фрагментите ще започнат да се слепват, за да се съберат в цяло. Видението на настъпващите облаци изваждаше от ъгълчетата на паметта спомените...

През 1973 година в своя резолюция ООН забрани използването на микровълновите и психотронните оръжия. Решение, на което никой не обърна внимание. Дали някой там, в ООН бе дори сънувал случилото се в Източен Сибир, в лагер А-318?

В края на онзи хладен септември екип от физици и лекари, ръководени от него, получи разрешение да експериментира с ПРОТОН-В, кодираното име на психогенератора. Нееднократно Иван Чумашов наблюдаваше лицата на своя екип, точно липсата на израз върху тях по време на индивидуалните експерименти. Те извършваха опитите си докрай, това бе думата. Обектите на експериментите - мъже и жени, сякаш не принадлежаха към човешкия род, бяха просто обекти и толкова. Същото би се случило, ако местата им бяха заети от бели мишки или морски свинчета.

В повечето от половината случаи резултатите от облъчванията завършваха със смърт. Останалите полудяваха безвъзвратно. Но беше важно да се установи как влияе облъчването на психогенератора върху големи човешки маси. Екипът подбра за експеримента Лагер А-318, издигнат в степта и отдалечен на стотици километри от всяко населено място.

Хиляда осемстотин тридесет и двама лагерници бяха облъчвани тридесет минути. При индивидуалните експерименти регистрираха, че излъчване с честота 21 МНз предизвиква остри негативни емоции, стремеж към разрушение, озлобление. Събуждаше спомени за вражди, отмъстителност, лавина от отрицание потапяше мозъка в черната вълна на безнадеждността.

На тридесет и втората минута откъм бараките на затворниците се чу мощен, предизвикващ ужас вой. Сякаш уста с хиляда осемстотин тридесет и две гърла ридаеше и пицеше от болка и скръб. Тогава изключиха ПРОТОН-В за кратко.

Онова, което видяха зад прозорците на бараките надминаваше всяко въображение. Съществата вътре бяха изгубили всяко човешко подобие. Лъчението отми дори спомена, че са хора. Търкаляха се на купчини по подовете, ридаещи, смазани, превзети от безименен ужас Много тела се гърчеха в направени саморъчно клупове други режеха вените си с капациите на консервни кутии, всички гледаха да отнемат живота си както могат. Изглеждаше, че не изпитват болка и инстинктът за самосъхранение напълно угасна.

Ако само за миг си представеха на *мястото на лагерниците* някоя вражеска армия... Армия, която след половинчасово облъчване захвърляше оръжията или просто се самоубиваше с тях, войници, които се гърчеха обезумяло до каските и оръдията си...

Включиха генератора отново и той заработи с лъчение от 23 MHz. При индивидуалните експерименти мозъкът губеше всичките си прегради. Нямаше вече никакво значение дали напред имаше танкове, армия, вода, огън, минно поле. Нямаше вече нищо.

Сега залостените врати на бараките рухнаха под напора на тълпата. Разцепваха се под устрема на на човешката река. Тя помиташе всичко и вече пред самите телени огради се разбра, че не могат да я спрат. Тогава охраната откри огън с всичките си оръжия. Но смъртта на стотиците не попречи на следващите да преминават през тях, да се катерят по планините от тела, да щурмуват... Само спирането на излъчването постави край на започващата катастрофа...

Дали някой там, в ООН беше дори сънувал случилото се в Лагера или в затворите и лабораториите по света? Въпросът беше изпълнен с безпомощност и нямаше отговор

Открай време нещата по света вървяха независимо от резолюции и решения, често използвани просто като параван, а някои се позоваваха на тях, за да се укрият зад щита им и да продължат да правят каквото си искат.

Купищата мъртви тела, едно върху друго като замръзнали дървета - ето кое изплуваше от наранената му памет. След лъчението Иван Чумашов не бе човек или не бе само човек. Нещо се случи с мозъка му и сега той приличаше на машина, улавяща всички типове вълни.

Когато искаше да научи нещо, той напускаше по някакъв начин затвора на тялото и отиваше да разгледа това, което го интересуваше. Стандартните човешки същества не могат да направят това. При него се формираше духовно зрение, с което виждаше, стига да си поставеше задача. Нямаше значение дали ставаше дума за проследяване на човек, събитие или дори на облачен фронт, отстоящ на стотици километри.

Погълнал толкова много знания и опитности, Чумашов би трябвало да се усеща всемогъщ. Но щом започна отдалечаването му от стандартните човешки същества, той вече не изпитваше и чисто човешки чувства. Това бе причината да усеща безсмислие при общуването с хора и да предпочита самотата на горите.

Снощи пред него се изправи видение. Дойде един от мъжете, навестил го в безсъзнанието му, когато нарани окото си. Мъжът излезе иззад боровете, бялата му фигура се открояваше ярко в синята нощ. В следващия миг Чумашов разбра, че усеща безмълвния му призив и ще го последва, все едно къде. В съзнанието му се очерта Път, който го очакваше, неизминат от никого Път и той щеше да го отведе до Мястото.

Мъжът излъчи толкова ярко посоката на Пътя, че нямаше нужда от думи и обяснения. Когато разбра, че Чумашов е схванал всичко, силуетът започна да се слива със синия въздух и се превърна в него. Чумашов с труд долови в съзнанието си последните думи от безмълвния разговор: - Времето дойде - това изрече мисловно пратеникът.

Обмисляше думите и по-късно, зает да прибира малкото си вещи. Питаше се дали става дума за неговото лично или за друго Време. Началото на неговото изтичане

приличаше на започнал броенето часовник. Сега вече секундите не се топяха равно и незабележимо, капчици, които един ден щяха да препълнят съда на живота. Какво щеше да последва щом събраното вече нямаше да може да се крепи зад стените на своя съд? Това ли означаваше край на познатото и началото на другото, което не може да се опише, защото думите не предават смисъла му. Каква бе течността и какъв съда, кой ги бе създал, за да се крепи едното в другото. Това ли се наричаше равновесие и означаваше ли, че ако то се наруши, всичко сегашно ще се превърне в друго и ще потърси нов съд?

Много и много пъти хората бяха предупреждавани за края на познатия им свят, но по някакви причини този край, поне не окончателният, не се бе състоял. Но сигурно всяко предупреждение, макар и не изцяло сбъднато, отнема от здравината на съда и неговите стени вече са по-крехки от стъкло.

Който и да си - говореше без думи Иван Чумашов, загледан в дълбокото звездно небе, - какъвто и да си ти, сигурно знаеш отговорите. Как да тълкувам думите на пратеника за времето, което е дошло?

Малките капки на звездите потрепваха. Дай ми знак, някакъв знак, какъвто прецениш, но знак... Някакъв знак, моля те...

Нямаше отговор или поне той не съумяваше да го разбере.

ДАЛЕЧНИ ПЪТУВАНИЯ

Мария разработи лична техника, която ѝ помагаше да пътува със съзнанието си. След първото, спонтанно напускане на тялото, и после, при една болест, тя успя да открие пътя към Дома си.

В една юлска утрин температурата ѝ подскочи на 40 градуса. Заля я алена вълна, задух. Заплува по бърза река, чиито води я тласкаха нагоре. Реката я отнесе до остров по течението. Мария доплува до брега и седна под близките дървета.

Изглеждаха огромни, с гладки виолетови стволоче, от короните им се спускаха пухкави висулки. Небето грееше в червено без никакъв намек за недружелюбност. Пясъкът под стъпалата и беше фин и гълъбов, като реката, по чието дъно се виждаха водорасли и огромните разтворени, за да се хранят миди.

Мария виждаше отпечатъците от стъпките си и внезапно се досети какво се е случило, но мисълта за може би отминалата смърт ѝ беше безразлична. Какво ще се случи оттук нататък, зададе тя своя въпрос. Моментално пред нея изникна Място, обрасло с висока и гъвкава трева. Тъмносиня. Каdifена. Движеше се бавно, но не от вятър, а от вътрешния ритъм на живота си. После падна нощ. Бяла звезда разпръсна ясна светлина. Зад тревите изплува малък хълм. Върху него се изправи сградата на Дома ѝ, никога невиждан преди, което не и пречеше да бъде сигурна, че това е той: Домът.

После трябваше да се върне в тялото си, почти изпепелено от температурата, за да му помогне да се съвземе и да ѝ служи още време.

Мария оздравя и пренесе спомена за Дома, който вървеше с нея където и да се намирал. Тъгуваше за него, докато не разбра, че може да го посещава, когато поиска. Тласъкът на това намерение я накара да събуди импулса, повел я първия път, за да открие синята трева, звездата и Дома си. Но вече нямаше нужда да се разболява, за да отпътува: просто затваряше очи и пожелаваше да тръгне.

Можеше да стигне до всяка точка на времето и пространството. Мигновено. Пътуването се равняваше на целта, бе достатъчно само да я формулира и тя веднага се изправяше пред вътрешното и зрение.

Помнеше с подробности първото си пътуване до Марс. Кълбото му изникна пред нея огромно, прошарено с бели и жълти петна. Спусна се през бледосинкавото пространство до повърхността. Преди векове един астроном, Скиапарели видя на Марс канали и дълго време на Земята вярваха, че на Марс има някой. Който прокарва канали, за да напоява с водата нивите си.

По-късно идеята бе развенчана и Скиапарели натикан в прахта на библиотеките. Не беше справедливо, защото каналите съществуваха наистина и някой се бе погрижил да ги създаде.

Мария бе любопитна кой е този неуморен работник. Носеше се дълго с етерното си тяло над повърхността и накрая спря върху плосък хълм. В началото му бе вдълбана врата, неотваряна хиляди години, но тя просто премина през нея, както го правеше с всякакви прегради по пътя си. Тогава видя кой е направил каналите отвън. Те лежаха там, в залата под хълма, мъртви много отдавна. Телата им бяха покрити с фина кафява прах, но лицата все още можеха да се различават през вечността на съня им.

Стените на залата бяха обрисвани с изрисувани в ярко синьо фрески. Мъртвите живееха там, върху стените, усмихваха се и издигаха куполите на своите градове.

Навън, над каналите започна да бушува пясъчна буря. Тъмножълта, прорязана с виолетовите пламъци на светкавиците. Истинска марсианска буря.

По-късно Мария се запозна с Марс отблизо. Видя Сидония и Пирамидите, Лицето и Львът, изображения, ту развенчавани от земната астрономия като случайна игра на сенки, ту издигани в култ. Но тя ги познаваше отблизо и можеше да опише всяка пукнатина по тях, както някой египтолог познава маската на Тутанкамон или гробниците в Гиза.

И ето че сега, макар да седеше на хълма до Йънг Чандра, се намираще всъщност на много по-интересно място, където се съхраняваше библиотеката Акаша.

Йънг бе готов да прекъсне тази авантюра, толкова опасно му се струваше нейното главоломно втурване през невъобразимите пространства. Той скиташе между звездите само с помощта на телескопа и въпреки това познаваше вкуса на страха от пространствата. Там бе студено и чуждо, всяка прашичка предупреждаваше за това. Но Мария бе успяла да открие нов начин, нов път. Оттогава единствената цел на живота ѝ бе да го измине и да разкаже за тази опитност, като се надяваше след нея да поемат и други.

Някой ден Йънг щеше да я разпита подробно и да запише онова, което чуеше, но нещо му подсказваше, че трябва да съхрани записите в дълбока тайна, така че те да не бъдат четени по-рано от сто години. Тази идея за безопасност му подсказваше интуицията. Все още бе много рано да се разгласява откритият от Мария начин да се измине Пътя. А и какво ли значение имаха за повечето хора знанията за звездите, за Марс, за Акаша. Биха сметнали записките не за уроци, а за бълнувания, но един ден, след век, нещата сигурно щяха да стоят по друг начин или поне Йънг се надяваше да стане така.

Докосна кротко ръката ѝ, допирът до кожата ѝ предизвикваше хлад. Мария трепна, лицето бавно започна да възвръща цвета си и тя отвори дълбоките си тъмни очи.

- Беше страхотно - щастливо каза тя. После дълго пи вода от бутилката, която носеше винаги. Обикновена вода с малко лимонов сок. Започна да притъмнява, запръска ситен дъжд.

- Йънг - повика го тихо, - разбрах там горе нещо за нас... Били сме от тези двеста шестдесет и три деца, които са се родили на Земята. През 1950 година. Но почти всички са си отишли оттук... Никой не е пожелал да продължи... Йънг Чандра я гледаше неразбиращо. - Прочетох това в АКАША, - тя се изправи малка и крехка на гигантския скален ръб. - Децата е трябвало да направят така, че нещата да се преобърнат. Да се върнат там, където винаги е трябвало да бъдат... Не ме гледай така, сам казваш, че живеем ужасно и сме си създали ад... Е, имало е програма този ад да се обърне в рай, или почти в рай, и това е трябвало да го направят децата... Но те не са издържали и зарязали всичко... На това му казват провален експеримент... Хайде да си вървим...

Тръгнаха бавно под ситния дъжд.

- От всички сме останали неколцина... Ти и аз сме сред тях. Как ти звучи?

Единственото, което Йънг знаеше със сигурност бе, че откакто срещна Мария изпитваше страхотно чувство за съобщност. Знаеше, че каквото и да каже, и каквото и да помисли, отсреща ще го разберат. Бе преживял любовни истории, но това ново чувство не можеше да се сравни с никоя от тях. А и то не заслужаваше да го определя

като любов. Любовта, така или иначе, е доста еднозначно понятие, натоварено с ограничено значение. В повечето случаи земните психолози я групираха в няколко двойки: любов между деца и родители, майка-дете, влюбена двойка, без значение на половете, религиозна любов, любов към животните, към природата.

Във всеки от тези случаи любовта можеше да бъде обяснена, и в редките случаи, когато тя наистина беше огромна и непресъхваща, за нея създаваха легенди и романи.

Но в повечето случаи любовта беше изключение и тъкмо това правеше романите така търсени, в тях хората откриваха липсващото им, онова, което бе почти изключение да изживеят. Е, ако някой попиташе Йънг, и ако той имаше желание да говори с него, би казал кратко, че е срещнал другата половина от себе си, душата си двойник. Очевидно, и за Мария, и за него съществуването в едно тяло бе прекомерно тясно, доколкото трябваше да научат и свършат милион важни неща. Трябваше да бързат не само да ги научат и свършат, но и да се срещнат. Йънг изпита ужас при мисълта, че нещата можеха да се стекат така, че срещата им да не се състои. Но, доколкото схващаше интуитивно, срещата им бе старателно подготвяна от същност, която имаше грижата те двамата да достигнат един до друг, за да завършат цикъла, без който не само техния живот, но и на толкова други нямаше да има смисъл.

Коя бе тази Същност, която бдеше? Крачейки в дъжда, прегърнал здраво раменете на Мария, Йънг опита да си я представи, но не успя. Тя нямаше лице и форма, навярно защото бе самата Безграничност, каквото и да означаваше това. Някои се бяха опитвали да нарисуват лицето ѝ му бяха давали различни имена на богове и богини. Винаги ги натоварваха със значението на закрилници. Обръщаха се към тях в минути на самотност, болест и тъга. Но това беше толкова ограничено.

Тази Същност не можеше да пилее енергията си, за да предотврати нечия болест или фалит. Или пък го правеше, когато този някой щеше да ѝ потрябва за нейните цели. Какви цели можеше да има една Безграничност? Да опазва самата себе си и тези, които работеха за това? Приличаше на истина. Ако се бе решила да бди за хармонията на създадените светове, нямаше да допусне те да бъдат обезсмислени и рушени, тогава губеше смисъл и нейното съществуване.

Напоследък Йънг чуваше нейния глас. Приличаше на гласа, който улавяше когато виждаше в телескопа пространството, започващо след земята. Дълбок, понякога прииждащ като метален грохот или стържене на метални пластини, понякога чуруликащ като сто ята врабчета сред хлебно царство; ефирен и музикален, издаващ хармония, неприсъща за никой земен оркестър; лекуващ, ако успееш да се настроиш на неговите обертонове и да полетиш с тях; Боже мой, какво беше този глас, ако не същинското име на любовта.

ТОЛКОВА ПО-ЗЛЕ

Човечеството никога не загуби вкуса си към лова на вещици. Изглежда, че феноменалното се проявяваше много по-често, отколкото можеше да се мисли и то бе тъкмо онова, което разделяше хората.

Феномените притежаваха качества, които им даваха възможност да навлизат в други светове и да получават оттам информация. Те можеха да лекуват и наистина лекуваха с неизвестни на никого, най-малко на науката методи. Можеха да управляват енергийни полета и направляваха силата им за нападение или самозащита, за да променят събития или да ги приближат или отдалечат.

Направиха се достатъчно опити за обяснение. Но нито един не се доближи до истината, поне до момента, в който не се допуснеше, че някой трябва да има голяма причина, за да раздели човешките същества на феноменални и стандартни.

Тези, които преживяваха живота си ограничено, следваха модела на някаква първоначална матрица, докато само феномените успяваха да напуснат границите ѝ. Защо, кога, по какви причини бяха въпроси без еднозначен отговор. Впрочем военните не се нуждаеха от чак толкова дълбочинно навлизане в обясненията. Те виждаха, че

нещата се случват и това бе, което ги интересуваше. Феномените им даваха предимството да бъдат на крачка по-напред от онези, които не се бяха досетили да използват талантите им. Толкова по-зле за тях.

За кратко време планетата се изпълни с институти, в които парапсихологията се развила отвсякъде. Те бяха засекретени и толкова богато финансирани, че гражданските институти дори не мечтаеха за подобни суми.

И в СССР и в САЩ цифрата им надминаваше стотици. В Източния блок - в Чехословакия, Германия и България работеха над телекинеза, ясновидство, далечно виждане.

На Запад правеха същото. Двете части на света се съревноваваха да си подхвърлят фалшиви сведения и дезинформация за провалите и постиженията си. Слуховете само настървяваха противниците. Имаше време, когато на Запад полудяваха от мисълта, че, контролирайки енергийни полета, феномените могат да управляват електронни системи. Възможността за дистанционно задействане на атомна бомба или насочване на ракети бе сериозно обсъждана. Във Виетнамската война специално подразделение беше обучено да открива подземните тунели на Виетконг с багети. В СССР изнамериха феномен, който напускаше тялото си, преброяваше Галактиката и описваше с подробности климата, особеностите и населението на отделни планети. САЩ опитаха да узнаят повече подробности, но когато не успяха, решиха че ще е най-разумно да потърсят феномени на собствена територия.

В хода на операцията бяха впрегнати десетки служби. Всеки, който имаше някаква представа за нестандартни личности се опита да си спомни дали беше чувал за някой по-специален човек: ясновидец, шаман, гледач на карти Таро, лечител.

После, когато информацията се натрупа, започна отсейването. Тези, които службите възнамеряваха да поканят, трябваше, освен дарбите си, да имат и специално отношение към тайните. Не се допускаше да ги разгласяват, докато са живи. Подписваха сурова декларация, която ги задължаваше да мълчат при всякакви обстоятелства. Предлагаха им отлично заплащане и службите поемаха охраната им.

Накрая, след много дни препускане из различни щати и интервюта на четири очи, военните подбраха двама мъже и една жена.

СКОТ РИМАЛДИ се подвизаваше като фотограф в мизерно студио. Неуспял художник, десет години от живота му минали в безпаметно пиянство. След това внезапно оставил алкохола и се заел да проявява лентите на разни аматьори.

Дарбата му да вижда се разбрала случайно, когато похитили детето на негов клиент. Двата се заговорили и човекът просто изплакал болката си. Задигнали детето му от улицата и вече десети ден за него не се знаело нищо. Никой не му се обадил, за да поиска откуп или нещо такова.

Както си стоял, Рималди внезапно усетил очите му да натежават и започнал да се олюлява. Когато ги отворил, казал на слисания баща да не чака да му телефонират, защото детето не било откраднато за пари, а от психопат, който искал само да се забавлява с него. В момента то се намира в партерния апартамент на четиридесет и втора улица, зелената къща преди ъгъла с булеварда. На вратата имало табела и името на нея е Дейвид Уинслоу. Самият Уинслоу в момента не бил там, а в предградие на Ню Йорк, където от малките магазинчета купувал дебели чували, въже и скоч. Изглеждал слаб, с вързана на опашка рижка коса, бил дюстабанлия, мразел червения цвят и имал язва.

Потресеният баща моментално изтичал в полицията. Причакали Дейвид Уинслоу да се доближи до дома си и го арестували с покупките му: три дебели чувала, въже и ролка сив скоч. При претърсването на апартамента открили във ваната трупа на отвлеченото дете. По-късно Уинслоу признал, че само искал да се забавлява сексуално с него и възнамерявал да го пусне, но момчето се съпротивлявало и той го опаковал в дебело одеало. Сложил го във ваната, но момчето имало астма, за която той не знаел. Задушило се от власинките и недостига на въздух. Трябвало да се отърве от трупа и затова купил чували, въже и скоч. Смятал да изхвърли пакета в някой водоем.

От тогава Скот Рималди присъства в картотеките на полицията и няколко пъти съобщавал абсолютно точни подробности за убийства и кражби. Той можел: да вижда развитието на цялото престъпление, сякаш заснето на филм. Включвал се във филма когато пожелал, можел да го спира в ума си, да връща кадрите, за да извлече повече подробности. Когато го питали как всъщност го прави, вдигал рамене. Казвал, че нещата всъщност си стават сами, достатъчно било само да се съсредоточи върху тях.

АУРЕЛИАНО ШНАЙДЕР, тридесет и шест годишен с родители латиноамериканка и немски еврейин, се занимавал със зъботехника. Един ден работодателят му изпаднал в нервна криза, после пропаднал в черна депресия. Такава, че не искал да мръдне и малкия си пръст, и непрестанно искал да изчезне, да умре. Жена му търсила помощ навсякъде, но не помагали доктори и лекарства.

Веднъж Аурелиано се отбил да го види и както си седял срещу отпуснатия като вързоп як и жизнен до скоро мъж, някак му хрумнало дали да не се опита да изведе съзнанието от това тяло. Мисълта си дошла просто така, отникъде, от въздуха. Върху шкафчето имало чаша вода и Аурелиано си казал защо пък не, защо да не пренесе онова съзнание в нея.

После се изправил срещу едва дишаният, страдалчески стиснал очи вързоп, и го хипнотизирал. Някак си се свързал с неговото съзнание, което му приличало на свито в кълбо болно коте, сиво и изнемощяло. Чуваш ли ме? - попитал безмълвно Аурелиано няколко пъти, докато кълбенцето се размърдало и дало признаци на живот. С мисълта си той протегнал една виртуална ръка и го погалил. Кълбенцето подало своя, мъничка ръчичка и отвърнало на ласката. Какво ти е? - попитал Аурелиано. - Умирам, но бавно - отвърнало кълбенцето. - Мога ли да ти помогна някак си? - Не знам, не ми хрумва нищо. Това тяло изобщо не иска да живее и когато умре, ще изляза от него и може би така ще е най-добре за всички.

Тогава Аурелиано грабнал котенцето с виртуалната си ръка и го пуснал в чашата вода на шкафчето. -Тук по-добре ли ти е? - попитал и то отговорило че да, много по-добре, най-малкото защото е извън онова отпуснато и самоотровено тяло.

Аурелиано прокарал пръст върху водата и тялото на мъжа реагирало моментално, сякаш усетил допира с истинската си кожа. Тогава влязла жена му и прекъснала връзката, или каквото и да било това, което вършел Аурелиано. Носела поднос с кафе. Аурелиано не забелязал как чашата от шкафчето се озовала върху подноса и понеже пречела, била отнесена в кухнята и излята в умивалника.

Чул само тих писък, съвсем тих писък на облекчение, идващ от кухнята, очите на работодателя му се отворили и затворили, и той издъхнал.

Дълго след това Аурелиано смятал, че е преживял кошмар покрай умирация и предпочитал да не мисли за случилото се. Но то го дебнело и поне няколко пъти в денонощието го преживявал отново, докато стигнал до извода, че не е бълнувал, а за халюцинация изглеждало подредено и последователно. Очевидно някой му подсказвал как да действа.

На въпроса кой е този някой нямал отговор, но усетил полъха на свръхестествено същество, което имало причина да му подкаже, че притежава неподозирани умения.

В последна сметка Аурелиано се заинтересувал и почнал да експериментира, струвало му се глупаво да не навлезе в зоната на стоварилия се изневиделица феномен.

На първо време се отбил при тежко болната си съседка. Поговорил си без думи с онова сивичко и оклюмало нещо, което започнал да нарича субстанция, дух или душа. Казал му ободрителни думи и го пренесъл в чаша вода, като му наредил да освободи в нея отровите на телесната болест. Сивичката субстанция се оживила от неочакваното предложение, но поискала по-голям съд с вода. Аурелиано напълнил дълбок леген. В това време субстанцията обикаляла тялото и поемайки туморните клетки, както прахосмукачката - прахта, наедряла четворно.

Аурелиано протегнал виртуална ръка, хванал нейната, изтеглил я. След малко доловил как субстанцията се къпе в легена и се разтоварва от туморните клетки, докато се освободи

напълно от тях и отново се върне към първоначалните си размери.

Поел мъничката й ръчичка и я върнал обратно в тялото. Още същия ден умиращата от костен рак жена порозовяла и се изправила. Изкъпала се без чужда помощ и поискала пилешка супа с лимон.

Той не разказвал никому как и какво прави, но случилото се веднага се разчуло. В следващите седмици получил многобройни покани. За четири месеца повторил процедурата многократно и всичките му болни се изправяли за часове, а болестите им - каквито и да били, изчезвали завинаги.

Накрая Аурелиано се заговорил с личната си субстанция, която бил занемарил покрай грижите за другите.

- Зарежи това - посъветвала го личната му субстанция, - не можеш да излекуваш целия свят, просто защото болните никога няма да свършат. Цени повече личното си време, то не е безкрайно. Прави и други неща.

- Какви?

- Експериментирай. Можеш да протягаш не само виртуалната си ръка, а да изпращаш виртуалните си очи навсякъде и да виждаш всички събития.

Аурелиано приел препоръката и следващите му месеци се запълнили с експерименти. Непрестанно скитал по различни места. Свверявал видяното с писаното във вестниците и всичко съвпадало точно. В една сряда се разхождал с етерното си тяло над Тихи океан и разглеждал водите. Духал топъл вятър, времето било кротко. В далечината забелязал допотопен сал с двама корабокрушенци. Те не давали признаци на живот, личало си, че плували от дълго време. Огледал се за координати и открил на изток остров, чиито вулкан току-що започнал да пуши. Вулканът бълвал дим сред планина с три гърбици.

Когато се върнал Аурелиано преровил атласите за тази част на Атлантика. Открил острова, името му, вдигнал телефона и съобщил на бреговата служба за корабокрушенците и техните координати. Казал още, че вулканът започнал да изригва и да предупредят корабите да заобикалят зоната.

На следващия ден вестниците съобщили за изригването и поредицата дънни земетресения, предизвикали големи вълни. Часове преди тях бреговата охрана открила корабокрушенците. Те оцелели след потъването на малка баржа и се носели от две седмици по водата на импровизиран сал. Дължали чудодейното си спасение на мъжки глас, съобщил по телефона точното място на вулканичния остров и координатите им.

ИРИНИ АРИСТОТЕЛИС, двадесет и осем годишна от малък град в Пелопонес. Внезапно придобила виждане и описвала какво се намира на километри под земята или пък какво се случва зад стена. С времето придобила способността да възпламенява всякакви предмети само като впервала в тях очи и се съсредоточавала.

Принудила се, когато излиза да носи очила с тъмни оловни стъкла, защото рентгеновото и виждане я заобикаляло само с ходещи скелети. Можела също да включва и изключва електрическа верига само с мисълта си.

Скот Рималди, Аурелиано Шнайдер и Ирини Аристотелис бяха избрани измежду другите кандидати. Малкият военен съвет им предостави удобства и пари, с които можеха да си купят всичко, което пожелаят. В името на резултатите от бъдещата им работа се стараеха да ги обединят и настроят по-патриотично, като им изнасяха кратки лекции и прожектираха филми.

Направили им пълни медицински изследвания и не намериха в телата им нищо, кой знае колко по-различно от останалите човешки същества. Опитностите си те бяха получили свършено неочаквано и внезапно. Когато не ги прилагали не можеха да бъдат различени от околните.

С течение на времето и тримата откриха, че в детинството си са имали приятелчета, невидими за останалите. Играели с тях, получавали наставления и им била преподавана една особена физика. Спомняха си, че още като деца знаели, че времето не съществува, въпреки календарите, а светът, в който се родили е просто един сред милионите други. Могат, когато поискат, да прескачат до онези други светове.

Мисълта създава материята и нейните форми, а не обратното, и това е начинът да се творят различни неща, включително и Вселени.

Наученото си оставало в тях, те не намирали нищо особено в него, защото смятали, че това са общоизвестни неща. Когато ги връхлетели новите им способности си спомнили наученото, и това, че то идвало от някакъв източник. Какъв източник и къде се намира бяха въпросите, които те предпочетоха да оставят без отговор.

Военните впрочем не се интересуваха от философски дилеми и се задълбочиха над онова, което парапсихологията и тримата феномени можеха да им донесат в практически аспект.

В началото те използваша силните страни на всекиго поотделно. В разузнаването съществуват данни около смъртта на ръководещи личности от световен мащаб. Водещият екипа, човек с интердисциплинарно образование, изпитваше страст към световните тайни и разбулването им му носеше страхотно удовлетворение. Той помоли Рималди просто така, и ако желае, да извика от паметта на времето филма, запечатал последните дни на Йосиф Джугашвили, Сталин.

За водещия пролетарската държава се знаеше, че е получил инсулт и денонощие по-късно кръвоизливът го отнесъл в гроба. Рималди затвори очи и филмът с последните дни се завъртя.

Ръководителят на екипа, полковник Алигзандър осигури пълна тишина. Дори случайните шумове, проникващи в кабинета, се попиваха от дебелия завеси в масленозелено. Уютно греещата нощна лампа осветяваше част от лицето на Рималди, съсредоточил се в онова, което гледаше със затворените си очи.

Когато ги отвори, той се усмихваше слабо и тъжно.

- Отровен - съобщи Рималди и запали дълга черна цигара. - Предишната нощ го видях пред овална маса, затрупана с храна и бутилки вино. Около него седяха трима мъже, единият с кръгли златни очила и пълни бели ръце. Сталин изпи няколко чаши червено вино и се зачерви силно. На няколко пъти, когато палеше лулата си, видях ръцете му да треперят. После се оттегли в малка стая, обзаведена съвсем скромно. Залиташе силно докато вървеше по облицования в светло дърво къс коридор. В стаята му прилоша и едва успя да легне. Краката му с ботуши останаха да висят навън, беше силно изтощен и дори не можеше да *ги помръдне...* От носа, ушите, а после и от очите започна да блика кръв... Опита се да извика, но го задави силната струя кръв... Мисля, че разбра какво имаше във виното му и че вече бе късно да се спаси, дори да извикаше помощ.

...Върнах се назад, още когато бутилката с вино бе извадена от пълен със стърготини кош. Донесе я делегация от трима грузинци, пристигнали при него от родния му край... Бутилката извади от коша едра и намръщена жена в бяла престилка и калпаче, сигурно работничка в кухнята, Изтри шишето с кърпа и махна навосъчената тапа. После изсипа вътре шепа сини кристалчета, сложи тапата обратно и отново я заля с разтопен восък.

Същата бутилка с вино изпи тази вечер Йосиф Сталин.

Полковник Алигзандър бе много впечатлен. Малко хора на този свят знаеха, че Сталин не е умрял от инсулт, а от масивен кръвоизлив от всички телесни отвори. Поетата отрова представляваше смъртоносно съединение от кората на две растящи в тайгата дървета. Сварена и настъргана, тя ставаше ужасно силна и буквално разкъсваше съдовете в тялото. Сушаха я тридесет дни на сянка, додето стърготините придобиеха син оттенък и заприличаха на кристализирани игли.

На Аурелиано предложиха да експериментира със затворник, убил цяло семейство, защото отказали да го приемат в къщата си посред нощ и да го нахранят. Когато го изгонили, той влязъл през терасата след като издебнал хората да заспят и ги насякъл с брадва. Така или иначе щеше да свърши на електрическия стол и затова го предоставиха на Аурелиано без всякакви угризения.

Той, разбира се, не беше кръвожаден и не възнамеряваше да посегне на тялото му, а само на онова, което черепната кутия затваряше.

Аурелиано изобщо не стъпи в затвора. Въздействаше от разстояние, което в случая беше 300 мили. В килията на убицеца монтираха четири камери, които работеха денонощно.

Аурелиано се свърза с чуждото съзнание и го накара да привикне с неговото. В началото, както откри, всяко съзнание се възпротивява и възприема чуждите телепатични сигнали като агресия. То се мобилизира да се отбранява по всякакви начини и главно, като се втурва към ярки спомени от миналото. От онези, в които човек се е чувствал особено щастлив. Само по себе си усещането за щастие, макар и отминало, възродява личността, засилва имунната система и тогава мозъкът сякаш създава екран за чуждата намеса. Подобни състояния възникват при силен шок, загуба или унищожителна скръб, но случаите когато хората загиват по такива причини са много редки, тъкмо защото съзнанието създава своя защитен екран.

Аурелиано започна своите магии. След по-малко от десет минути чуждото съзнание бе готово да му се подчини. Той започна с дистанционно създаване на образи.

На записите можеше да се види как затворникът посрещна в килията си Дева Мария, Исус и Архангел Михаил. Камерите показваха потресеното му лице и как коленичи пред нещо, което той виждаше, въпреки че апаратурата не го заснемаше. Само от разговорите му с Божията майка и сина ѝ ясно можеше да се разбере кого вижда той.

После Аурелиано му внуши, че в килията се плиска море. Проснат на циментовия под, затворникът започна да плува с щастливо изражение. После чете на глас току-що получено писмо, което разбира се не съществуваше. Бра цветя, никнещи от въздуха и ги натрупа пред нозете на Дева Мария.

Експериментът продължи един час.

- Нима това може да се случи с всеки? – попита потресен полковник Алигзандър.

- Изглежда, че да - отвърна Аурелиано.

- И казваш, че нямаш точна идея как точно го правиш?

- Нямам. То просто се случва.

- Тогава ще внимаваме да бъдем винаги в добри отношения с теб - мрачно се пошегува полковникът.

- Все пак - отвърна Аурелиано, - аз не съм злодей и няма да го правя, за да се забавлявам, ако това ви успокоява.

Те никога не започнаха отново този разговор. И двамата разбираха, че се е стигнало далеч, твърде далеч, съвсем близо до мечтата човек да управлява с парапсихологични техники друг човек... Кой ли не бе правил такива опити и не бе прибирал под крилото си хипнотизатори и медиуми, астролози, вещици и ясновидци. Почти липсваше император, цар, владетел, който да не прибягвал до тях. Изглежда, че в достатъчно случаи се бяха докосвали до всемогъществото да управляват огромни маси или пък да получават достоверна информация от бъдещето, иначе нямаше и да се сетят за тях.

В полковник Алигзандър узря ясната мисъл, че хора със способностите на Рималди, Шнайдер и Ирини Аристотелис трябва да бъдат използвани само до определен момент и после да бъдат унищожавани. Нямаше друг начин да бъдат неутрализирани, освен смъртта. Не звучеше цивилизовано, но не бяха ли те мутанти, чудовища, изроди, различни, застрашаващи целия привичен ред на света. Самото им присъствие между останалите бе нелепо и застрашително за устоите на привичните неща. Когато му дойдеше времето, така или иначе те щяха да получат смъртта си, в това нямаше съмнение.

Ирини Аристотелис не харесваше Алигзандър още от самото начало, но щом прониква в мислите му, които им отреждаха смърт, започна да изпитва към него и

неясно, но осезаемо съжаление. Само глупак би могъл да вярва, че те и силата, която ги създаде, няма да ги защити. Силата даде в ръцете им възможностите да управляват невидимото, така че в реалния свят резултатите да бъдат бързи и видими.

Когато дойде нейното време да докаже способностите си, Ирени свали само за секунда очилата си с оловни стъкла и ги постави обратно. Но и този миг беше предостатъчен, за да видят всички в залата как книжата пред полковника се навиха на масурче и се сгърчиха като живи. Избухнаха във весел, син пламък.

Ирени го отпрати като предупреждение. Нежна закачка към мъжа, който смяташе да ги убие след като свършат със задачите си, доказателство за владяната от нея пирокинеза. Чрез нея тя можеше да запали всяко нещо, дори на сто метра разстояние. Когато я молеха да обясни как се случва, вдигаше рамене и отвърщаше, че е достатъчно само да се концентрира и да си представи как пламъците избухват.

НЕЩО СЕ СЛУЧИ

През 1976 година на XX век един астроном от Кейптаун забеляза няколко светли петънца, които току-що бяха напуснали съвездието Мрежа. Не беше за вярване, че може да се случи такова нещо, но след като разгледа достатъчно снимки, астрономът Макс Плейнър беше сигурен, че нещо се движи там, горе. Напредва с бясната скорост на светлината и движението му се доказваше с маркери. Плейнър отново и отново се уверяваше, че е на прав път, но все още му липсваше смелост да каже и на другите за разходките в открития Космос, за да не бъде осмян.

Просто си седеше, нощ след нощ в обсерваторията и гледаше. Няколкото звезди имаха странна траектория, ту спираха, ту поемаха отново. Пазеше смътен спомен, че е чувал за колеги, доловили в небето придвижване, което после изчезвало и никога не се появявало отново.

Но неговите обекти маневрираха фантастично. Заобикаляха предпазливо големите тела, за да не попаднат в гравитационните им капани. Понякога спираха и се държаха сякаш ще си организират пикник. От по-големите излитаха по-малки.

В протока Касини на Сатурн малките навлизаха смело в пръстените от газ и дребни отломъци и никак не се безпокояха, че ще бъдат ударени от по-едра скала. След три денонощия, в които сновяха през протока и слизаха до повърхността на планетата, те се прибраха в корабите-майки.

Макс Плейнър беше чувал, че психиатрите един ден неизбежно се превръщат в пациенти. Лудостта и маниите не им се разминаваха и те плащаха цената. Дали това не беше се случило и с него? Очевидно достъпът до Вселената, макар и тъй смешно повърхностен заради немошните телескопи, трябваше да се плати и входният билет беше лудостта. Въпреки заключението му, халюцинацията, както почна да нарича обектите, остана устойчива. Десантът напредваше и в един понеделник през юли, Плейнър можеше да се закълне, че в петък те ще достигнат Земята.

Във вторник събра сили да го сподели с шефа си. Заведе го при телескопа и му даде изчисленията си. В сряда се оказа, че много астрономи от разни краища на света отдавна наблюдават телата, но никой не се е престашил да го съобщи на другите. Някои си припомняха 1952 година, когато изглеждащи като супени чинии метални НЛО връхлетяха Вашингтон. Чиниите си играеха с вдигнатите по тревога изстребители като котка с мишка. Увисаха над града и хората припадаха или получаваха истерични пристъпи. Имаше свидетели, които разказваха, че са отвлечани от корабите направо от улицата или жилищата си. Жана Дезире се кълнеше, че била вдигната от апартамента си на двадесетия етаж от светлинен конус, пренесъл я през стените и улицата направо на борда на космическия кораб.

Вашингтонският ужас беше факт, който не можеше да бъде отричан, макар всички да се опитваха да го премълчават и забравят. Повечето хора биха възприели по-леко твърдението, че над главите им маневрират съветски апарати, защото те все пак са направени от хора и следователно уязвими. НЛО над Вашингтон, Москва, Бомбай,

Сидни, Токио, Пекин, Брюксел през юли 1952 година беше свръхестествено събитие и хората изпадаха в паника само при мисълта за него.

Сега бе 1976 година. Флотилията кораби навлезе в петък по обед в атмосферата и застана на орбита над екватора. Само малка част от човечеството имаше представа какво се случва.

ПОЛЪХ, ПРОБЛЯСЪК, ХАЛЮЦИНАЦИЯ

Полковник Алигзандър трескаво ровеше в архивите. Преди шест часа над базата на секретната военна лаборатория се появи кораб с размерите на футболно игрище. Появата му парализира всички видове връзки и базата се оказа напълно изолирана от останалия свят за часове.

Той би искал да знае какво всъщност се случва. В архивите нямаше кой знае какво за четене. Макар и засекретени, архивите не съдържаха много информация по темата НЛО. Имаше изобилие от исторически факти, като например описанието на бляскав като щит обект още от времето на Александър Македонски. После НЛО, препускащи в небесата, бяха сравнявани ту с колесници - в Индия, и слънца - в Китай; ту като огнени кълба или пури; бяха описвани даже апарати с куполи и прозорци.

В по-ново време цял проект на ЦРУ "Синя книга" се занимава с много доклади за НЛО, но накрая заключи, че сред хилядите случаи безспорни са само един-два. И през отминалата война немските и американските летци преследваха в небето фантастични маневрени апарати. Някои създадоха хипотезата, че те бяха дело на руснаците или японците, но всички вътре в себе си знаеха, че на Земята няма такава технология.

Темата НЛО беше засекретена много повече, отколкото можеше да се очаква, дори за висши офицери, които се занимаваха с парапсихология. Човек оставаше с впечатлението, че някой пропуска по малко информация и след това затваря филтъра. Още по-зле за този някой, помисли си полковник Алигзандър. В последна сметка сега той разполагаше със сензитиви, които би могъл да разпита и попита. В огромната част от случаите, разгадани от тях, истината бе стопроцентова, в това той успя да се убеди. Защо тези хора, особено сега, когато над лабораторията висеше един диво изглеждащ кораб, да не се опитат да получат информация за него. Със сигурност тя щеше да бъде поне наполовина от угнетяващата истина за НЛО, а това бе повече от достатъчно. Самата съдба изпрати тук кораба, голям колкото футболно поле, разпростряло се сред небето.

Алигзандър натисна бутона на интеркома и се свърза с всеки поотделно. Помоли ги, като се стараяше гласът му да звучи спокойно, да дойдат при него до половин час. Странно и за самия него, в интонацията му се преплетоха весели нотки, но защо пък не, защо на абсурдната ситуация да не се погледне и от веселата страна, достатъчно ужаси и параноя, какво толкова се е случило. Просто едно футболно игрище от сребрист метал си е сбъркало мястото. Ще се притесним само ако видим там, отгоре, да ни се усмихват или махат октоподи или насекоми.

Половин час по-късно в кабинета му дойдоха Скот Рималди и Аурелиано Шнайдер. Ирени закъсня, както обикновено. Пристигна задъхана, трудно си поемаше въздух и лицето ѝ бе силно зачервено. Облечена небрежно с широка измачкана рокля и стари сандали, тя се отпусна в креслото и впери очи в полковника. Имаше крайно неприятни очи - като изкуствени зелени камъни сред бялото на зеницата. Беше свалила очилата с оловни стъкла. Ако беше вярно, че вижда без тях само ходещи скелети, полковникът си представи как изглежда сега и му прилоша. Не успяваше да се пребори с неприязънта, която тази жена предизвикваше в него.

- Бих ви помолил да поразсъждаваме заедно върху онова, което виси сега над главите ни - започна той и пак срещна погледа на Ирени. За нея беше прозрачен като стъкло, личеше си по израза ѝ.

Нито един от тримата не се отзова с ентузиазъм и в стаята увисна тишина.

- Да обсъдим - наруши мълчанието полковникът, - създамата се ситуация.
- Нищо особено - каза Ирени, - няма нищо особено за обсъждане.
- Нима! - Алигзандър ставаше саркастичен. – Над главите ни има нещо, за което не знаем нищо!

- Не мисля така - каза Аурелиано, - не мисля, че за него не се знае нищо - той кимна с глава към небето. - Знае се, разбира се, но го крият от вас, полковник. Истината се знае от дванадесет човека и между тях не е даже президентът.

- Всъщност излишното любопитство за това, което искате да узнаете сега ви заплашва със смърт - предупреди Рималди.

Алигзандър реагира моментално:

- Щом го знаете и аз мога да го науча от вас, вие сте заплашени по същия начин.

- Не, не - живо се противопостави Ирени, - не сме в един файтон, полковник. Не се съмнявайте само в едно - всеки ще получи своето, когато моментът дойде.

Алигзандър си спомни слухове за разни хора, работили в секретни бази над подобни проекти, каквито движеше и той. Тези, които бяха имали неблагоразумието да си отворят устата завършваха по непредсказуем начин. Изключителният феномен Арнолд Прайс, направил толкова много за службите, умря скоростно. Предаде записките си за наблюдавана от него летяща чиния в руски секретен хангар на репортер в малък вестник. След първата публикация, в която Прайс твърдеше, че онова нещо, пленено от руснаците било живо и четяло мислите му, нищо че бил в астрална проекция, вестникът незабавно изчезна. Изчезна просто така, днес го имаше и хората можеха да си го купят, а утре го нямаше и никой не знаеше какво се е случило с него. Редакторът се стопи заедно с малката си редакция, отлетя като пух в небето. След него останаха траещи кратко слухове, които нищеха заниманията на секретните служби, но и те се стопиха бързо.

Един висш офицер, Филип Корсо разказа на пресата, че извънземните са на планетата от векове, но едва през 1953 година са сключили договор с правителството на Айзенхауер. Предоставили им подземни бази в Нелис и Грум Лейк, откъдето те излитали и кацали. Експериментирали с населението, отвличали много хора, някои от които освобождавали, но с тежки поражения върху паметта и психиката им. Корсо твърдеше, че отрядите ДЕЛТА, създадени със свръхсекретен правителствен проект, са обучени за война с извънземните, но се оказали слаби и почти безпомощни пред тях. Войната с извънземните, както я наричаше Филип Корсо, се превърнала в непрестанно поражение за отрядите ДЕЛТА и оттам и за планетарното население.

След като хвърли бомбата и Корсо умря скоростно, а медиите не се втурнаха да разгадават причината за смъртта му. Медиите се държаха като опарени, когато станеше дума за НЛО и всичко свързано с тях. Доколкото Алигзандър си спомняше имаше още неколцина, които даже направиха филми по темата и заговора на дванадесет мъже, криещи от планетата истината за извънземните, но не беше чувал дали са още живи.

Скот Рималди подскочи някак странно от стола си и се устреми към прозореца. Останалите в кабинета го последваха.

В небето се извършваше трансформация. Нещото заискри и започна да нагъва пространството. То поглъщаше като огромна фуния даже далечните облаци. Алигзандър с ужас си помисли, че в тях можеше да има самолет. Кабинетът потъна в заплашително мълновиолетово, което не беше просто светлина, някак си полепваше по дрехите и правеше кожата прозрачна... После, като в коледна нощ, нещото спря да засмуква пространството и заискри в златно розово, невинен цвят, който удари в сърцето на полковника и го заля с безнадеждност.

Едва успя да приседне, иначе вълната щеше да го повали. Искаше му се да плаче и разкъсва дрехите си, да унищожи тези ненужни предмети в кабинета си, да счупи и прекъсне проклетия си живот на земен червей. Пред очите му мина в бърза лента онази част от миналото му, която не харесваше и която искаше да забрави, и видяното го смаза напълно. Той разбра с всичките се сетива, че е болен и загубен за

света, а и в един недалечен ден светът също ще бъде изгубен, променен неузнаваемо и катастрофално.

Мина половин час, докато полковникът успя да се овладее. Скот го напръска два пъти с вода, Аурелиано масажира ръцете и челото му. Ирини излезе от стаята, още когато връхлетя мътновиолетовата светлина и не се върна повече.

- Имате ли желание да говорим още? - попита тихо усмихнат Скот.

- Не, не, не точно сега. Всъщност можете ли да ми обясните какво се случи с мен?

- Те ви предадоха информация, полковник - скръбно каза Аурелиано.

- Схванах я като заплаха.

- Така си беше. Но те сигурно не виждат смисъл да говорят с нас по друг начин.

- Не ни харесват, нали?

- Очевидно. Но не можем да бъдем съвсем сигурни. Нашият разум и техният разум за много различни неща. Едва ли ще успеем да се разберем напълно. Каква е целесъобразността на моста от гледна точка на рибата в реката?

Рибата? Мостът? Кой всъщност е в ролята на първото и в ролята на второто? Дали ролите нямаше да се разменят някога, в бъдещето или тази размяна вече е започнала. Тихо, на пръсти. Промяната вече се извършва и една сутрин ще се събудим в непознат свят. Дали Арнолд Прайс, Рималди, Аурелиано и Ирини не бяха между първите предвестници на промяната? И кой щеше да спечели от тази гигантска сляпа битка на покер, където залогът е живота на планетата.

Каква тъга, каква печал бушуваше в сърцето на Алигзандър, в неговото сърце на полковник, свикнал да ограничава мисленето си с получените заповеди. Не постъпваха ли така и тези, които управляваха кораба в небето горе и излъчиха смазващата вълна. Дали предадените страх и депресия не бяха предупреждение за нещо, което предстоеше?

Двадесет минути по-късно дежурният докладва по интеркома, че радиовръзките са възстановени. Това се случи веднага след като корабът трепна и изчезна с гигантска скорост, като полъх, като проблясък, като халюцинация.

Рималди стоеше още пред прозореца, вторачен в небето.

- Ще се върнат - заклинателно произнесе той, - сега си отиват, но ще се върнат, сигурен съм.

- Вървете да почивате - каза Алигзандър. Писнало му беше от заклинания, загадки и ужас. - Наспете се. Ще ви чакам утре в осем.

Това означаваше, че той отменя насрочения за днес вечерта експеримент на групата. Носеше името ПРОНИКВАНЕ - 2 и тримата щяха да работят по програми, свързани със сигурността на страната. Секретни, естествено. Трябваше да пазят тайните и да не ги оповестяват по никакъв начин и пред никого до смъртта си. Да не оставят писма или каквото и да е друго указание за работата, свършена за военните. Бяха предупреждени, че ще бъдат винаги дискретно наблюдавани и подслушвани и го бяха приели. Животът, на който се бяха съгласили, не беше за завиждане. Срещу това получиха огромни пари. Ирини вече притежаваше огромна старинна къща и я ремонтира изцяло. Аурелиано възнамеряваше да си купи ранчо в Мексико, Скот бълнуваше за пустинен остров сред топлия океан.

НОВА ПИЕСА

Когато си тръгна от фургона, Илейн Маклауд не вярваше, че ще стигне много далеч. Бе загубила навиците от обикновения живот, терзаеха я съмнения. Трябваше да пропътува хиляди мили, обградена от тъпи, които по принцип не понасяше. Маршрутът ѝ включваше десетки смени на самолети и автобуси, престои в непознати градове, докато стигнеше - докъде? До градчето Шула, ако се съдеше по

всичко -малко населено място в непозната страна. Там щеше да срещне професор Кюлман. Изглеждаше просто, но беше достатъчно шантаво и може би точно капката лудост в пътуването я накара да прегърне авантюрата с ентузиазъм.

Още в първия голям магазин подмени дрехите си. Спря се на няколко костюма от сака и удобни панталони в канелени и виолетови цветове, чанти за път, шапки, бельо, обувки и халат от сива коприна. Отби се при фризьор.

Най-сетне застана пред огледалото, за да види резултатите от своето завръщане към миналото. Изображението ѝ каза, че постиженията са добри. Но не постави червило върху устните си, както постъпваше в младостта. Когато се отби в едно кафене на булеварда, си даде сметка, че сигурно не би направила нищо от това, което предприе, ако не възприемаше задачата си като малка мисия. Клошарството бе също роля, но вече поомръзнала. Сега стоеше пред прага на една нова пиеса, конструирана от милата Шафика Вайзер, върнала се или пък разговаряща с нея от смъртта. Още се питаше дали извършената с лекота трансформация, граничеща с цяло чудо, не е сън. Но пък от друга страна, не беше ли точно тя човекът, умееш да разграничава сънищата от реалността.

Кафенето бе обзаведено във весели розово-виолетови тонове, пластмаса и стъкло. Хората сядаха край блестящите масички, изчакваха поръчките си, отпиваха ги или ги изияждаха, заплащаха и си отиваха. Забеляза, че малцина пушат и заключи, че и така разпространеният в миналото навик, вече отмира. Констатацията, разбира се, не ѝ пречеше да пали цигара след цигара. Кафето бе добро, плътно и вкусно, кафе. подхождащо на златистия следобед.

До самолета оставаха два часа и тя възнамеряваше да не прави нищо през тях, може би само да смени мястото с друго и после да хване такси до летището. Махна с ръка на момичето, за да си поръча портокалов сок и две петифури. Стомахът ѝ възприемаше забравените храни с разбиране, а някои май му допадаха повече от нужното, защото непрестанно издаваше сигнали за глад.

Илейн извади тънък златен молив, купи го заедно с елегантния бележник. Написа на първата страница едно калиграфско Ш и постави точка след него. Никога не си служеше с пълните имена, навикът ѝ остана от миналото. Тогава работеше с пациенти и се боеше недобросъвестен журналист или зложелател да не се добере до истинските им имена. Някогашните ѝ експерименти бяха така чудати и резултатите от тях така странни и плашещи, че тя стана обект на журналистически гонитби. Не можеше да се скрие от тях, когато излезе първата ѝ книга.

Реално ли е реалното? - това беше заглавието. Книгата не се прие като научна публикация, а по-скоро като гримаса на отвратен от света човек, който накрая доказва, че създаваме световите и формите в тях единствено в мисълта си. Това най-малкото означаваше, че наблюдателят създава наблюдаемата Вселена, а тя не съществува сама по себе си. Реалността не е повече от гледна точка и в случая със заобикалящия свят се бе намесила една доминираща в масовото съзнание форма, възприемана от него като реалност.

Илейн много се забавляваше с експеримента на един квантов физик, който успя да докаже, че когато окото наблюдава електроните те са си електрони. Но престават да бъдат електрони, когато не са наблюдавани, а вълново излъчване, което мозъкът конструира в някаква форма.

Илейн си спомняше какъв скандал предизвика "Реално ли е реалното?" и с наслада си изрецитира на ум любими изречения: "Няма нищо нито твърдо, нито течно, нито розово, нито оранжево, нито съществуват цветове сами по себе си. Всичко, което стои срещу нашето съзнание е ефирна, приличаща на облак енергия, служеща ни като строителен материал за нашите илюзии".

В Индия наричаха илюзиите м а й а и не обръщаха голямо внимание на храната, къщите и на носещите форма неща, изглеждащи като направени от твърда материя. Будистите се раждаха и умираха със съзнанието, че тя е заблуда и бяха устремени единствено към ефирната енергия, от която можеха да бъдат извайвани световите и

нещата в тях. Пребиваването си в зоната на твърдата материя - Земята, те обясняваха с необходимостта на духа да се даде възможност за съществуване и в свят, където нещата могат не само да се докоснат, но и да те наранят.

Достатъчно бе човек да прочете повечето будистки текстове, за да промени моментално мисленето и ориентирите си. На планетата само Индия беше страната, пазеща духа и истината, единственото място, където освен в Непал и Тибет хората бяха наясно със съществуването и своето влизане и излизане от него.

Будистите се държаха в реалния свят като на репетиция и достигаха до другите вселени вече научили опитностите да управляват енергията с мисълта си. По някакъв начин и всеки друг човек приличаше на тях, докато извършваше колосална работа в сънищата си, когато ваеше нещата с мисълта си.

Една жена от нейните пациентки често се завръщаше от сънищата си наранена, с отоци и синини, които не можеше да получи в леглото си. Илейн я бе наблюдавала поне три седмици как спи и не напуска леглото си, но въпреки това тялото ѝ бе в ужасно състояние сутринта. От разказите можеше да се напише голяма книга. Нощем жената отиваше на война. Магнетофонните ленти пазиха описанията ѝ. Жената казваше, че носи дух на мъж и женското тяло в този живот я огорчавало, защото не можела да свикне с него. Това продължило до момента, когато една нощ заспала и попаднала в свят отпреди хиляди години. Бил див и изпълнен с битки свят, в който тя участвала с мъжкото си тяло, естествено - често ранявано. По необясними причини раните от ефирното тяло се пренасяли оттогава и върху физическото.

Други хора откриваха в сънищата си дом и покой, които адски им липсваха щом отвореха очи. Други правеха открития или намираха с лекота решение на сложни задачи. Общото за всички: онова, което се наричаше сън ги привличаше по-силно от другото, в което бяха принудени да се движат в дните си.

Понякога посещаваха толкова прекрасни места, че плачеха когато се събудеха. Илейн не ги отушаваше, макар поразително да приличаха на ужасени да встъпят в деня деца.

Така полека се натъкна на граничещи с безумието случаи.

Д. Дж. Тридесетгодишна, омъжена за адвокат, с две деца, домакиня. Достатъчно бе нощем да затвори очи, за да се пренесе в другия си ден, в Брисбейн, Австралия. Изминаваше разстоянието от Аризона, Щатите до Брисбейн за части от секундата. Стъпваше на пътеката в своята разкошна градина и започваше да се грижи за цветята си. Описваше ги подробно и с възхищение, а всеки разцъфнал цвят предизвикваше щастливо вдъхновение в нея. После отиваше в кухнята да приготви закуската за децата и съпруга си, автомобилен монтьор. Децата ѝ в Щатите и децата в Австралия бяха много различни, но с времето Д. Дж. се бе ориентирала в навиците и капризите им. Разказваше за любимите им храни и дрехи, успеха им в училище, за язвата на австралийския си съпруг.

Не беше ясно как успява да бъде и на двете места и всъщност да не си почива изобщо. Живееше постоянно в ден, преливащ в друг без нощ помежду им. Но не можеше да се направи нищо. Щом затвореше очи в спалнята си в Аризона, тя се намираще моментално в Брисбейн, отиваше да приготви закуската и да влезе в уморителен ден. Накрая рухна. Изтляваше като хартия на слънце. Не можеше да се вдигне от леглото. За нея се грижеха, когато очите ѝ бяха отворени - американският ѝ съпруг, а когато бяха затворени - австралийският. Лекарите не можеха да открият причината за състоянието ѝ, додето се намеси бърза левкемия и анализите го показаха недвусмислено. Д. Дж. умря в американския си дом. В Брисбейн полицията положи много усилия в течение на месеци, но не можа да открие тялото ѝ.

Илейн си направи труда да отиде до Австралия и там, в Брисбейн откри, че разказите на Д. Дж. покриват напълно истината. Беше странно усещане за действителна ирреалност, доказателство за нещо, за което липсваха думи в който и да е език. После се натъкна на следващ случай, на следващ, на следващ... Действителната ирреалност не се случваше инцидентно, а всъщност често. Тогава започне да пише книгата си.

Сега си даваше сметка, че я бе връхлетяла някаква вдъхновена лудост. Пишеше и пишеше страница след страница, без да осъзнава, че подобни изследвания ще сложат

край на кариерата ѝ, който се отнася сериозно към учени, напуснали рамката на общоприетото и следователно задължително за останалите. Някъде по средата на втората година чу, че не е самотна, слуховете доведоха името на д-р Шафика Вайзер. Не беше сама в лудостта си да се опълчи срещу света и да се опита да докаже, че е време гледните точки да се сменят изцяло.

Шафика бе привлечена от хората с паранормални способности. По онова време да се заемеш с това бе все едно да обявиш официално, че вярваш на циганките и ръководиш живота си според предсказанията им. Не че не се случваше и не че липсваха шефове на големи корпорации, професори, медици, физици и държавници, които търсеха такива консултации. Не че не бе достатъчно някъде в медиите да се мерне името на сполучил в предсказанията си ясновидец, за да се натрупат опашки пред приемната му.

Но виждането в бъдещето все пак бе по-приемливо, отколкото да се опиташ да накараш света да се обърне като ръкавица, да задраска досегашните си представи за реалност и време и да се втурне към нови светове.

По булеварда сега пред кафенето вървяха спокойни хора, работният ден свършваше и човешката река се втурваше към своите удоволствия и авантюри. Повечето влизаха от ден в друг ден и часовете им не се различаваха много, но те бяха свикнали с това. Различаваха се само в сънищата си, когато скачаха стремглаво в другата реалност. Дали само тя и малцина бяха успели да го разберат или светът беше пълен със същества, чиито дневен живот протичаше рутинно и обичайно, ала толкова по-щастливи и пълни с приключения и смисъл бяха сънищата им във втората реалност.

Какво пък, тя бе направила и нечуваното, и се оттегли и опита да заживее нов и различен живот. Сложи кръст на титли и кариера и слезе доброволно на най-ниското (според хорските разбирания) стъпало. Дали един будист би сторил същото? Но какво ли значение имаше това, тя не беше будист, беше Илейн Маклауд и се втурна в сигурно последната си за този физически живот авантюра.

Повика момичето и му плати за удоволствието от кафето и петифуриите. Време бе да спре таксито за летището. Погледна за миг към небето, където щеше да се намира скоро. Изглеждаше опушено и уморено от деня небе. Само в далечния му край напредваше черната линия на буреносни облаци. Представата за бурята я вдъхнови, защото предизвестяваше промяна. Тъкмо тази дума изразяваше целия ѝ досегашен живот. Можеше да се закълне, че оставащата от него част щеше да прилича на първата.

ЧОВЕК, НО НЕ СЪВСЕМ

През зимата на същата година, когато над екватора увиснаха кораби, Йънг започна да спи лошо. Думата не беше съвсем точна, защото той спря да спи. Напълно. Не можеше да повярва в това, когато в четвъртък на 7 февруари си даде сметка, че не е затварял очи от три седмици.

Цялата медицинска литература на света се стремеше да му докаже, че това е абсурдно, невъзможно и че ако все още е на себе си би трябвало да умре в следващите минути. Най-малкото трябваше да е полудял. Да чува гласове и да има халюцинации. Но освен слабо бучене в главата и напълно поносима лека отнесеност, Йънг си беше съвсем на себе си.

Той не рискува да разкаже на някого за откритието си, но вечерта направи експеримент. Постави до леглото си бележник и разграфи времето от десет до шест часа сутринта, когато обикновено ставаше, за да се приготви за работа. Ако наистина не спеше, щеше да поставя по един знак в тетрадката на всеки половин час. Отсъствието на знака щеше да означава, че спи, но не си спомня за това.

Чувстваше мозъка си напълно бистър и всеки момент би могъл да започне редактирането на големия труд, започнат от години. Представляваше смесица от астрономия, спомени, предчувствия, математика, готварски рецепти, хомеопатични

открития. Доставяше му удоволствие да проследява върху тетрадката разлистването на спомена, например първият му сън, който го насочи към звездите или пък степента, до която трябваше да се запържи глава лук и чаша ориз, за да бъдат хрупкави, а не омекнали.

Вероятно пишеше нещо като дневник, но се бе зарекъл, че няма да го остави никому. Дори да се случеше преждевременна смърт, адвокатът му щеше да има грижата да изгори тетрадката. За Йънг бе непоносима мисълта, че някой, който и да е той, щеше да се рови и чете неговите редове. Освен това винаги бе харесвал идеята да изчезне от света и да не остави следа от себе си.

Повечето хора се стараят да оставят следа и залягат над дребните белези на временното си безсмъртие - строяха къщи, отглеждаха градини, грижеха се за децата си. Действието за това бе заложено в програмата им, както и инстинктът за самосъхранение. Но Йънг не притежаваше нито едното от двете. Никога не се бе стремил към безсмъртие, нито пък познаваше нещо толкова примитивно като инстинкта за самосъхранение.

Още отдавна, когато прозря, че носи името Йънг и е жив, той подозираше, че нещо не е съвсем наред. Сигурно Мария бе напълно права, когато донесе информацията, че от онези 263 деца са оцелели само те двамата. Прие новината хладнокръвно, но оттогава избягваше да я обсъжда с нея, защото искаше да я анализира първо в себе си.

Знаеше със сигурност, че може да изглежда като човек, но не е съвсем човек. Подобно заключение изискваше хладнокръвие, но Йънг го имаше достатъчно. Стандартните човешки същества съществуват, удавяни от постоянни емоции в безкрайния диапазон на вълненията за всичко под слънцето.

Йънг не познаваше емоциите, поне не в техния примитивен вид. Спектърът на вълненията го оставяше извън себе си. Йънг просто възприемаше онова, което наблюдаваше и го класифицираше в някоя категория, но само до тук. Ден след ден животът му бе едно дълго наблюдение, това беше най-точната му характеристика. Наблюдател, който наблюдава постоянно, в това бе същността на лишеното от прилагателни изречение.

В същото време той съвсем не бе същество, направено от бездушна материя, а по-особен вид същество. Наблюдението и анализът оставаха единствените основания, определящи смисъла на съществуването му.

Понякога си мислеше, че там откъдето бе дошъл, макар да не знаеше откъде е дошъл, наблюдението и анализът бяха резултата от милиарди години еволюция. Еволюция на същества, преминали елементарната земна фаза, ада на емоциите, на глупостта, които бяха пребродили с твърдост. Достигнали до самоотвержеността да осъзнаят, че смисълът е в още и още знания. Какво правеха с тях, когато достигнеха последния предел беше нещо, което заслужаваше да бъде обмислено.

Понякога се съсредоточаваше над понятието "дом" и винаги го свързваше с мястото, откъдето бе дошъл тук. Пространствата на дома бяха безкрайни, произлизаха едно от друго и всяка отсечка от тях бе различен свят. Посред милиардите светове бе толкова възможно да се загубиш, колкото да го сториш на широката улица в добре познат град. Там, откъдето бе дошъл имаше милиарди, произлизащи един от друг светове, но за един изследовател преминаването през тях бе въпрос на анализ и наблюдение. Когато държиш сметка за начина, по който всяко нещо, дори световите, произлизат един от друг, все един ден разбираш, че като създател ти имаш точна представа за координатите им.

Цялото стоварило се познание, още преди да открие Мария, той приемаше за белег, че най-сетне започва да се случва чаканото отдавна. И безсънието също бе такъв белег, такова нещо не се случваше на стандартните човешки същества и ако станеше, психиката им рухваше безвъзвратно, докато при него мисленето ставаше все по-ясно.

Дисциплинирано си легна в десет часа. Издържа да лежи до два. На всеки половин час бе нанасял акуратно знака в тетрадката. Разбра, че е излишно да губи време,

защото бе получил възможността да не го пилее в сън.

Наплиска очите си, облече якето и отиде в обсерваторията. След по-малко от час чу нежния код, птичия език, който се лееше в микрофоните. Корабите над екватора му говореха в продължение на четиридесет и три минути.

Накрая Йънг прибра магнетофонния запис, угаси осветлението и се прибра в стаята си. Беше сигурен, че когато прослуша лентата, ще узнае и разбере. Корабите бяха дошли и му говореха. Чувстваше се готов да разбере техния език.

НЕВИДИМ

Беше средата на октомври, когато Иван Чумашов най-сетне се изправи пред Долината. Изминалото време, две непълни години той използва, за да се придвижва, по-точно промъква. Закриляше го някакъв благоприятно разположен и вечно бдящ над него късмет, защото успя да премине три охранявани граници незабелязан и цял.

Понякога му се струваше, че успява да постигне чудото на невидимостта. Не бяха един или два случая, когато животът му висеше на косъм, особено когато премина Китай и влезе в Тибет, където граничарите бяха особено свирепи.

Преследваше целта си - Долината, неотклонно. Привикна тялото си към оскъдна храна и вода, защото понякога с дни не се натъкваше на река или поток. Крачеше равномерно със спретнатата си лека раница, в която носеше най-необходимото. Понякога, когато бе сигурен, че се намира в отдалечено място, си позволяваше да пали огън.

Два дни прекара край синя планинска река, пълна с пъстърва. Едрите риби бяха лесни за улов, той знаеше как постъпват мечките, които се хранеха с тях преди да заспят за цяла зима. Мечките навлизаха във водата и застиваха, неподвижно втренчени в нея. Светкавично замахване с ноктестата лапа и те получаваша розовата, апетитна риба. Тайната се състоеше в доверието, което трябва да имаш в себе си и нито за миг да не допускаш, че исканото няма да се осъществи.

За първи път от месец се нахрани изобилно с опечената в жарта риба. Беше се настанил под скална козирка с мъничка пещера зад нея, в която натрупа клони и трева за леглото си.

Реката продължаваше да тече на метри пред него, огънят губеше алевината си и оцветяваше въглените в гаснещо виолетово. Когато човек е непрестанно сред дърветата под небето, той спира да мисли за миналото си. Става важна само целта му и пътищата, които ще го отведат до нея. Чумашов бе чул Зова, дошъл от Долината. Координатите ѝ му бяха мъгляви, знаеше, че се намира някъде в Тибет и когато дойде времето ще я открие, стига да достигне Тибет. Тогава Долината щеше да реши дали да се разкрие пред него, защото тя не го правеше за всеки.

Заобиколен от мърморенето на заспиващите гори, покрай огъня той усещаше как в мускулите му тече благодатен отдых, отнемаш умората. Съвсем наскоро се научи да балансира тялото си, добавяйки към полето му енергията на различни цветове. Всеки цвят има различна дължина на вълната, а тялото има своята. Когато към започващото да гасне по някакви причини - умора, глад, депресия вълново излъчване на тялото, се прибави вибрационната вълна на определен цвят, става нещо като доливане на празен съд.

Ако си представим, че седемте основни цветови излъчвания имат свои съдове, например прозрачни правоъгълници, бе достатъчно в тях да се долее вибрацията на седемте цвята. Чумашов визуализираше енергийния двойник на тялото си и си представяше как през теменната чакра се лее енергиен бистро бял поток. Когато достигнеше предназначения за нея съд, енергията променяше вълновата си характеристика в зелено, червено, синьо, жълто, оранжево, гълбово. Щом всеки цвят изпълнеше своя правоъгълник, тялото някак моментално се съвземаше и ставаше силно и жизнено. Болестите, стига да се проявяваше упоритост, изчезваха от само себе си, погълнати от високата вибрационна честота.

Тъй като нещата са изградени от енергия, разсъждаваше Чумашов, а тялото, както и всичко останало е неин продукт, следователно то и всичко останало можеше да бъде

коригирано от нея. Достатъчно бе, например да извика от постоянния поток на безкрайната Енергия син или виолетов лъч, да обработи с него случайна рана по кожата, след това да промени цвета в зелено, да го остави да действа няколко минути, за да зарасне раната бързо и без усложнения. Същото ставаше и с водата. Когато се съмняваше, че е достатъчно чиста, Чумашов мислено спускаше в нея виолетов или червен енергиен поток за десетина минути и в резултат получаваше чиста вода без бактерии, които можеха да му навредят.

Мисълта му можеше да ускори всеки процес по същия начин, по който го отнасяше часове, дни или години в още несъстоялото се време, да го срещне с някое събитие, което си стоеше там и по свой избор да го отстрани, заобиколи или да се научи как да избегне опасността от неговото случване.

Почти всяка вечер, стига да не беше много уморен, Чумашов изпращаше мисълта си напред, в предстоящия ден. Може да се спори дали субстанцията, която отлиташе към предстоящите часове бе точно мисълта му или неговото неунищожимо АЗ, което наричаха още дух или душа. Макар че нямаше място за спорове, защото наименованията никога не изразяваха истинската същност на нещата. Но така или иначе Чумашов винаги бе предупреден къде го очаква засада или пък опасност и новият му ден минаваше в усилия да ги избегне. Очевидно това бе единствената причина за успеха на нечувания му преход през враждебни граници и пълна отдалеченост от селища и хора, от които би поискал помощ, ако се наложи.

Всеки друг на негово място би изпитвал страхове от срещи със зверове, от изневяра на сърцето или бърза болест. Но Чумашов отдавна преодоля страховете, напълно убеден, че винаги се случва само онова, което е неизбежно. Ако се страхуваш, че ще те хванат в твоя преход, страхът непременно ще се сбъдне, опасенията и лошите прогнози имат силата да извайват бъдещето, ако не цялото, то поне негов отрязък. Ако се научиш да ги отблъскваш и да не ги допускаш в мисловното си поле вероятността да постигнеш всяка от целите си нараства значително.

ОТКРИТ ПРЕЗ БЕЗДНИТЕ

Йънг спусна щорите в стаята си и се огледа още веднъж. Заклучи вратата на малкия апартамент в близост до обсерваторията. Какво още? Беше жаден и пи чаша вода. Напрегна слуха си, но не долови повече от обичайните за това време на денонощието звуци.

Беше изпълнен с особено усещане, сякаш бе докоснат от нещо неизмеримо и различно, ново усещане, достигнало го за първи път, откакто живееше на Земята. Бе изпълнен и превзет от дълбокия, преминаващ в плавен тътен глас на Вселената.

Мирозданието най-сетне достигна ума и тялото му. Представи си как ТО е напрегнало всичките си сетива, за да го открие през бездните. Тихо се усмихна. Може и да имаше мегаломания в мислите му за това как Мирозданието го е търсило през световите, но и това в последна сметка бе твърде човешка мярка. Хората поставяха етикети и обясняваха нещата лесно и бързо с познатите им формули. Цялата земна наука действаше инерциално по същия начин, медицината също. Усложняването идваше от инцидентните опити нещата да бъдат възприети по верния начин. Излизането от схемите се оказва за науката сложно и почти непреодолимо, просто защото тя се правеше от хора, хора, които не можеха да се промъкнат отвъд себе си.

Пак се усмихна тихо. Усмивката бе онова, което би искал да притежава завинаги, понякога като оръжие, понякога като защита. Дали Мирозданието или онези, които стояха в блясъка му, имаха дара на усмивката? Да се усмихваш звучеше просто като опитност да разтягаш мускулите и разширяваш отвора, през който тялото приема храна и вода, ала не беше толкова елементарно. Може би някой ден ще намери време да напише трактат за усмивката.

Представи си как седи в обвит в бръшлян стар замък, някъде в Шотландия, див, напуснат и изоставен, освен от него замък, последно поселище за същество,

изглеждащо като човек, но не съвсем. Видя върху старата дъбова маса, служила за пирове на рицарите, големи листове от жълтееща чуплива хартия. Видя ръката си да изписва с готически букви: Трактат за усмивката. После нарисова до заглавието крехко стръкче розмарин, възлюбената от Розенкройцерите билка.

Всъщност изпитваше тъга за всичко, което се бе случило и защото не бяха го попитали дали иска да се случи. По-скоро тъга, а не гордост, мразеше да се изживява като избранник.

Сега седна върху зеления диван. Протегна ръка и натисна клавиша на магнетофона. За миг имаше чувството, че ще изпише заглавието на трактата от видението си. Текстът потече от машината към него. Нямаше нужда от преводач, а и къде ли би се намерил на Земята преводач от звездния език. Но той знаеше и разбираше всяка дума.

Мирозданието говореше чрез своите пратеници, увиснали във фантастичните си кораби над екватора.

След три часа Йънг записа превода на целия текст, произнесен от корабите на нежен птичи език. Не беше сантиментален, предупреждаващ или друг, изпълнен с емоции текст. Просто дълго съобщение.

ПОНЯКОГА ГУБЕЦИ УМА СИ

Полковник Алигзандър чувстваше как гневът в него расте. В началото приличаше на бодлива топка, после придоби вкус на обида, сега пулсираше и горчеше. Не можеше да го потиска и управлява дълго. Зад стените на кабинета си той се държеше като диво животно, решено на всяка цена да открие изход от клетката.

След равносметката и анализа на случилото се, нещата, които досега криеха от него започнаха да натежават. Узна, че макар да разполагаше с независимост в йерархията на служебните взаимоотношения, тя бе фиктивна. От него укриваха информация и онези, които го правеха стояха в далечината на акуратно укривана тайна.

Твърде дълго време бе изминало, откакто тайната съществуваше и фактът, че тя никога не бе доказана и извадена на бял свят, означаваше само едно: нейните пазители бяха всемогъщи.

Самият той направи и повече от невъзможното, за да се добере до тайната, но получи само трохи. Заниманията му с парапсихология му дадоха възможност да се обучи във всички достъпни техники, да тренира сетивността си, да се доверява на интуицията си и на телепатичните сигнали, сам да концентрира енергия и изпраща съобщения в чужди мозъци, да медитира по всяко време и на всяко място, да навлиза в нирванно състояние и да отпуска тялото и ума си, за да му служат истински.

Участва в конгреси за живота след смъртта и околосмъртните състояния, познаваше тибетските ритуали за извеждане на душата от мъртвото тяло; разговаря с десетки медици и изслуша хипотезите им какво се случва след като сърцето спре; чу изповедите на хора, работили в подземните бази на Небраска, Ню Мексико, Пуерто Рико и Антарктида. Повечето от тях изглеждаха като преживели ужасен шок и понякога губещи ума си, нападнати от всякакви болести, които не можеха да преодолеят, защото бяха изгубили мотивацията си за живот и искаха само бързо да умрат. След видяното в подземните бази убедеността им в съществуването на някакъв морал бе рухнала и единствените думи, които им идваха на ум, когато ставаше въпрос за човешко поведение бяха продажност и предателство.

Тези мъже и жени бяха свидетелствали за няколко чужди цивилизации, превърнали планетата в своя база. Извънземните работеха на всички нива с родените на планетата, отвличаха и обезобразяваха хора и животни, събирайки генетичен материал и телесни течности от телата, които разрязваха предварително с лазерните си уреди.

Всичко, както и да звучеше, си беше така, и то не можеше да бъде променено. Но

по-голямата лудост бе във факта, че всичко това бе държано в строга тайна. Тези, които я охраняваха, разполагаха с всички пари на света и с най-мощните медии, за да потушават, обезсмислят, тласкат в друга посока, осмиват, дезинформират и лъжат. И още по-абсурдното: почти всеки човек на планетата знаеше, че го лъжат, но въпреки това истината не изплуваше в ясна и недвусмислена светлина.

Полковникът също бе част от тази лъжа, макар да знаеше половинчати детайли от истината. Можеше да се досеща за останалото, но не можеше да казва, че знае със сигурност и тази ситуация го изкарваше от нерви. Смяташе, че е употребен безогледно, макар голямата част от вината за това да носеше и той. Потисканото чувство за обида не му пречеше да работи коректно. Изпълняваше изискванията, ограничаваше достъпа до информацията и сам охраняваше като зло куче подстъпите към тайната. По-нагоре сигурно вече пред вратата към нея караулеше грифон, още по-нагоре бенгалски гладни тигри, а защо не и някоя медуза-горгона, всяваща ужас със съскащите змии върху главата си. Но най-вероятното бе да са поставили и на входа, и на изхода не живо същество, а оръжие.

О, Алигзандър знаеше доста за новоизобретените оръжия. Най-страховитите не бяха направени от земни инженери, а просто прекопирани и съобразени с планетарните условия. Бяха ги задигнали до едно още от времето, когато първите извънземни кораби намериха края си на земята.

Винаги се беше учудвал как е възможно корабите на могъща цивилизация да се разбият на Земята, губейки управлението и екипажите си. Недоумяваше вероятността да са тръгнали през бездните с несъвършена техника, която всяка земна ракета разрушаваше лесно. В началото ВВС на различни държави, Щатите, Китай, Русия просто ги разстрелваха във въздуха.

Космическите кораби се бяха държали като предизвикателна цел, увисваха над градове и военни бази, магистрали и жилищни квартали, извършваха немислими за който и да е самолет маневри. Някои от ескадрилите ни, вдигнати в бойна тревога, се разпадаха на части, други просто се разтваряха в излъчваното от корабите плазмено кълбо, но повечето оцеляваха.

Пилотите бързо усвоиха начините да изстрелват ракети, операция, която им донесе успех. След няколко месеца САЩ, Русия и Китай вече притежаваха летящи чинии на териториите си и цели команди се занимаваха с изтърбушването им. Изследваха всяка частица, не винаги с голям успех, защото нямаха и идея за какво служат повечето намерени вътре неща. И днес, много години след първите попадения на военните авиации, смисълът на огромната част от извънземните прибори и предмети продължаваше да бъде неразбран.

Но някак много бързо и лесно бяха разгадани технологиите на оръжията, които онези бог знае откъде долетели кораби имаха на борда си. Пак изникваше въпросът защо тези оръжия не бяха употребени при атаките, след като и корабите, и те бяха като материализирано чудо, но отговорите винаги се забутваха в периферното мислене. Свалените НЛО бяха победа за земната авиация, а победителите не се задълбочават над детайлите.

Въпреки това двата въпроса оставаха да съществуват. Защо изобщо корабите бяха позволили да бъдат свалени без да използват оръжията си?

Полковникът знаеше от очевидците, работили в подземните бази не една история за това как се създават оръжия, включително лазерни. Бяха оръжия, подчиняващи всеки мозък с вълновите си излъчвания, парализиращи мисленето, сковаващи мускулите, додето тялото се превърне в подобие на камък. Руснаците бяха свалили в дълбоката тайга огромна летяща чиния. Тя се бе забила на десет метра в земята и лежеше там напълно недокосната от силата на сблъсъка. Полковникът гледа лошо заснет с камера филм, промъкнал се по тайни пътища до него. Въпреки неясните на места кадри, се виждаше как руснаците докарват с вертолет голям кран и вдигат с него кораба.

После употребяват странни остриета, за да разрежат корпуса. През образувалия се метър на метър вход влизат двама униформени и прекарват на борда известно

време. Останалите от групата губят търпение и няколко пъти ги викат, но когато не получават отговор други двама се осмеляват да влязат вътре. След малко те успяват да се измъкнат, но изглеждат не на себе си, залитат и носят върху лицата си изражението на идиоти, а от устата им тече гъста слюнка. Поставят ги да седнат, камерата изпуска от полезрението си летящата чиния и проследява движението на малък камион, очевидно повикан, за да откара пострадалите.

От камиона слизат мъже в престилки и се отправят към блънуващите войници. Върху лицето на единия, едро русо момче се виждат разрастващи се алени петна. Те се разпростират светкавично и цялото лице се превръща в раздуваща се маса, а човешките черти потъват в нея.

Мъжете от камиона хващат този човек и се опитват да го поставят в носилка. Камерата наблюдава уплашено как повдигат тялото и точно в този момент то се разпада в ръцете им. Просто се разчупва, сякаш е от крехък материал, ударен невнимателно.

По-късно руснаците направиха оръжие, което правеше почти същото. Някакво честотно излъчване превръщаше атомите на клетките в течна маса, която изгубваше свойствата на живата материя. Веднага след това започваше нейното втвърдяване, а засегнатата тъкан оставаше чуплива и мъртва завинаги. Имаше подозрения, че оръжието е експериментирано в лагери и затвори върху живи обекти.

От Китай не изтече никаква информация до какво пък се бяха добрали те и как го бяха или възнамеряваха да го употребят. В Щатите благославяха НЛО-катастрофите, донесли им направо от небето чудодейни подаръци.

НЛО-оръжията не стреляха и не приличаха на оръжия, но променяха структурата на клетката, изтриваха паметта, осъществяваха значим мозъчен контрол върху всеки, като разстоянието, на което се намираше жертвата, нямаше значение. Мозъчният контрол действаше дори ако се работеше върху фотография.

Онези катастрофи на космическите кораби, изумително покорни за мизерните сили на земните армии, си бяха направо подарък, осъществил технологична революция.

Ако не бяха долетелите от небето, технологиите ни никога нямаше да направят толкова чудовищен скок към едно битие, което във всеки момент можеше да се превърне в небитие. Дори и някой тук, на Земята да се е досетил, че подаръците на данайците са гибелни, той е предпочел да мълчи, защото който не мълчи го самоубиват. Това беше дебелашка, разпространявана сред военните шега, но само за последните години Алигзандър можеше да изброи поне двадесет имена на мъже й жени, загинали при неизяснени обстоятелства.

Съществуваше даже цяла група от известен университет, екип от биолози, математици, физици, астрономи и генетици. Те бяха достигнали до истината и слуховете донесоха, че се готвят да я съобщят на медиите. Щяха да застанат с целия си авторитет зад своите думи, но не се стигна до това да разчитат на него. Само за десет дни двадесет и трима души, цялата група, се самоубиха или загинаха при злополуки.

Абсолютно уравнивесени до вчера хора се самоубиха, например като се затваряха в колите си и самоотвержено вдишваха отровните газове от работещия двигател. Други увисваха в изобретателни примки, трети политаха с автомобилите си в пропасти или се размазваха с тях в дървета и електрически стълбове. Една биоложка избра смъртта на римляните, влезе в топла вана и преряза вените си, друг погълна по невнимание бързодействаща отрова, някои просто не се събуждаха на сутринта, въпреки че в медицинските им картони нямаше дори догадки за сърдечно заболяване.

Внезапната епидемия от самоубийства и лош късмет не беше коментирана обстойно; медиите се пазеха от темата като от огън. Един вестник с незначителен тираж направи очаквания коментар и зададе разумни въпроси, като търсеше някакво обяснение за смъртта на тези хора, но си остана глас в пустиня. Репортерът, добрал се до шокираща информация, също загина в катастрофа, но се

случило късно през нощта при силен дъжд, а той обичал пиенето, така че сблъсъкът с една стена се обясни от само себе си.

В атмосферата на лудост и страх, на връхлитаща параноя, мнозина зачеркнаха темата и не я разискваха дори на чаша бира.

Сега, много години след първите НЛО-катастрофи, за които беше чул, Алигзандър видя с очите си флотилията кораби над главата си. Нещо ги бе привлякло над секретната база, като локатор, излъчващ за тях водещ сигнал. Полковникът си спомни как странно се държаха тогава неговите свръххора. Видя пак застиналите им тревожни лица, излъчващи като онова в небето, осезаема и трагична заплаха.

- Нашият разум и техният разум са много различни неща - скръбно бе произнесъл Аурелиано Шнайдер. И после: - Каква мислите, че може да е целесъобразността на моста от гледна точка на рибата, полковник?

Рималди, Шнайдер и Ирени, три същества в човешки тела, които притежаваха чудовищни за останалите хора способности. Разбира се, малка част от това човечество, облечено в униформи и разполагащо с многомилionни бюджети, беше счело за необходимо да използва качествата им. За една война. За една тайна война, в която нищожна част от хомо сапиенс щеше да смаже огромната част от хомо сапиенс, особено тези, които по някакви причини не им допадаха. Или пък щяха да демонстрират вечно мощта си над другите, да прекрояват граници, да присвояват територии и това щеше да продължава до края на времената. Може би обяснението бе повърхностно и скучно, но затова пък - истинско, знаеше го интуитивно и твърдо.

От друга страна, ако Рималди, Аурелиано и Ирени можеха така безупречно да проникват в бъдещето и разчитат чуждите мисли, щяха ли да допуснат да бъдат употребени във войната. Доколкото си спомняше, всеки от тях показва поразителни морални качества, затова и той така силно се учуди, когато приеха да работят за лабораторията, но срещу много пари. На такива хора не им трябваша пари, те можеха да имат всичко, което си пожелаят и когато го пожелаят. Възникваше обаче нов въпрос: желяеха ли изобщо нещо?

Работеха за него вяло и без особен интерес, участваха в експериментите със скука, като недвусмислено показваха, че резултатите няма да ги изненадат. Постиженията им бяха винаги смайващи, независимо дали ставаше дума за дистанционно въздействие, телепатични послания, телекинеза и всичко друго от бездните на парапсихологията. Доказваха всеки път, че резултатите от експериментите са постоянни и повторими и се поддават на обобщение и научна класификация. По този начин напълно развенчаха противниците на парапсихологията, вечно изтъкващи аргумента, че феноменалното не дава статистически доказан резултат, следователно е несериозно. За съжаление, постиженията на тримата щяха да останат завинаги в секретните архиви и никакви граждански специалисти нямаше да имат достъп до тях.

Внезапно ритъмът на сърцето му запрепуска бясно и цялото му тяло се разлюля; обля го гореща вълна, която веднага се смени с ледено студена. О, да, може би вече успя да разбере, молеше се да е така.

Корабите над базата, бяха дошли, водени от локатор, наречен Рималди, Ирени, Аурелиано. Винаги бе усещал с кожата си, че макар да изглеждаха като хора, те не бяха хора. Бяха дошли в лабораторията, водени от неясни причини, и всичко, което демонстрираха, чудовищно невъзможните им умения, приложени с магическа лекота, имаха по-далечна цел.

Господи, провикна се уплашената душа на полковник Алигзандър, известен с непоносимостта си към всяка религия, но всичко вече се е състояло и аз бях спял. Те съществуват, тук са, над главите ни са техните кораби и нашата тайна война е обречена.

Не му пукаше за загубената война на военните срещу останалия свят, не го интересуваше нищо от двусмислената им кауза, макар да му плащаха да работи за нея. Някак изведнъж той се усети чупливо и загубено в мрака човешко същество, притежаващо само тялото и крехката искра на съзнанието си.

Не беше плакал от детството си. Но не се изненада, когато разбра, че по лицето му

текат сълзи.

Нашият разум и техният разум са две различни неща.

Каква е целесъобразността на моста от гледна точка на рибата в реката, полковник?

Изпита желание да отиде в някой ъгъл, да скрие очи и да изчезне за околния свят. Така правеше, когато бе петгодишен. Свиваше се под овалната дъбова маса, увиваше главата си с дългия край на покривката и вярваше, че не е там, където е обречен да бъде.

НЕ ИЗЧЕЗВАШ ПРОСТО ТАКА

Няколко нощи бяха безсънни. Болеше го главата, в ушите му шумеше, залиташе и бе рухнал в кална депресия. Откакто Илейн изчезна Джей Макферсън бе подложен на постоянен натиск от водещия офицер.

Игор Стековски, от полски произход, загуби родителите си в горящата семейна къща. Преживя шока, но с времето усещането, че животът го е изиграл и оставил на произвола на съдбата, се засилваше. Кокалестото му тяло носеше една безпощадна и лишена от чувства душа. Когато трябваше да постигне своето, Игор Стековски можеше да не спи денонощия и да води разпити, докато човекът отсреща полудее. Педантичен и лишен от милост, водещият офицер си постави задачата да изтръгне от Джей всичко, дори онова, което той и не подозираше, че знае.

Постави го да седне в кабинета си, квадратно и лишено от всичко излишно пространство. Насочваше лампата право към възпалените му очи. Даваше му вода и от време на време сандвич, но го лишаваше от цигари, макар самият той да пушеше като комин.

- И тъй - продължи Стековски разпита, като произнасяше и-то удължено, - тя не ти съобщи по никакъв начин намеренията си?

- Спи ми се - отвърна Джей, - искам да ме оставиш на мира. Не се вживявай в ролята на наци, гадно е.

- Мисля си - каза след кратък размисъл Стековски,- дали да не извикам Стен Армстронг, нали го знаеш, онзи дето хипнотизира. Разправят, че бил много способен, можел да хипнотизира и кон.

Стен Армстронг беше жертва на идеята за положителното мислене, лансирана от психоаналитиците през 70-те години. Идеята изтласка на пазара усмихнати, излъчващи бонбонен оптимизъм мъже и жени, които живееха с надеждата, че това е начинът да си изкарат по-лесно хляба. Джей ги смяташе, ако не глупави изначално, то задължително оглупели с времето. Бонбонената енергия им действаше като отрова, макар че едва ли го осъзнаваха. С положителност и на смъртния си одър щяха да гледат положително на света със залепнала върху лицата усмивка.

- Какво ще ме посъветваш - напомни Стековски,- да го викам ли? Дори да казваш съвсем цялата истина, може в подсъзнанието ти да е останало нещо и то да е важно.

- Стековски - Джей се чувстваше ужасно изморен, - и цяла армия хипнотизатори няма да извади нещо от подсъзнанието ми, защото там няма нищо. Илейн никога не криеше намеренията си, знаеш я, първо казва, а после мисли.

Стековски гледаше в стената зад него с лека погнуса, навярно е забелязал там стоножка.

- И освен това, Стековски, като си толкова печен, как можа да я оставиш да ти избяга. Не е игла, а и навсякъде е натъпкано с ченгета.

- Закъснях - призна Стековски. Лицето му омекна. За него беше здравословно да губи и признава загубите, както за всеки е здравословно от време на време да плаче. Дали го осъзнаваше?

- Изчезнала, анихилирана, откънхната от извънземни, това не те ли задоволява? - нападна Джей.

- Глупости. Никой не може да изчезне просто така. Освен това смятам, че е

отишла някъде, където я е повикал някой. Интересува ме този някой и за какво му е потребвала Илейн. Тя, както знаеш, е много ценен човек.

- Боже, кога пък я оцени - сам или ти помогна някой?

- Вдигна се шум- призна Стековски и очите му станаха живи. - Притискат ме да я открия бързо, като че е изчезнала кралицата.

- Илейн наистина беше кралица.

- Това като символ ли го казваш?

- Струва повече от десет кралици, макар да плю на целия свят и да стана клошарка. Някой ден от всички нас и цялата ни глупост няма да има и помен, но за Илейн ще се знае. Тъкмо тогава, след хиляда години, ще са узрели за втората реалност и ще свикнат да я управляват. Ще си живеят в няколко света и ще прескачат от единия в другия.

- Не стигам толкова далече - гласът на Стековски беше малко жален. - А и да ти призная, не разбирам нищо от това, което казваш. Но шефовете много ценят Илейн и ще ми откъснат главата, ако не я намеря... Няма кой да ми помогне, освен тебе, така че на колене те моля, помогни ми...

- Първо ми дай цигара. И огънче... Не, не, дай ми тук кутията. Не се стискай, иначе и да ми паднеш на колене, полза никаква.

Стековски отброи осем цигари. Съгласи се много бързо и Джей заключи, че наистина го пришпорват онези, които седят зад фалшивото огледало и слушат всяка тяхна дума.

Спомни си с нежност винаги намусеното лице на Илейн. Видя ръцете ѝ, покрити с малки кафяви петънца да слагат жълтите цветчета във врящия чайник. Усети и блудкавата миризма на билката, каква ли пък беше, никога не запомни. Бавно, макар че страшно му се пушеше, запали цигара със запалката, която покорно му поднесе Стековски. Пое острия дим.

- Искам да преговарям - каза бавно Джей в кръглите очи на Стековски. Повиши глас, за да го чуват добре. Тези, зад огледалото наостриха уши. Илейн, повика я мислено. Където и да си, ще те последвам. Знам, че не си на глупаво място, а на мен ми писна тук. Не искам вече да съм тук. Затова, чуй ме, открий ми се. Няма да те предам. Дяволите да ме вземат, няма да те предам. Видя как очите ѝ се присвиха насмешливо. Добре де, съмнявай се колкото си искаш, но ти се заклевам за трети път, че няма да те предам.

ФИЛМИ ОТ ДРУГИ СВЕТОВЕ

Късно през нощта Ирени Аристотелис чу как я викат. Зовът беше нежен, но настойчив и прииждаше от всички страни. Ако децибелите му бяха силни, вълната им щеше да я повали. Но слава богу, повикът си звучеше нормално, макар да я раздражни с настойчивостта си. Не че не беше очаквала някой ден да се случи. Даваше си сметка, че онзи, който ѝ е дал нейните способности, един ден ще се обади. Полученото се заплаща, както в тъпата шега, че няма такова нещо като безплатен обед.

Мразеше този закон, но той беше неизбежен не само в нейния, но и в другите светове. Познаваше някои от тях, защото някой?, нещо?, милостиво съзнание ли?, приятел ли?, скучаещ интелект ли? на светлинни години оттук ѝ изпращаше цели филми от другите светове.

Прожекциите се развиваха зад затворените ѝ очи. Те бяха стройни, макар и лишени от сюжет, по-скоро туристически справочник с живи картини. Кадрите се развиваха обаче в логична връзка. Първо се появяваше планетата, гледана от орбита. Следваше снижаване през атмосферата ѝ. После просветваха океаните, пустините, планините, поселищата или градовете.

Бе виждала всякакви същества на тези планети, повечето от които разумни. Птици, хуманоиди, рептилии, един странен мъх, обвинил цяла планета, всъщност представляваше единен разум; енергийни структури, приличащи на ангели

обладаваха способността да се превръщат в каквото си поискат; видя същества с кристална структура, като огромни друзи; поразя я гигантско струпване от звезди и прахообразна материя, което от голямо разстояние приличаше на облак. Облакът се оказа свръхразум, контролиращ всяка пращинка, която се намираще в обсега му.

Ирини не знаеше кой прожектира тези филми, сякаш я подготвя за бъдещо пътешествие и въпреки опитите си да научи, никога не получи приличен отговор От другата страна. Изглеждаше така, сякаш оттатък нещо се е настроило на вълната на нейния мозък и работи с него. Нещото можеше и да е машина, в чиято програма влизаше и тя, и кой знае още колко човешки същества, получили или не получили свръхестествени дарове. Ирини, разбира се, не можеше да се накрещи или да се кара с една машина, за да я принуди да спре, макар след толкова време прожекциите да бяха започнали да я изтощават.

В повечето случаи те показваха повече смърт и опустошение, отколкото всеки би могъл да понесе, за да се опита да натисне стопирация бутон, да избяга. Но Ирини не можеше да се откъсне, защото прожекциите вървяха директно в мозъка ѝ.

Дали след всичко, което се случи с нея, вече се чувстваше човешко същество в достатъчна, за да не го забелязва степен? Но от друга страна какво точно означаваше да си човек? Да си ограничен във възможностите на тялото и разума си, затворен зад проекцията на сетивата, да се придвижваш само с мускулна сила и когато тя угасне да си обречен да влачиш жалко съществуване? Да оглупяваш бавно или бързо, да знаещ, че паметта изгласява и нещата вече не носят радост, да чувстваш как се наливаш с болка и омаломощен и объркан да приближаваш финала на своя живот?

Ирини винаги бе имала екстравагантно мнение по всеки един от тези въпроси. Тя знаеше, че е по-различна и подкрепяна, макар в самото начало да не знаеше от кого. В детството стаята ѝ населяваха същества, които другите не виждаха. Повечето от тях бяха мъдри и ѝ преподаваха разни уроци. Сега осъзнаваше, че детството е било времето, когато са я подготвяли за деня, в който изневиделица я бяха връхлетели нечувани и невиджани способности. Мозъкът ѝ се превърна в скенер и нямаше прегради за онова, което виждаше. Съзнанието можеше да се носи на хиляди километри и да наблюдава какво се случва където и да е. Ако произнесеше определена дума, можеше да предизвика пожар, в който изгаря всеки материал - камък, стъкло или стомана. Никоя способност не можеше да я учуди, след като тялото ѝ се превърна в полигон за всякакви експерименти.

В някои кратки паузи на живота си Ирини си даваше сметка, че ако я бяха попитали какво предпочита - обикновеното човешко, или свръхсъществуването, тя би се замислила. И нищо чудно, малка ми Ирини, тананикаше си понякога, наместо да разглеждаш вътрешностите на хората или да ги подпалваш, когато те вбесят, да беше избрала кротък живот без усложнения. С детство, училище, брак, деца и каквото там се случва през всеки обикновен живот.

Но не я попитаха и тя не забрави ужаса, който изпита един петък сутринта, когато видя скелета на камериерката, носеща закуската. Щеше да изпадне в шок, но се спаси като си помисли, че сънува отвратителен сън и пак затвори очи, за да сънува нещо похубаво. Когато ги отвори пак, скелетът услужливо поставяше върху масичката подноса с препечените филийки, сиренето и портокаловия сок. Освен това изреждаше програмата ѝ за деня, както Ирини ѝ беше наредила.

Значи не беше никакъв сън и тя хукна по стълбите, връхлетя в кухненското помещение, където винаги шеташе персонала. Видя скелетите им и поклащащите се в телата течности. Кръвта пълзеше в тръбичките на артериите, тласкана от пулсиращото тъмно сърце. Тогава тя закри очи и започна да пици. Мята се и крещя, докато един докаран по най-бързия начин лекар не ѝ направи конска доза успокоителни.

Докато спеше всичко беше нормално. Сънищата ѝ бяха нормални, цветовете и ставащото в тях също, не я преследваха никакви скелети.

Но не и наяве. Измина време, докато Ирини се досети, че денем ще я спасят очила с оловни стъкла. Досещането ѝ бе някак подшушнато, сякаш се смелиха над мъките ѝ.

Оловните стъкла подобриха положението и тя вече можеше да излиза. Макар и леко

замътен, през тях светът си беше стария. В дългите дни, в които мислеше над случилото се, не разговаряше с никой от посетителите, влизащи безцеремонно в стаята ѝ, но виждани само от нея. До гуша ѝ дойде от призраци, умни джуджета, дори от ангелоподобните гости ѝ се повдигаше и тя правеше всичко възможно, за да ги прогони. От стаята ѝ долитаха ударите на запокитените предмети, виковете ѝ, тежко дишане и тътрене. Прислугата бе уведомена, че за съжаление госпожица Ирени страда от рядко психическо смущение, което разбира се, ще мине с времето. Заплатите бяха удвоени и хората наистина си държаха езика зад зъбите, ако се съдеше по това, че тайната май остана зад стените на къщата.

Най-приемливо бе да реши, че е полудяла и сега си плаща заради контактите с невидимите за останалите навлеци, изсипващи се на тълпи в стаята ѝ през последните години. Те се идентифицираха различно и всеки се смяташе задължен да описва мястото, от което идваше. В началото беше вълнуващо, но ѝ писна, и интересът и започна да отслабва. Настояваше само да ѝ бъде отговорено защо получи идиотските способности и какво се очаква от нея. Пришълците не отговаряха директно, но от някои намеси и от размера на навалищата, Ирени разбра, че те експериментираха с нея. И сигурно не само с нея, а и с кого ли не, с хиляди нещастници, които някоя сутрин се събуждаха с паранормални способности и трябваше да живеят с това.

Едничкото, което чу бе дума от ангелоподобно същество, така прозрачно, че през него се виждаха мебелите. Думичката се състоеше от непроизносими звуци, но когато Ирени привикне с нея, ще може да я използва, за да предизвика огън. Е, тя, разбира се, репетира и произнесе звуците, като свали очилата и заби настойчив поглед в дивана. Видя как той веднага се обви в дим, последван от синкав пламък, който се разгоря някак светкавично и удари в тавана.

Пожарът сложи точка на въпроса дали Ирени може да живее повече в този дом, където баща ѝ и втората му съпруга заемаха първия етаж. Самата тя се съгласи, че така не може да продължава. Трябваше да реши дали да умре или да си отиде. Сбогува се с баща си и напусна през вратата за прислугата само с чанта багаж. Прекара три дни в крайпътен мотел, на четвъртия излезе за храна и прочете сутрешния вестник на една пейка. Когато се върна, пред вратата на стаята вече я очакваха любезни и тихи мъже, агентите на полковник Алигзандър. Не можеше да се измисли по-удобен момент, за да я накарат да се включи в програмата на секретната му лаборатория. А и, както стана ясно по-късно, някой от прислугата редовно е писал доклади за случващото се с нея. Досието ѝ представляваше дебела папка, която всеки хлапак с развинута фантазия би чел с преголямо удоволствие, мъркайки като котка до огън. Досието преливаше от екзотични факти и се четеше като фантастика, скрепена за достоверност с грифа "строго секретно".

Да, това беше нейната история, която я караше да се чувства като кукла, пълна с памук, напълно опустошена. Нямахте сили да се бори и крещи, за да измоли да я оставят на мира. Нито пък някой щеше да я разбере. Поне не и докато беше в това тяло и имаше тези скрити зад оловните очила всевиждащи очи. Не можеше да продължава по този начин. Да участва в някакви програми и да повтаря цирка с дистанционното възпламеняване, нито пък да запалва и гаси крушки и апарати с мисълта си, да продължава като клоун или чудовище, мутант, от които се възхищаваха, но бягаха като опарени от него. Не предоставяше повече себе си за експерименти, от когото и да бяха вършени те.

Опипа кожата на крака си. Под пръстите ѝ всичко бе нормално. Чуваше ритъма на сърцето, белите дробове вдишваха и издишваха. Но бе достатъчно само да свали очилата или пък да произнесе думичката, за да се завърне цялата лудост отново и отново да се наложи да я понесе.

Знаеше, че може и да има живот след като тялото предадеше богу дух. Тогава оставаше съзнанието, значи щеше да продължи да усеща, да знае какво иска и възнамерява. Дори да не беше така, поне щеше да запази илюзията, че е така, докато се измъкне от тялото си и спре неговия живот. Ако пък беше точно така и това не беше поредната лъжа, Ирени се заклеваше, че ще потърси сметка на онзи, който ѝ беше причинил това. Където и да се намираше, както и да изглеждаше, ангел или дявол, риба или влечуго, гигант или джудже, реалност или измислица.

Стана и приклепна до стенния шкаф със съзнанието, че най-сетне бе успяла да довърши прегледа на досегашния си живот. Не би искала да бъде, какъвто беше и главното, дори мисълта, че можеше да продължи я изпълваше с непоносимост. На долния рафт, между чаршафите си пазеше ампула без надпис.

Глътката пареща течност сковаваше гърлото, после ще парализира дишането. О, мой мили Августин, тананикаше си Ирени Аристотелис, докато нежно отчупваше връхчето на ампулата. Розите цъфтят и прецъфтяват... Течността опари езика ѝ. Успя да легне на дивана и да махне проклетите очила. Никога вече пожари, никакви скелети, никакви вътрешности... Вече не можеше да поеме въздух, дробовете колабираха... Но ние нивга няма да се разделим, мой мили Августин... Мелодията звучеше в нея... Върхлиташе мрак... Ще те открия, закани се тя с последните остатъци на съзнанието си... Където и да си... Който и да си... Ще си го получиш, заклевам се... О, мили Боже, каква светлина... Нима това е твоята светлина...

ПОВИКАНА ОТ ШАФИКА

През септември, рано сутринта в понеделник, професор Кюлман чу как пред къщата изскърцаха спирачки. Беше станал отдавна и както обикновено напоследък подреждаше записите от разговорите с Шафика. През последните месеци бяха обсъждали какво ли не и всичко това той свалеше от записа върху продълговати листови синкава хартия.

Доставяше му удоволствие да пренася думите от магнетофонната лента върху хартията, така дори онова, на което не бе обърнал внимание изпъкваше ясно.

Пред вратата му се чуваха раздражени гласове. Излезе на верандата. Пред таксито се вихреше разпрвия. Една висока и изглеждаща напълно капнала жена опитваше да даде на шофьора лири, но той се дърпаше и настояваше да си вземе таксата в местната валута.

В това време изгря слънцето и освети лицето на високата жена, приличащо на маска под прахоляка. Най-сетне, и особено щом забеляза Кюлман, шофьорът махна с ръка и прибра лирите. Стовари двете чанти на пътничката си и натисна газта.

След като белезникавият пясъчен облак се слегна Кюлман видя жената да пуши жадно, като че погълнатата пустинна прах не ѝ беше достатъчна. Премина алеята и се изправи пред нея.

- Шофьорът ми каза, че сте професор Кюлман – каза жената кой знае защо с дълбока въздишка. Той кимна.

- Аз съм Илейн. Илейн Маклауд, и ако това не ви говори нищо, ще ви кажа, че тук ме повика Шафика.

Слънцето блестеше и будеше околността, хората и птиците. Сякаш те бяха чакали точния момент, за да изпитат усещането за свобода, да пеят, кашлят и разговарят.

- Влезте, моля ви - каза Кюлман. - Разбира се, че знам всичко или почти всичко за вас. Очаквах ви.

Илейн пое напред и той я последва, като мъкнеше чантите.

Вече по-късно, след час, Илейн се изкъпа и изпи три чаши кафе, за да дойде на себе си. Кюлман я беше поканил на верандата. Там, зад гигантския кактус, сплел клони в плътна решетка, имаше два стола и масичка. Сега Илейн, свалила омразния европейски костюм се чувстваше много удобно в леки панталони и кремава туника от коприна. Стъпваше с боси крака по пода с видимо удоволствие.

- Всичко бе толкова чудато - говореше тя, като не спираше да пуши, - че още не мога да повярвам. Но прекосих половината свят и сега съм тук. Мислех, че изобщо и мястото, и вие не съществувате, но един специален мъж ми остави пари в плик и ме помоли да тръгна. Употребих тези пари според предназначението им.

- Всичко е наред - каза Кюлман. - През цялото време бях в течение и вярвах на Шафика, че непременно ще се отзовете. Извинете ни за малко странния начин, по

който ви повикахме, но тя беше сигурна, че начинът, стига да повярвате в нас, няма никакво значение.

- Доколкото знам, Шафика всъщност е мъртва.
- Говорим си всяка нощ. Ще ви покажа записите и тогава ще прецените доколко е мъртва или е тук, с нас.
- Как го правите? Как разговаряте?
- Ще видите. Конструирах машина, биофон. Тя прави така, че можем да се свързваме с мястото, където е сега Шафика. Просто машина.
- Да не би тогава да разполагате и с машина на времето? И да обикаляте с нея насам-натам?
- Не ми е била необходима, пък и не се каня да пътувам по-далеч от тази планета.
- Сериозно! - Илейн избухна в смях. - След всичко, което чух, ще ми е най-лесно да ви възприема като същество със свръхвъзможности.
- Вярвам, че съм обикновен, макар да зная малко повече от почти всички. Съдбата винаги ме е изпращала на места, където биха могли да бъдат малко хора. Занимавах се със службите МОСАД. Информацията се стичаше при мен, така че продължавам да знам повечето тайни на този свят.
- Тогава знаете, че напуснах работата си и се отдадох на свободна професия?
- Не знаех, че вече наричат клошарството свободна професия.
- Поне никой не ми се бъркаше и правех каквото си искам. Можех да гладувам, да се придвижвам между боклука на другите. Истинската свобода е когато наистина престават да те забелязват.
- Бяхте сензационен и шокиращ учен. Вярвате ли, че сте оставена без да бъдете следена?
- Поне не го правеха открито. Имах много ограничен кръг от познати и един, който поне малко минаваше за приятел.
- Ако ми говорите за Джей Макферсън, той не е лошо момче, но службите го впримчиха, както повечето хора. Те не могат да функционират без информатори. Сигурен съм, че всичките ви срещи са докладвани на ръководещия офицер.
- Не че сме говорили нещо особено.
- Без значение за какво. Той ви е симпатизирал, но е бил длъжен да докладва. Вярвам, че сте му спестили информацията накъде възнамерявате да тръгнете?
- Дори не намекнах. А и представете си как би прозвучало. Джей, при мен дойде човек, изпратен от мъртва жена, която се е записала на магнетофонна лента. Тя ми предлага да замина на пътешествие и ми даде куп пари. Нямах да повярва, щеше да мисли, че съм се побъркала, нещо което непрестанно ми предсказваше.
- Не сте му казала каквото и да е, нали?
- Не и не. Нещо ме спря в последния момент. Казах му, че ми се спи и го изгоних. Той е свикнал с характера ми, а казват, че е отвратителен. След това заминах веднага.
- И как мина пътят ви до тук?
- Нормално. Пих кафе в разни градове. Купих си дрехи и разбрах колко неудобни са те. Никой не се мъкнеше подире ми, поне доколкото забелязах.
- Кюлман доля в чашата й още горещо кафе.
- И понеже трябва най-сетне да си кажем важното, причината, заради която сте тук, да започнем ли или първо предпочитате да поспите след пътя?
- Да спя! Да спя, когато успях да стигна до тук! Не, не... Цялата съм в слух.
- Слънчевите лъчи проникваха силно зад живата кактусова плетеница. Ако някой наблюдаваше, щеше да види немлади жена и мъж, които пиеха сутрешното си кафе и може би си разказваха снощните сънища.

ЕЛФИ, АНГЕЛИ, ФЕИ

През юни един радиолобител от Бербек, градче в Австралия, улови в пет часа сутринта разговор, който се водеше на някакъв налудничав език. Не точно език, а шипене, но с отчетливо произнасяне на звуците. Радиолобителят, разбира се, записа този разговор, ако можеха да се нарекат така течащите в микрофона звуци.

Бяха достатъчно ясни, а и липсваше фоновият шум, който обикновено съпровождаше радиоемисиите, идващи от големи разстояния. Шипенето се пронизваше от паузи, следвани от красиви музикални фрази, приличащи на цигулкови гласове. Радиолобителят обаче беше съвсем сигурен, че онова в микрофона бе език и някой смело навлизаше с него в земното пространство.

Сеансът продължи четиринадесет минути, прекъсван три пъти от звуци, приличащи на метално триене, пробягване на вятър по сухи листа и отчетливото капене на пясъчинки в пясъчен часовник.

Радиолобителят мразеше фантастиката, беше немлад мъж с техническо образование и никога не си позволяваше свободни съчинения. Въпреки недоверието му, записът съществуваше и можеше да го прослушва колкото иска, за да се убеди, че не сънува.

В шест и пет минути Роланд Шатски от Бербек, Австралия със свърза с колега от Кордоба, Испания. Информираха се взаимно за чутото и го обсъдиха, като се съгласиха за едно: онзи, който говореше се намираше близо, в зоната на планетата и не изпитваше страхове да се появи в открит ефир. Никой от двамата не беше чувал за такъв език, нито пък имаше представа какво би могла да означава подобна радиоемисия.

Ралф Валдес, който имаше по-поетична душа, го оприличи на плуващ във въздуха текст, изпълняван като никога нечувана на Земята мелодия. Напомняла му за навестил го в детството сън, и тогава, бил сигурен, разбирал отлично този език, но после го забравил. Може би език на елфи, ангели, на феите.

Роланд Шатски не беше доволен от начина, по който се развиваше диалога с колегата му, стори му се, че той блънува, както се случва понякога след дълго бдение в радиоефира. Предложи да приключват, като оставят отговора на времето, което все един ден щеше да се произнесе. Колко тъжно, отвърна Ралф Валдес от Кордоба. Колко тъжно, че никога нямаме отговори на най-важните неща в момента, в който се случват. Може би мозъчният ни коефициент е ограничен?... Искаш ли да ти изпратя текста на една песничка, сигурно си я чувал, но си я забравил, там се говори за чудесата на една ръка разстояние от нас...

Шатски не искаше. Чувстваше се изцеден и нещо му казваше да се оттегли от тази история по най-бързия начин. Предложи да прекъснат и го направи, след като каза обичайните думи за край.

Излезе пред къщата си. Като че за първи път виждаше изгрева в цялото му великолепие. Трънчето, забило се от преди малко в сърцето му продължаваше да си стои там. Влезе да поспи и спа до осем и половина, когато го събудиха трима от военното разузнаване.

Те го разпитаха и иззеха записа. Предупредиха го, че очакват от него да забрави завинаги радиосеанса от сутринта. Самият той дали имал хипотези за случилото се? И дали пък не възнамерявал да ги създаде по-късно?

Шатски ги наблюдаваше безмълвно и опитваше да разбере какво става. Те не му препоръчвали да създава хипотези. И без неговите било пълно с откачалници, които се представяли за пострадали от НЛО, за работили в подземните бази на извънземните, за пътешественици през времето и прочие боклуци.

Божичко, възкликна в себе си Шацки. Тези поне не говореха за феи, ангели и плуващ като мелодия текст, нечувана никога на Земята мелодия. Заболя го глава, налягането на кръвта го изпълни с тежест. Дали са били достатъчно ясни, питаха военните. Всичко ли е разбрал?

Бавно поклати глава в безмълвен отговор: да, всичко. Тримата излязоха, видя ги как се качиха в черната си кола.

Добре де, каза някой в него, но аз чух това, аз помня това: чух и помня. Импулсивно се хвърли към радиостанцията, за да се свърже с Ралф Валдес. Осъзна в последния миг, че сега вече сигурно ще подслушват и засичат емисиите до края на живота му и това ще вреди на всеки, който влезе във връзка с него. Едва сега започна да осъзнава в какво се е забъркал. Трябваше да направи нещо. На първо място да поспи. Затътри се към спалнята. Надяваше се, когато мозъкът си почине, да му даде някакво решение, досега винаги бе ставало така.

КОРАБИ НЕ ОТТУК

Йънг тъкмо плискаше с вода лицето си, за да махне усещането за сив налеп, когато чу как някой барабани с юмруци по вратата и диша на пресекулки. Докато попиваше капките видя с вътрешното си зрение как едрото тяло зад вратата вече губи търпение и скоро ще реши да я изкърти.

Йънг я разтвори с един замах и протегна инстинктивно ръце, за да спре политналия към него потен Рималди. Той го лъхна на нетърпение и ужас, ако така можеше да се нарече мириса на неговото излъчване.

- Ще ти дам да пиеш - Йънг с мъка се измъкна от нелепата прегръдка. Никога не бяха станали близки и това нахлуване беше най-малкото странно.

Скот се строполи върху дивана и почна да попива лицето си със смачкана салфетка. Синя, оброчена със златна лента, претенциозна салфетка от скъпарския ресторант, където той прекарваше напоследък времето си. От месеци се бе върнал към алкохола и очевидно даваше нещо в него.

- Имам лоши новини - лицето му на разтревожен вестносец се изкриви в гримаса.

- Носителите на лошите вести ги убиват, нали знаеш - каза Йънг без да мърда от вратата, надяваше се Рималди да разбере, че няма време за пространни разговори.

- Знам, знам - каза Скот, - но отскоро знам и че нито ще убиеш мен, нито аз теб, защото и за двама ни има план. Други искат да ни убият.

- Алигзандър иска да се отърве от нас? - с безразличие попита Йънг.

- Виждал ли си скоро Мария? - прекъсна го Скот и сега в изражението му се прокрадна страх. Тъкмо Мария ги беше запознала една пролетна вечер в Маями, където Йънг беше поканен на поредния астрономически конгрес. В Маями полковникът тръгна след Мария като ловно куче, надушило следа. Винаги проявяваше безпогрешен нюх при улова на хора с високи паранормални способности.

Мария отказа на Алигзандър участието си във всякакви експерименти, които той споменаваше смътно. Позова се на лошото владее на езика, на слабото си здраве и на липсващия си интерес към всевъзможни експерименти. Достатъчно ми е, че живея - беше отвърнала тя, - няма по-голям експеримент от това и всеки от нас трябва да пази нервите си, за да понесе изненадите.

Тогава Алигзандър се оттегли, но пък Скот Рималди се лепна здраво и започна да идва поне веднъж месечно в обсерваторията. За да се доближал до звездите, както обясняваше, когато прекарваше по една работна смяна пред телескопа.

- Виждал ли си я? - попита пак Скот, изрови от широкия си джоб цигари и запуши.

Йънг си мълчеше.

- Добре де - каза тогава Скот, - а да си чул за нещо странно, наистина странно? Да си забелязал над екватора да виси нещо? Кораби, човече, кораби!

Чак сега Йънг затвори вратата, придърпа стол и седна срещу него.

- Кораби?

- Кораби не отгук - уморено обясни Рималди. - Извънземни, дяволите да ме вземат, защото не могат да бъдат никакви други.

- Ако имаш предвид т е з и кораби, знам, че не са отгук.

- Чу ли какво ни изпратиха? Говореха на някакъв птичи език, но не беше чуруликане.

Йънг отиде до магнетофона и натисна клавиша. Лентата започна да възпроизвежда шипящите мелодични звуци. Пак долови в тях зова.

Рималди изглеждаше хипнотизиран. Може би щеше да се разплаче всеки миг.

- Знаеш, че мога да разбера какво казват... Когато ги чух в лабораторията, щях да припадна, но после, снощи, изведнъж разбрах какво казват те.

- И какво е то?

- Съобщават на всички, такива като мен, като Мария, Аурелиано, Ирени, а също и на теб, че трябва да умрем...

- В смисъл, че те са ни направили различни и сега по някаква причина искат това да приключи и излъчват заповед да умъртвим телата си.

- Нещо такова... Звучи ужасно някой да иска от теб да умреш, но сигурно те имат права да заповядат това. Да искат смъртта ти. Да те накарат да го направиш сам. Може би първо полудяваш. Примамват те към някакво пространство, където можеш да влезеш, но не и да излезеш и когато разбереш, че си в капан, свършваш със себе си.

- Сигурен ли си, че не си откачил? Че не си препил? Че не си параноик?

- Леко съм откачил и съм препил, но все още разбирам всичко. Ирени го разбра първа и постъпи както те искаха... Мъртва е, човече... Знаеш, че не я понасях, направо ми беше неприятна, но ми е мъчно... Мъртва е, отрови се.

- За всички ли се отнася тази... заповед?

- Сигурно за най-силните, мутантите, както ни вика Алигзандър.

- Къде е сега той?

- Какво ме интересува Алигзандър. Аз просто се магнах и не казах никому нищо. Избягах.

- Боя се Алигзандър да не започне да се изживява като езекутор. Например, ако не свършим доброволно със себе си, да му внушат да го направи той.

- Нямам намерение да се самоубивам! – изкрещя Рималди. - Не аз съм искал да ми дадат такива способности, не аз съм искал да мога да влизам в събитията като във филм, не! Много си бях добре като фотограф. Това се случи изведнъж и се радвах като проклет глупак, направо се влюбих в себе си, имах се за галеното дете на вселената, да ме вземат мътните!... Сигурно и с Ирени е било така, и с Аурелиано, и с Мария, може би и с теб...

Йънг усети в главата си силно напрежение. Йънг -прошепна някой и той разбра, че е Мария. Видя я да стои до външната врата на къщата, в която живееше, беше в сивия си шлифер и с кърпа на главата...

Той се втурна към телефона, като проклинаше, че не го е направил отдавна, още преди да дойде Рималди, хленчещ сега на дивана. Набра номера и чака много дълго, но никой не вдигна слушалката отатък. Не беше я чувал от вчера. Нарочно забави разговора с нея, искаше да ѝ каже, когато направи точен превод на онова, което струеше през пространствата, искаше да бъде достоверен, да ѝ предаде посланието без двусмислици. Само че закъсня, а и откъде можеше да бъде сигурен, че мощната ѝ дарба не бе разгадала нещата далеч преди да се случат, както бе ставало многократно.

Знаеше, че понякога нещата се стоварваха върху нея и я срутваха и често Мария трудно издържаше да чува милионите сигнали, носещи в пространствата. Другите не ги улавяха постоянно и така се живееше по-лесно, но не и тя. Непрестанно бе под обстрела на вече случващото се и на онова, което лежеше в бъдещето и непременно щеше да се случи. Коя машина би издържала да работи непрестанно, дори и когато изглеждаше, че спи и временно е изключена от потока на информационното поле. Всяка машина би протестираща с отказ, а Мария беше само човек с тяло, което не е направено от стомана.

Понякога и тя, като Рималди казваше, че нещата с нея и връхлетелият я дар, са станали внезапно. Не ги е искала, но не са я питали. Така с времето тъкмо дарбата я правеше по-самотна, превръщайки я в човешка мембрана, стояща на пътя на всеки възможен сигнал, който разшифроваше безпогрешно. Другата ѝ дарба, да напуска тялото и да пътешества през световите сигурно я закриляше от информационната лавина за кратки часове, но самите пътешествия извън тялото така или иначе също бяха товар.

Мария и такива като нея задържаха с труд позицията си, стъпили на границата с безграничното. Вярно, те бяха от бъдещето, носейки неговите дарове и белези, нещата, които щяха да притежават бъдещите човешки същества, но кой знае кога и със сигурност не скоро.

В сегашното време способностите им предизвикваха по-често ужас и хората страняха от тях, разбира се, не тогава, когато имаха нужда от тях, както тайните служби. Някои хора им завиждаха, защото си мислеха, че с дарбата си те правят добър бизнес, без да разбират, че това би значело да продадат кон срещу кокошка и да употребят дарбите си за дреболии.

Аурелиано, Скот и Ирени бяха направили сделка, но Йънг бе сигурен, че са постъпили така по някакви свои тайни съображения. Каквито и да са били те, ето че времето им изтече и трябваше да се оттеглят. Някой им нареждаше да направят това. Кой си ти, попита без надежда за отговор Йънг и защо ти е всичко това.

- Няма да намериш Мария - съобщи от дивана Рималди. - Тя е разбрала, което ти казах и е изчезнала. Смята, че така ще отвлече вниманието от теб и няма да ти навреди.

- Виждаш ли къде е?

- Пътува с автобус - бездушно каза Рималди. – Но не мога да хвана посоката му, защото Мария знае, че ще ме питаш. Аз улавям нещата, които са в главите на хората, но Мария е пуснала завеса над крайната си спирка и няма начин да отгатна какво ще прави по-нататък.

- Самият аз трябва да тръгна - с внезапен порив каза Йънг, отиде до гардероба и извади някакви дрехи. Рималди го следеше с поглед.

- Сигурно прословутите ми способности се изчерпват - чу да казва сухият му глас, - защото не мога да прочета и в твоята глава къде ще отидеш.

- Не знам, вярвай ми, самият аз не знам накъде да тръгна. Но ще търся Мария.

- Ще ме изоставиш ли?

- Трябва да се разделим.

- Но те разчитат точно на това. Самотните са по-лесна мишена.

- Така е, но всеки има свой път. Трябва да го извървя.

- Боже мой! - възкликна Рималди. - Боже, помогни ни.

- Не бях чувал, че си вярващ.

- Сега се налага да повярвам в Него. Нали казват, че е всемогъщ, надявам се да ме разбере или поне ще се опитам да го помоля да ме разбере.

- Изглежда като единствен избор.

- Йънг, приличам ли още на човек?

- По някакъв начин продължаваш да бъдеш, иначе нямаше да се боиш толкова сега.

- Вярваш ли, че има някаква надежда за мен и такива като мен?

- Би могъл да опиташ... Да се превърнеш пак в онзи фотограф от преди, да изгласкаш от себе си дарбата, да я заличаваш ден след ден, безпощадно.

- Едва ли това ще ми хареса. Когато си бил нещо, не можеш да се превърнеш в нищо и да го преживееш.

- Остава ли ти друго?

- Ти го каза преди малко. Тръгнам по пътя и ще го извървя.

- Сбогом, Скот.

- На добър час. Прегърни Мария, когато я намериш.

- Да - каза Йънг и вдигна чантата с дрехите си. –Ще я намеря.

ЖИВ, ДОРИ НА ВСЯКА ЦЕНА

Ако бе имал възможност да ги попита, Аурелиано би го направил. Щеше да почука на вратата на спалнята им и да влезе кротко. Дългите кремави пердета винаги бяха спуснати, майка му не понасяше силна светлина. В спалнята тя обикновено лежеше, завита в мъхнатото одеало и винаги, колкото и силна да беше

болката, го посрещаше усмихната.

Баща му седеше до нея, облегал гръб на шкафчето със стотиците лекарства в шишета и кутийки. Държеше ръката ѝ, защото вярваше, че така помага поне малко. И двамата сякаш плуваха в полутъмнината, майка му със своето легло и баща му със синята табуретка.

Аурелиано щеше да седне до краката на майка си и да отговори на усмивката ѝ. Знаеше, че трябва да бърза да и каже каквото имаше. Тя не издържаше дълго на болката, но по-скоро щеше да умре, вместо да пусне болката върху лицето си. Заедно бяха създали правилата на играта от последните дни. Аурелиано трябваше да се прави, че не знае за нейната болест, а тя да се държи така, сякаш не се е случило нищо. Спазваха тези правила, за да не си причиняват още мъка.

Баща му беше напълно смазан след новината за нейния рак. Диагнозата, скорошният ѝ край със сигурност означаваше край и за него, в това нямаше съмнение.

Аурелиано просто би ѝ разказал за онази дошла отникъде мисъл, която му казваше, че може да накара нечие съзнание или личната субстанция да излезе от тялото. Да разкаже за жената с рак на костите и стотиците си пациенти, с чиято лична субстанция, дух или душа бе влизал във връзка, за да ги накара да освободят плътта от болестта. Също и за онзи затворник, който бе плувал в морето на пода на килията си и бе се ръкувал с Божията майка и Архангел Михаил. Щеше да им разкаже как бе получил изневиделица огромният дар да спасява, как прави чудеса и това го забавлява.

Да им разкаже как е попаднал в групата на полковник Алигзандър и за космическите кораби, увиснали над екватора.

После щеше да млъкне, за да чуе какво биха му казали те. Сега, след толкова години изпитваше нужда от наистина близък човек, чиито съвет би изпълнил безпрекословно. Човек рядко имаше късмета да срещне поне една сродна душа през живота си и който твърдеше обратното бе просто глупак.

Скъпи мои - щеше да каже на своето видение в кремавия полумрак на спалнята, - направих ужасна грешка и трябва да платя. Приех дарове без да питам и да се противопоставям. Това автоматично ме отстрани от нормалния живот. Забравих как се живее обикновен живот и вече е късно да започна отново. Сега мога да продължа само с това, с което разполагам.

С какво всъщност разполагаше? В главата му доплува мисълта, че всичко вече е свършило - и чудесата, и времето на тялото му. Откакто долетяха корабите и застинаха над екватора, Аурелиано Шнайдер бе преследван денонощно от мисълта за смъртта. Тя бе точно толкова настойчива, колкото се полага на смъртта. Но младото му тяло бе здраво и отхвърляше всяка мисъл за смърт като неестествена и преждевременна.

- Не забравяй, скъпи - щеше да каже майка му, - получил си тези дарове да правиш чудеса, защото точно ти си този, който може да ги направи. На всекиму е дадено точно толкова, колкото може да понесе. Не се безпокой. Дори да смяташ, че си сгрешил, това може да се поправи и ти сигурно ще го поправиш, но за да го сториш, трябва да останеш жив. Жив, скъпи, жив, дори на всяка цена.

Жив, дори на всяка цена.

- Ще измислиш нещо - продължаваше майка му и върху лицето ѝ вече не личеше болестта. Той си спомни, че ден преди двамата с баща му да излязат на последната си разходка, лицето ѝ бе станало отново красиво. Възвърна цвета си и сияеше от жизненост, сякаш тялото не бе проядено от рак в последен стадий.

Тя се бе оплакала, че се е застояла на едно място и защо да не се повозят малко с колата. Есента е прекрасна, времето тихо и меко, а небето не може да се опише, виж колко е прозирно и синьо, скъпи.

Тръгнаха към колата, баща му, както винаги я подкрепяше, но нямаше особена нужда от това, защото тя просто летеше. Щастлива, както някой, който е тръгнал към

дома си и вярва, че скоро ще го стигне.

Дали бяха достигнали дома си, те, двамата с баща му, когато колата им падна в пропастта. Полицаяте го уверяваха, че не са имали време да се изплашат и са загинали мигновено, сърцата им са спрели още когато колата е помела страничната преграда и се е втурнала надолу.

- Беше най-правилното решение, скъпи - каза майка му. - Не можеш да оставя баща ти, нито теб и това ме спираше да умра, но не издържах на болките. Баща ти сам поиска да дойде с мен и аз му разреших. Взехме най-правилното решение и ти не можеш да не го признаеш, защото бяхме в ситуация без изход. Не исках повече да страдаш заради това, в което ме превръщаше болестта.

- Правилното решение? Да, беше правилното решение - кимна Аурелиано.

- И ти ще вземеш своето правилно решение, скъпи - чу я да казва с бистрия си глас, който нямаше да забрави никога, - сигурни сме.

- Искам да попитам само едно - спря Аурелиано видението, което започваше да изbledнява, губейки енергията си. - Каж ми, как е там, където сте сега?

Трябваше да мине време, докато до него достигна гласа ѝ: - Бъди спокоен - казваше майка му. - Добре сме и тук е различно. Не тъгувай, ще се срещнем някой ден.

И двамата изчезнаха заедно с кремовата спалня, стана внезапно, защото нечии ръце започнаха да блъскат по вратата. Аурелиано пое дълбоко въздух, заби нокти в дланта си, за да може болката да го върне по-скоро в реалността.

Посивял и много блед на вратата стоеше полковник Алигзандър. Аурелиано мълчаливо отстъпи назад, за да влезе.

- Вече съм добре - измърмори полковникът и отиде до прозореца. - А ти ?

- Добре съм.

- Ирени е мъртва - осведоми го Алигзандър. - Глътнала е силна отрова.

- А Рималди?

- Изчезна. Не се е обадил на никого.

- Оставам само аз. Какво се очаква да направя – да умра или да изчезна?

- Положението е много по-сериозно, отколкото някой от нас си представя. Трябва да ти кажа, че представлявам патриотичното крило в тази страна и сме загрижени за това, което предстои.

- Крило от патриотични военни ли имаш предвид?

- Страната се управлява от Пентагона, това не е тайна. Но и в него има групи, кланове, течения. Аз съм от добрите.

- Защо ми казвате всичко това?

- Защото сме в опасност, ние и ти също. Човечеството също, както и страната.

- Звучи патриотично. Да не би да ме карате да участвам в заговор?

- Конспирациите са навсякъде около нас.

- Кой срещу кого е, това искам да ми обясните.

- Патриотичното крило се стреми да запази планетата за нейните жители. Подразбира се, че то я отбранява от извънземни.

- Не им ли предоставихте вие планетата, за да ви подхвърлят технологиите си?

- Да, но това вече е минало. Преосмислихме ситуацията. .

- Вече сте усвоили технологиите на извънземните и те повече не са ви интересни.

- Разбрахме, че те не се съобразяват с договореността ни. Сега извършват генетични манипулации. Отвличат хора, крадат ембриони, похищават безогледно всеки, от когото са заинтересувани. Разбрахме, че създават за свои цели хибридна раса между нас и тях. Нещата излязоха извън контрол.

- Ако правилно ви разбирам, създаването на парапсихологическа група не е само цел на военните. Тайното ви намерение е било да използвате Ирени, Рималди, мен и кой знае още кого в тайната ви война. Впрочем, война ли е това?

- Война. За нея знаят седем човека на планетата. Другите само се досещат, но никога няма да намерят доказателствата.

- Учуден съм, че ми казвате тези неща. Предполагам, че очаквате някаква помощ от мен?

- Да. Ти умееш много неща, повече от това, което могат те: виждаш във времето и през всякакви прегради, преструктурираш материята, управляваш поднивата на електроните...

- Имам опасения, че тези способности са ми дадени не от земен разум. Няма да имам успех, ако ги употребя срещу него.

- Става дума за три типа цивилизации, които са тук или поне са тук през повечето време. Те воюват една срещу друга. Базите им са в Антарктида, под ледовете. Ще ти разкажа за това по-късно, ще предоставя факти.

- Ако бяхме в лудница, щях да повярвам на всичко, което ми казвате и дори да се вдъхновя от него. Но, слава богу, още сме само в нейното предверие.

- Нямах друг избор - гласът на Алигзандър беше малко по-остър, отколкото би искал да бъде, - освен да ми повярваш и да работиш за нас. Вече знаеш достатъчно, за да умреш още сега, ако ти хрумне да се откажеш.

ОТКАЧЕНО И НЕ ЗА ВЯРВАНЕ

Не можеше да очаква голямо развитие в подобна ситуация. Джей имаше опит с тези състояния, когато най-важното е ведро да се прави, че не забелязва знаците на съдбата. Представяше си я като строго същество, появяващо се ту тук, ту там посред пътя му. Обикновено имаше каменно лице и не даваше да се разбере дали прави разлика между някой с пулсиращо сърце или отсрещното дърво. Изглежда й беше все едно дали поваля човешко тяло или ствол. Разбира се, не можеше да й се сърди, съдбата просто изпълняваше задълженията си и наблюдаваше завъртането на всеки съдбовен цикъл.

Джей не искаше да умува над въпроса дали тя предопределя развоя на което и да е, или друг е направил това и я е назначил за изпълнител. Достатъчно бе да мернеш отегченото й лице на много стара жена, за да схванеш, че никога няма да ти отговори.

С времето Джей усвои прост трик: старееше се да не забелязва присъствието й и да не крои никакви планове, когато усетеше, че е наблизо. Отстрани поведението му трябваше да прилича на безцелно шляене. Внезапно правеше завой и влизаше в друга улица, хлътваше в сграда, вземаше асансьор до последния етаж, мотаеше се там кратко и слизаше по стълбите. Важното бе да не обмисля намеренията си, ето до какво почти суеверно вярване стигна той, особено щом много от замислите му започнаха да се преобръщат с главата надолу.

Тогава разигра тази лотария със съдбата. Схвана, че понякога е достатъчно да си примирен и глуповат, за да оцелееш и постигнеш целта. Изглежда съдбата харесваше примирените и покорните, това някак притъпяваше вниманието й: тогава настъпваха редките моменти, в които можеш да я измамиш. Не че после не си го получаваш с лихвите, но сега за Джей беше важно поне да постави началото на онова, което замисляше.

Стана фаталист след изчезването на Илейн, но весел фаталист. Харесваше му да се хвърля в което и да е от нещата като от висока кула, като от забит в небето пилон. Хвърлянето надолу беше страхотно приключение и той се научи да цени тръпката, която предизвикваше. Най-сетне животът му придоби скорост, напрежение и смисъл. Нямахше значение кой какво мисли за него, дори и това че го

принуждаваха да шпионира Илейн. Нещата имаха по няколко имена и той откри, че по-важна е гледната ти точка към тях.

Вече премина етапа на готовите формули, които даваха едно единствено съдържание на повечето думи, така че те заприличваха на каменни скрижали. Сега вече възприемаше думите като пластични форми с навиците на пеперуди, задържащи се кратко някъде преди да отлетят.

Така или иначе се спазари със Стековски. Обеща да намери Илейн, ако ще и вдън земя, но заплаши, че дори веднъж да разбере, че е следен, ще се откаже от преследването завинаги. Стековски прие, нямаше какво друго да направи. Не че Джей му повярва напълно, но и Стековски, като него трябваше да се съобразява с обстоятелствата.

- Трябват ми преди всичко малко пари, нали разбираш - поиска Джей.

- Малко никога не е достатъчно - отвърна Стековски.

- Тогава ми дай достатъчно. Искam ги в сметки в Швейцария, Стокхолм, Алжир и Кипър. Знаем, че ще ги наблюдаваш, така че очаквам да ги доливаш, ако започнат да свършват.

- Нещо друго?

- Никакви ченгета. Без подслушване, без мероприятия. Ще получаваш доклади на 15 и 27 всеки месец.

- Ако не получа доклади на тези дати, да считам ли че си мъртъв?

- Смятай ме за мъртъв, ако не ти се обадя четири месеца.

- Е, ти си умно момче, ще оживееш - Стековски бе придобил обичайния си коравосърдечен вид. Прилича на оная кучка, съдбата, знае, че ще дочака своя час и няма да му избягам.

Така че след този разговор Джей Макферсън кръстосваше градове и се шляеше през Европа, за да провери сметките си. В началото заниманието му се видя приятно, но после всичко започна да му изглежда еднакво - улиците, летищата, хората. Когато парите не свършват, преставаш да ги забелязваш. Няма стимул в такъв живот, кисело откри Джей една сутрин, когато прелистваше в Кралската библиотека издадените книги на Илейн. Лондон шумеше в дъждовния сумрак отвън, приличен, подстриган и скучен.

Предизвикалите толкова скандали книги на Илейн не бяха разръфани от нетърпеливи да ги разлистват пръсти. Бяха сложни. Хората инстинктивно отбягват сложните неща, особено ако не са съдвкани и подредени. Сега му се струваше достатъчно нелепо да си зарежеш преподавателската катедра заради тези книги и да се влееш в редиците на клошарите. Жертвата ѝ изглеждаше безсмислена за околните, ако това изобщо беше жертва. Лично той смяташе, че просто ѝ беше писнало. Писва ти, ако сметнеш, че си работил предостатъчно. Тогава се оттегляш, в замък или фургон и опитваш през останалата част от живота си да се спасиш от депресията.

Книгите изглеждаха като тихи бомби, които все един ден щяха да избухнат, енергията на взрива дремеше в тях. Думите бяха странна енергия и само на пръв поглед изглеждаха незначещи почти нищо, като кратки отблясъци, по-леки от въздуха, обречени да потънат в нищото. Спомни си как си служеха шаманите с думите. Трябваше им дълга концентрация, докато изречат някоя от тях. Обикаляха край нея, примамваха я, погалваха я, кълнях я се във вярност, залагаха името и живота си, само и само да я привлекат и измолят да отключи за тях всемогъществото си. Така напипваха най-верния път и той ги отвеждаше към тайния ключ. После шаманът отключваше Вратата и достигаше блесналата зад нея Сила.

За новата цивилизация думите, както и много други неща, бяха загубили могъществото си на ключове към Силата. Тя ги бе погледнала високомерно и ги бе хвърлила в складовете на нещата за обща употреба. Такава си беше, тази цивилизация, поставяше всичко под знаменателя "употреба" - думите, небето, земята, животните, водите. Постъпи с тях като колонизатор, който не се интересува от чувствата на останалите и ги поставя в позицията да я обслужват покорно през краткия си живот.

Най-слабото звено в човешката цивилизация бе паметта. За всеки исторически факт

съществуваха стотици тълкувания, които в последна сметка размиваха същността на факта и замъгляваха неговата яснота. Човечеството бе избрало да живее в състояние на замъгленост и размити граници, което пък означаваше, че не бе много наясно какво е ставало, какво става и какво предстои. Веднъж чу Илейн да казва, че това се дължи на факта, че човечеството все още не е наясно в каква реалност точно пребивава. Дневната или нощната, в първото или второто съзнание. Илейн вярваше, че второто съзнание е същинската реалност, защото само в нея човек си припомня изначалните умения. Той лети, преминава през световите, говори със същности и същества, които очите му не виждат, когато е буден, сътворява вселени и разбира, че там, в нощното съзнание, самият той е създател и бог. Но щом се завърне се превръща в хленчещо, натъпкано със страхове създание, което се бои от всичко.

След като бе размишлявала върху всичко това, Илейн Маклауд напусна тъжната реалност, в която не се случваше нищо значително, или поне не толкова значително, колкото във второто или нощното съзнание. След като възприятията бяха обърнати с главата надолу, тя се опита да ги възстанови на старите места, но безуспешно. Нещата продължаваха да си стоят обърнати с главата надолу и изглежда, че това щеше да пребъде, докато изтечеше и последната минута на този свят.

Чак тогава, в следващия, който щеше да замести вече свършилия свят, нещата щяха да си дойдат по местата и главата да заеме полагащата ѝ се позиция. Това беше единствената надежда те да се променят.

Логиката на Илейн следваше правилото: създавам си свят и отивам в него, тъй като това ми се струва правилното решение. Символиката в нейното напускане се тълкуваше така: напускам кариерата или дневното съзнание и навлизам в едно клошарско битие - нова реалност, която си създавам сама. Тя вярваше, че създаването на света, в който искаш да съществуваш зависи от теб, ако мразиш да се подчиняваш на онзи диктатор - дневното съзнание.

Следователно Илейн сега трябваше да се намира някъде, където е необичайно, странно, друго, разсъждаваше Джей. Тъкмо в другостта бе нейната стихия. Така че всичко, което изглеждаше откачено и не за вярване бе нейното пристанище.

Излъга Стековски, каза му че се досеща къде може да бъде Илейн и ще отиде да я потърси там. Но истината беше, че нямаше дори следа, дори идея. Тя потъна в хаотичния свят на дневното съзнание. Трябваше да я намери, но не му идваше нищо на ум.

Така бе до петък, 13 септември. Есента давеше Пиренеите в дъждове. В събота Джей напусна хотела и прелетя до Рим. Остави куфара в старомоден, скъп хотел и тръгна по улиците. Вече му се струваше напълно в реда на нещата да се качи на някой самолет, за да отиде до някой град и да ходи по тротоарите със сериозно изражение, което трябваше да заблуди евентуалните му преследвачи, че изпълнява важна мисия. Кръстосваше света, за да даде видимост на задачата си.

Обещай ми, че никога няма да следваш логиката, беше казвала Илейн. Доверявай се на интуицията си. Просто извади проблема на повърхността, назови го, облечи го в думи. После не прави нищо. Отговорът на въпроса ще те намери сам.

Изглеждаше откачено, но защо пък не, защо да не послуша Илейн. Нека върви в нейния път и може и да я срещне по него, иначе липсваше надежда това да се случи.

Движеше се по периферна улица, източно от Колизея. Кратка меланхолия бе притиснала града и той не изглеждаше никак велик, ако въобще някога е бил. Може би и с него се е случило същото, както с толкова други неща - повтореното стотици пъти започва да ти се струва истина. Тъй се е случило навярно и с Рим, когото думите бяха превърнали във Великия Рим. После, след като думите са загубили магията си, той се е върнал към онова, което си е бил - хаотичен, добросърдечен град бе претенциите да бъде лидер и без товара на произтичащото от това.

Някакъв начин, повтаряше си Джей мислено, търся някакъв начин да открия следите на Илейн Маклауд. Гледаше безцелно редящите се пред очите му реклами и витрините на магазините. Някакъв начин, някакъв начин да... Времето се разваляше, чу се боботенето на гръмотевица. Рукналият дъжд го прогони под козирката на една сграда. Притъмня съвсем,

после избухнаха светкавици. Те се редуваха и раздираха небето, обливайки улицата с яростния си неон... за бъдещето... открия всеки, който търсите... тези думи изтръгна светлината пред очите му. Джей се взря поразен в продълговатата рекламна табела почти на нивото на очите си. Някаква ясновидка. Откриваше всеки, който ви трябва.

Беше глупаво, разбира се. Щеше да отmine във всеки друг момент без да обръща внимание. Но сега всичко това звучеше като възможност да получи отговор, като отхвърляне на всякаква логика, тъкмо както го съветваше Илейн.

Беше приятна, тиха жена към петдесетте. Не нареждаше карти, не го накара да изпие чаша кафе заради утайката. Попита само какви са точно очакванията му. Щом чу за Илейн се отпусна в дълбокото си кресло и затвори очи. Бурята не достигаше до малкото помещение на втория етаж, беше абсолютно тихо. Тихо, полутъмно и уютно. Немаше икони, кристални кълба, свещи. Беше просто обикновен офис с две кресла и масичка върху индианска черга.

- Виждам пясъци - започна тихо тя без да отвори очи, за да търси потвърждение в лицето му. - Странно е, но изглеждат синкави... Жената, която търсите е жива. Чувства се добре. Не е сама... Често разговаря с възрастен мъж... Очаква да се случи нещо извънредно голямо, изключително... Не мога да кажа какво, но то ще се случи...

Сеансът свърши. Жената отвори очи, мило се усмихна и придоби всекидневен вид. Джей не знаеше какво се заплаща и остави петдесет долара. Тя дори не погледна към банкнотата, само се усмихна пак.

Водата навън се оттичаше към шахтите, вече не валеше. Дишаше се леко. Чуваше се как плаче дете. Мъжки глас се извиси в кадифена ария. Риголето се обясняваше в любов на целия свят.

Син пясък, мислеше Джей. Какво ли пък значи това.

ОЖЕСТОЧЕНОСТ

Следващите седмици преминаха за Аурелиано в бесен темп. Намираще се и не се намираще в реалността. Когато изнемогваше съвсем, лягаше и пропадеше в умората. Тялото му продължаваше да е изпънато, с втвърдени мускули, като войник, който непрестанно очаква сигнал за атака.

Никога не го оставяха да спи повече от два часа. Трябваше му време, докато излезе от съня и влезе пак в реалността.

Реалността изглеждаше невъзможна.

В началото отведоха Аурелиано в някаква гора. Вертолетът се приземи върху кръгла, заобиколена от непроходими гори площадка. Не му казаха къде се намира, но той реши, че е накрая на света. Излезе точно така, мястото се оказа Нова Зеландия.

Полковник Алигзандър постоянно бе с него, останалите се сменяха, мълчаливи мъже и жени в прилепнали черни костюми. Телата им носеха много апаратура и оръжия.

На триста крачки от площадката за кацане в обраслата с трева земя внезапно се отвори голям квадрат. В анимационните филми подобни нелепи неща се случваха постоянно. Но в дивата гора зейналият отвор предизвикваше шок.

Надолу водеха удобни стълби. Четиридесет, преброи Аурелиано. Пред тях имаше кръгла площадка за асансьор. Алигзандър любезно го пропусна напред. В кабинката звучеше меланхолична музика и огледалните стени си прехвърляха изображенията им.

След първоначалното хлътване вече не се усещаше нищо. Кабината плавно полегна и се разтвори. Пред тях светлееше дълъг коридор. Не беше много висок, почти докосваха тавана, облицован в мека зелена материя.

Алигзандър крачеше съсредоточено. В последно време отслабна и остаря много. И язвата ще се обади всеки момент, помисли Аурелиано. Но не изпитваше нужда да

му го каже и да го посъветва какво да направи, за да предотврати кръвоизлива.

Отдавна мина времето, когато съобщаваше на хората разни неща, за да спре някоя трагедия или болест. Вече не изпитваше алтруизъм, повечето хора не заслужаваха да бъдат предупреждавани. Ако работеше, както много сензитиви и имаше своя практика, щеше да прави това срещу заплащане, щеше да бъде част от работата му. Преди вярваше, че никой не е достигнал случайно до него и това бе причината да помага. Но след като влезе в програмата на Алигзандър и се сблъска с какво ли не, след изчезването на Рималди и смъртта на Ирени, в него се роди ожесточение.

Знаеше, а и Алигзандър му каза недвусмислено, че ще бъде използван заради способностите си. Използван безогледно и безжалостно, както бяха свикнали да го правят.

Приказките на полковника за някакво си патриотично или каквото там беше крило, за държавата в държавата, бяха разбира се, реалистични. Отговаряха на истината поне наполовина, и това, че Аурелиано го знаеше, го обричаше. Щяха да се отърват от него, когато му дойдеше времето, след като го изцедяха напълно, не се и съмняваше. Ще се държат с него любезно и кротко, просто защото се боят и не знаят докъде са се развили способностите му.

В парапсихологията се знаеше, че е достатъчно да развиеш едно качество, например ясновидство или сканиране, за да получиш не след дълго целият регистър от умения. Това се случваше задължително и нямаше случай силен сензитив да не развие цяла колекция от качества. Регистърът им бе така изненадващо огромен, че никой не можеше и да предполага до какви висини може да достигне един мутант, както не спираше да ги нарича в ума си Алигзандър. Аурелиано не се чувстваше мутант, а същество, което умее разни неща, но това беше неговото схващане и очевидно отстрани никой не го възприемаше така.

Зеленият коридор свърна в друг, облицован в жълто. Повървяха още малко и Алигзандър постави пръста си върху уред с фотоклетка. Апаратът разпозна папиларните линии на показалеца му, пропя музикално и разтвори врата в стената. Лъхна ги хвойнов мирис, който трябваше да пресъздаде аромата на горите вън, но бе прекалено силен, така че действаше по-скоро задушавашо. Намираха се в овална зала. Стените бяха облицовани в мека тъмна материя. Имаше пет екрана, компютри, метални маса и столове. Липсваха прозорци. Аурелиано се съсредоточи за миг, съзнанието му премина през стената и се натъкна на следваща зала, на следваща. Оттласна се нагоре и премина през стотици метри земя, скали, подземни води. Изчисли, че се намират на не по-малко от три километра под нивото на горите. Заключение му бе твърде тревожно, защото предполагаше, че излизането оттук е невъзможно. Сигурно имаше и мощни охранителни прегради. Аурелиано никога нямаше да се измъкне физически оттук.

Седна в посочения му от Алигзандър стол, докато той се ровеше в някакви папки, поставени на бюрото пред екраните. Е, няма да мога да измъкна оттук тялото си, но ще измъкна съзнанието си, каза си Аурелиано, за да се успокои. Зная някои прости трикове и се надявам някой, например Ирени, да ми помогне. Мога да я повикам. Просто я усещам наоколо, надушвам я, не може да си е отишла съвсем, защото още не си е върнала на Алигзандър... Усмихна се, толкова детински бяха тия мисли, но пък бяха единствените, които му напомняха, че винаги може да привлече Силата към себе си.

Знаеше как да повика Силата. Първо си я представяше: нещо бляскаво и остро, копие, меч или нож. Но едновременно тя можеше да се превръща във всички състояния: в радост, подкрепа, утешение, мъдрост. Достатъчно бе да кажеш истинските думи и тя засияваше наблизко. После просто трябваше да й позволиш да се слее с тебе. Силата те прави Силен.

- Почина ли си вече? - попита Алигзандър меко. - Ако е така, нека ти покажа някои неща.

ВСЕ ОЩЕ НЕ

- Албърт, Албърт! - чу да го викат той, ръце го хванаха за раменете и го разтресоха. Отвори очи и видя надвесеното лице на Илейн.

- Спиш отдавна - лицето ѝ се отдалечи. – Събудих те, уплаших се, че си умрял.

- В някакъв смисъл бях - той се надигна и седна. Виеше му се свят.

- Ако беше умрял, щеше да се случи най-отвратителното нещо в живота ми - тя се разсмя и вдигна каната за кафе. Напълни две обемисти чаши и му подаде едната. - Представи си само какво ли щях да правя по-нататък без тебе.

Той отпи няколко глътки, кафето беше силно и му дойде добре.

- Мисля, че все щеше да намериш някакъв изход.

- И го намерих! - тържествуващо каза Илейн. - Представи си само, един човек в магазина надълго и нашироко ми разказа за Тонга.

- Какъв човек!

- Ами както прескочих дотам за минерална вода и цигари, видях да спира отвън един Кадилак от 1960 година. Кафяв, с черна тапицерия. От него излезе невчесан мъж и тръгна право към мен. Заговори ме. Каза ми да не пия минерална вода повече от две седмици, защото ще получа камъни в бъбреците. После ми каза, че може да ме заведе в Тонга. Там имало извор със сладка вода, вълшебна, каквато нямало другаде по света. С тази вода поливали градините си и пълнели басейните си. Какво е Тонга?

- Тонга е пустиня - отвърна Кюлман. - Съвсем истинска пустиня.

- Може би бъркаш. Той ми каза, че е пълно с вода. Ще ме заведе веднага щом поискам... Може и да си измислям, но ми се стори, че е пратеник. Някой го е изпратил за нас.

Кюлман усещаше как силният кофеин раздвижва кръвта му. Спомни си какво беше сънувал... Вървеше през дюните, внезапно духна влажен вятър, заваля... Пустинята разцъфна пред очите му... Сред сините пясъци покълнаха стръкчета, покатериха се вълшебно бързо нагоре и започнаха да се превръщат в цветя, във високи треви, в дървета...

- От толкова време се лутаме - каза тихо Илейн, - а сега се появява този човек и предлага да ни заведе в Тонга... Дали съм права, като си мисля, че е пратеник?

В съня му, който още не искаше да си отиде, в клоните на дърветата се появиха птици, мънички колибри, врабчета, гълъби със синкави восъчни криле...

- Мисля, че беше време да се появи - отвърна Кюлман. - Но някак ми домъчня за всичко, няма да го видим хиляди години... Когато се събудим, ще бъдем в нов свят. Този ще се е променил, сега е за последно, какъвто го познаваме... В очите на Илейн Маклауд се прокрадна бърза смянка, после я смени готовност за всичко... Но тя не знаеше какво предстои, а той още не се чувстваше готов да ѝ го каже. Все още не.

ИЗВЪНЗЕМНО БИОЛОГИЧНО СЪЩЕСТВО

Алигзандър се обърна и започна да пише върху клавиатурата на компютъра. На Аурелиано му заприлича на кълвач, който чисти клоните от червейчета, при това е гладен и бърза.

Върху лявата стена светна голям почти колкото нея екран. Камерата навлезе в дълбочината на голямо помещение и се спря пред стъклена стена. После бавно се взря, докато намери зад нея съществото. Имаше непропорционално голяма глава, капковидни, блестящи в черно, от край до край очи. Стоеше обгърнато в бистра течност, която имаше някаква плътност, защото поддържаше вдигнати дългите му ръце и рахитичното телце.

- Това ИБС - каза Алигзандър. - Извънземно Биологично Същество, така го нарекохме. Корабът му катастрофира над Аламогордо. Бяха трима. Другите изгоряха, но ИБС оцеля. Спасителната капсула го е изхвърлила на половин километър от катастрофата. Нямахме и да знаем за него, ако не го беше открил един турист. Тогава отидохме и го взехме. Изглеждаше ужасно, но го лекувахме. Оцеля шест месеца без пет дни. Земята не му понесе. Но през това време, понеже беше симпатичен и схватлив, се съгласи да ни сътрудничи.

- Какво се случи с онзи, който го откри?

- Блъсна го камион, докато се връщаше от излета си. Бил е невнимателен, докато пресичал шосето за вкъщи.

Аурелиано знаеше, че сред свидетелите на НЛЮ-кацанията или катастрофите, особено сред тези, които бяха имали глупостта да извикат властите, върлува внезапната смъртност. Постоянно ги връхлитаха автомобили или ги издебваше инфаркт, защото кръвообращението им се влошаваше неочаквано. Епидемията се държеше като безпощаден палач и по тази причина живи свидетели можеха да бъдат открити само по случайност. Това бързо се разчу и принуди хората да възприемат тактиката на мълчанието. Ако се случеше да бъдат анкетирани от нахални репортери дали вярват в НЛЮ и други феномени, хората еднозначно отвърщаха с "не" и изчезваха от полезрението на камерите. Стигна се до напълно погрешни от началото до края статистики за вярата или недоверието в появата на НЛЮ.

Това бе една стратегия на страха, която медиите, зад чиито гръб стоеше бог знае кой, въдворяваха от години. След първоначалната еуфория, предизвикана от Кенет Арнолд, който видял край самолета си дузини плуващи в небето неща и ги нарекъл "летящи чинии", в ход влезе политиката на неотслабващия натиск. Достатъчно бе в пресата да се появи описание на очевидец и то веднага бе разгромявано от хора с научни титли. Научната общност схвана, че публично трябва да показва омраза към идеята за извънземно присъствие. Всъщност тя непрестанно се държеше така, сякаш ѝ вадеха зъбите със слаба упойка и никога не излезе от състоянието на постоянно раздражение и досада, станеше ли дума за проблема.

По лицето на всеки физик или астроном, интервюиран за мнението му по поредния НЛЮ случай, можеше да се прочете нескривано отвращение и съжаление към слабоумието на повярвалите във феномена. Така изминалите години, изпълнени с важни събития, се превърнаха в отчайваща бъркотия от мнения за и против, и в последна сметка това бе напълно безплодно.

И ето го сега, Извънземното Биологично Същество, мъртво, според думите на Алигзандър, но реално, да плува в консервиращата прозрачна течност. Затворено на стотици метри под повърхността на планетата, която уж била само кълбо, пълно с магма, докато в действителност дълбините ѝ бяха сухи. Това позволяваше да бъдат прокопани тунели и обширни съоръжения.

ИБС гледаше Аурелиано с безукорно врязаните в сърцевидното си лице очи. Те бяха видели толкова много. Съдбата бе изпратила ИБС на планета, която привидно изглеждаше тиха и мирна, за да умре сред цъфтящите и поляни и да стои подобно чучело в консервиращата течност. Дали ИБС и екипажът му бяха имали други намерения за Земята? Дали в съзнанието им не бе горяла мисълта за посрещане и контакт, за протегнатата между две цивилизации ръка? Дали ИБС е страдал, когато е разбрал, че остава сам на чуждата планета? Дали си е спомнял за своята и дали е потърсил от нея помощ? Дали неговите - там, сред звездите не го бяха чули или просто са го оставили да умре, водени от съображения не толкова различни от тези на земните военни?

- Може и да полудявам, но понякога мисля, че ИБС не е съвсем мъртъв - каза Алигзандър. Вече го нападаше остра болка от възпалената язва. - Струва ми се, че с него може да се разговаря телепатично. Сякаш съзнанието му е извън тялото, наблизо е и може да общува с онзи, който си избере.

- Така е, той е прав - каза някой в главата на Аурелиано. - Ако приемеш, бих могъл да разговарям с теб, ти ще ме разбереш.

- Тези същества се оказаха извънредно странни - Алигзандър инстинктивно постави ръце с дланите надолу върху стомаха си, опитвайки се да овладее болката.

- Когато го доведохме тук, дълго искахме да ни каже какво иска от нас и му внушавахме, че ще го получи веднага.

- Психолозите ви не струват и грош - каза Аурелиано. - Те са работили с ИБС според земната си логика, нещо на принципа, че онова, което не се купува с пари, се купува с много, много пари.

- Никога не ни каза какво би го съблазнило. През цялото време, докато не започна да умира, се опитваше да обясни от къде идва и защо, но не го разбирахме. Беше отворително да имаш в ръцете си истински извънземен и да не знаеш какво да направиш с това... После нещата малко потръгнаха, когато започна да ни обяснява конструкцията на корабите си. Може би се надяваше, че ще построим кораб и ще го върнем там, откъдето пристигна. Но може и да не беше така, защото никога не ни посочи мястото, откъдето е тръгнал към нас.

- Приемаш ли да разговаряме? - попита гласът на ИБС в главата на Аурелиано. Гласът беше тънък и шумолящ, приличен на звук от сухи листа.

- След това ИБС ни показа един кристал - продължи с раздражителна интонация Алигзандър. - Приличаше на вълшебното огледало на Пепеляшка.

- Огледалото не е нейно, не е на Пепеляшка, а на мащехата - машинално го опроверга Аурелиано.

- Да, да, сбърках... В този кристал можеше да се види всичко. ИБС му пошепваше нещо и виждахме какво се случва в този момент навсякъде по света. Абсолютно живи картини. Хората се движеха, говореха и разбирахме думите им. Веднъж показа картини от мястото, откъдето бе дошъл. Не мога да го опиша с думи.

Болката плисна тялото му отвътре с врящата си вълна. Тялото му отреагира нелепо - потъна в студена пот. Аурелиано видя как язвата прокърви в стомаха и кръвта започна да се спуска в коремната кухня. След по-малко от три часа щеше да я напълни. Ако не бъдеше спешно опериран, нямаше да излезе жив от започващата нощ.

Видя как полковникът се надигна колебливо и каза, че му е зле. Приведеното му тяло със залитане тръгна към вратата. Когато тя се отвори вече почти припадна и една жена от охраната се спусна да го поеме.

След няколко минути влезе друга жена от охраната и попита Аурелиано дали иска вечеря. Отведе го в стерилно чист кухненски блок. Вече бе сервирано върху масичка от тъмно стъкло. Стек, картофи, цвекло, резен портокал. Имаше и китайска храна в купички. Много сокове, никакъв алкохол, бутилирана вода. Погълна с усилие няколко хапки. Пи много вода. После жената от охраната го отведе в стаята му

АНГЕЛЪТ НЕ ДОЙДЕ

Синият пясък се вряза в съзнанието на Джей. Намираще повод, навсякъде, където отидеше, да попита за него. В един бар в Казабланка тих пияница каза, че май е чувал нещо такова, но не помни къде. Джей, който реши, че кръчмите са точното място да получи някаква информация, се зае да опресни паметта му с безплатно питие.

Баровете по света са мястото, където можеш да научиш каквото си искаш. Трябва да избереш непретенциозен бар, квартална кръчма без блясък, там ходят повечето хора, напреднали във възрастта. Често са неудачници, смирили се с живота, какъвто е. Хора, които вече не водят битки, те са щедри в думите, сприятеляват се бързо и са искрени.

Пияницата в Казабланка беше съвсем смачкан, но чист, а това е добър знак и визитка. Лицето му почервяваше все повече от питиетата, които поръчваше Джей. Беше следобед, облицованите в тъмно дърво стени задържаха слънцето, но от вентилаторите въздухът беше поносим. С много лед в мартинито светът не изглеждаше лош.

Синият пясък, изглежда, беше някакъв фолклор. Син въздух, син пясък, сини дървета, синя вода в синята Тонга... Какво е Тонга? - с инстинкта на шпионин Джей се хвана за първото смислено име, изречено от човека с червеното лице.

- О, не знам дали даже е име, може да е растение, но някак, като ме попита, тези думи ми се навързаха на езика... Всичко е синьо в синята Тонга - спомням си нещо такова.

Дали имаше смисъл да го пои повече? Джей му правеше, разбира се, компания, а от такава солидарност после боли глава. Липсваше му чернодробният ензим, който разгражда алкохола. Получаваше сърцебиене и повръщаше дори след чашка-две. Но напоследък май чернодробният ензим се бе появил и вършеше работата си. От няколко седмици Джей не само понасяше, но и искаше алкохол. Харесваше му да плува в топлите му вълни, забравил притесненията и всичко изглеждаше лесно, каквото трябва да бъде за човек с неговия интелектуален коефициент. И този път започна да става така. Интуицията му го доведе в този бар, тя и го накара да задава странни въпроси на един пияница. От друга страна, това което чуваше си беше информация. Най-важното е да не губиш мотивация, за да откриваш тънката нишка, където и да се намираш. По някакъв абсурден, но верен начин, нишката винаги те довеждаше до отговора, без значение в коя част на света се намираш. Достатъчно бе да си търпелив, за да получиш отговори навсякъде, защото частици от него са разпръснати къде ли не. Макар да звучеше налудничаво, той си знаеше, че е вярно и често откриваше, още докато работеше за четящите отдели, потвърждение на прозрението си. Дали се намесваше Библиотечният Ангел, на който винаги му бе интересно да свърже двата края на нишката? Може би мисията на Библиотечния Ангел бе да доказва непрестанно, че светът съвсем не е той объркан, колкото изглежда, а напротив - подчинява се на строг ред.

По въпроса за Ангела Джей имаше мнение: той съществуваше. Ангелът многократно го бе ориентирал и насочвал. В началото не знаеше как да нарича тази същност, това работливо създание, обикнало го по някакви си причини и втурващо се на помощ към него, когато бъде повикано.

Случи му се за първи път, когато една привечер усети, че в стаята му има някой. Беше тих полъх, присъствие, което приближи и го погали обичливо по челото. Можеше дори да се облегне на излъчената от него вълна, толкова надеждна и като рамо на приятел бе тя. В слънчевия му сплит запулсира силно вълнение и в ума си Джей видя как оттам бликна поток златиста светлина, която пълнеше кабинета с жизнен трепет. Не беше изпитвал нищо подобно никога. Светлост, топлина, любов, смелост, кураж и пак светлина. Тя го изпълни със смисъл. Накара го да прекрачи над обикновеното и дневното, да забрави страховете си.

За миг помисли, че при него е дошъл онзи сибирски шаман, който съживи пред очите му мъртвото от три дни момиче. Шаманът му беше казал, че не важат никакви закони, че плътта не се разлага и смъртта не ръководи неговия свят. Каза му, че съживил момичето, трябвало му, за да върви с него по пътя си.

Но шаманът едва ли го бе настигнал на хилядите километри, които ги делиаха, а и работата му бе прекомерно много, за да се забавлява с Джей. Неговите ръце и мощен ум трябваше да извършват колосално количество работа за народа му, да лекуват, наставляват, да правят чудеса. В кабинета сигурно имаше някой друг. От същата категория и може би от същия свят, от който идеше шаманът, за да разпердушени представите за причина, смърт, болка, следствие, хаос.

Не важат никакви закони, поне не тези, които познаваш - внуши му същността, предложила преди миг невидимо рамо на Джей. Никакви познати ти причини не предизвикват никакви познати ти следствия. Твърдото е меко, а мекото е твърдо. Всичко произтича едно от друго, трансформира се в следващо, но във всеки момент може отново да се превърне в частите на цялото. Цялото е изградено от частите и всяка частичка е равна на цялото. Малкото е равно на голямото и обратното. Скалата е равна на песъчинките си, но всяка песъчинка е скала. Във всеки миг едното има потенциала да се превърне в другото или да се сдружи с нещо още по-друго, за да създадат трето, може би вулкан, океан, каквото и да е.

Можем да смесим нощта и деня, Луната и Слънцето, водата и въздуха, тревата и пръстта, живота и смъртта, раждането и смъртта. Но не си заслужава, само за да ти докажа това, да демонстрирам мощта си. Всичко, така или иначе, е както ти го казах - миналото, настоящето и бъдещето са нещо единно, въпреки привичката да ги разделяте. Не се засягай, но неграмотността ви е безбрежна и това трябва да се промени. На първо време ще започнем да променяме нещата като отворим ушите на тези, които искат да ни чуят. Знаем,

че ти искаш да чуеш. Наблюдавам те отдавна, още когато се случи историята с шамана и после, когато започна да общуваш с Илейн и това се превърна в необходимост. Ти усети, че тя разбира нещата и започна да искаш да се случи и с теб. Смятам, че има резултат и затова съм тук. Възнамерявам да бъда тук и до теб, и винаги когато прецениш можеш да ме питаш и аз ще ти отговарям.

В онази привечер Джей беше сигурен, че току-що се е побъркал и са го нападнали звукови халюцинации. Халюцинацията рецитираше стройна реч, звучаща направо в главата му. Чуваше безукорната ѝ дикция, разбираше всичко. Нямахте сумтене, въздишки и заплитане. Онзи, който го беше посетил не изпитваше затруднение да изложи мислите си. Беше му ясно какво има да каже и го каза.

Дали когато халюцинираш, твоята халюцинация е способна на перфектен диалог? Ако беше попитал тогава Илейн, тя сигурно *щеше* да му отговори. Но не посмя и сам не знаеше защо.

Времето напредваше. Алкохолът го люлееше отвътре, подът стана нестабилен. Дано след малко се отвори и погълне сградата, бара, улиците, градът, кроткия пияница и самия него. Мисълта за дебнешо бедствие, отварящо голямата си уста, за да се нахрани с всичките усилия, вложени в строежа на града, магазините и кръчмите му, го развесели. Баналната мисъл за преходността на нещата, които могат да изчезнат, независимо от волята ни... Зависят може би единствено от съществуването, което наричаше свой Ангел или подобни нему, стига разбира се да им беше интересно да рушат и слушат воплите на загиващите...

- Сетих се - измърмори пияницата, като се усмихваше и показваше жълти зъби, - сетих се, друже... Тонга е пустиня, май... Кажете ми ти сега, какво ще търсиш толкова в една пустиня? Няма никой там, едни кактуси само и са нарядко...

Продължи да споделя възгледите си за пустинята, но Джей се окопоти, излезе от вцепенението, освободи се от вкопчените в ревера му пръсти. Онзи не искаше да си изпуска компанията, а на него му се повръщаше. Промъкна се до бара, плати.

Когато вече беше навън, се наруга, не биваше да се налива така, всеки шпионин трябва да се обучи първо да носи на алкохол. Това обаче се отнасяше само за шпионите, а нали аз не мисля, че съм такъв, нали... Налагаше се да залъгва ума си, който подло се втурваше да му доказва обратното, защото какъв си ти, Джей Макферсън, ако не шпионин от четящите отдели? Шпионираше Илейн, а сега пък хукна да я намериш, за да я шпионираш отново. Отново и отново, това е истината...

Клатушката се в услужливата тъмнина, прикриваща донякъде несигурната му походка. Нямахте спомен къде е хотелът му, нито пък как се казва, беше минал през толкова хотели, че имената им се сливаха... Прилоша му силно, преви се надве и повърна на улицата. Хората бягаха от него... Добре де, защо толкова иска да намери Илейн? Приятелче му е и се е затъжил? Глупости... Ако продължава да повръща на тротоара, ще го арестуват и ще се провали... Не, не, дишай дълбоко, дишай... Какъв приятен град, има си градинки и пейки в тях... Слава богу, една пейка беше дръпната в сянката на висок храсталак... Сега вече може да си повръща на воля, няма да го забележат... Дори да не се сети за името на хотела, ще легне в храстите и ще се наспи... Непрестанно го следят, не са му повярвали и за миг, когато се закле, че ще я намери. Той е жива стръв и хората на Стековски вървят след него, защото знаят, че ще ги отведе при Илейн. Сигурно подозират, че се е свързала с някой техен враг, с чуждо разузнаване, бог знае с кого. Те са печени момчета и знаят, че не им е казал всичко от разговорите им...

И щом я намери, тя ще го приеме, няма да отреже единствения човек, с когото се срещаше и разговаряше... Имаше слухове, че военните бясно се занимават с парапсихология, знаеше се, че получиха много пари. Илейн Маклауд щеше да свърши много работа, стига да приемеше или да не бъдеше съблазнена от военни с чужди пагони... Е, сега хората на Стековски трябва да се уверят в почтеността ѝ или в обратното... Как му се искаше земята да се разцепи и от нея да бликне леден гейзер, да влезе в него и да стои, докато премръзне, докато нещата се върнат по местата си... Синкава ледена вода е неговото спасение, само че в подстриганата градинка няма да се материализира гейзер и Джей ще си се въргала в храстите,

откъдето мирише на тоалетна...

Далечна звезда просветна в далечината. Мигаше с ритъма на морз, но той не знаеше азбуката на звездите. Дали пък тя не показваше пътя към Тонга, където всичко е синьо. Видя себе си като бедуин, следващ звездата си. Няма нищо на този свят, което да го отклони от избрания път. Ако алкохолът имаше поне едно качество, то бе че разголваше нещата, и когато пиеш, ги казваш каквито са. Отровата му изваждаше истината. Падат задръжките, не те интересува какво мислят за теб.

Ето го, седи много пиян и казва на себе си неща, които оттласква от главата си денем. Но каквито и да са нещата, те вече са се случили и той трябва да живее с последствията. Няма начин предизвикалата ги причина да бъде изтрита... Какво ще ме посъветваш сега, Ангеле! Не се прави на глух! Очаквам да си наблизко и да ме охраняваш, такава ти е работата, на това хоро си се хванал и ще го играеш! Искam ти съвет!

Никакъв Ангел обаче не се появи, от храсталаците излезе само едно куче, бяло и нелепо огромно. Мина с клатушкане, помириса обувките му и си отиде.

Ако пък ти ме чуваш Шамане, обади се! Имай милост... Нека някой да ми помогне, дяволите да ме вземат. Нека да дойде някой и да ми каже, миличък Джей, кашата е голяма, но ще гледаме да те измъкнем... Но нямаше никой, дори някое куче, съвсем никой. В цивилизованите страни минувачите избягват градинките, защото там дебнат крадци, наркомани и пияници, като него, например.

Щом никой не ме иска, значи не струвам и пет пари, горчиво заключи на пейката Джей. Нито Ангела ми, нито Шамана ми обръщат внимание, въпреки че се нуждая от помощ. Не ме ли принуждава поведението им да продължавам да си бъда лошо момче, да шпионирам хората и да съчинявам доклади за тях. Подтиква ме да ида в Тонга, дяволите да я вземат, да се направя на бедуин, да намеря Илейн. Стековски ще го наградят. А аз ще се гърча през всичкото време, което ми е останало, дори свестен шпионин не стана от мен, мъчат ме угризенията. Това е все едно да съм цар без грош, който е медитирал, додето му отмъкват царството.

Май дойде на себе си. Почувства се по-добре, ако не се брои гадното парене в стомаха. И доколкото никакви Ангели и Шамани не се мярваха, дали пък да не излезе на улицата, да броди, додето не попадне на хотела, да се наспи и утре с нови сили да хукне към заветната Тонга. Където всичко било, представяте ли си, синьо, според данните от кръчмата. Но пък ако Илейн беше права, може и да се намира във втората реалност, да е забравил да се върне в първата и затова да не може да излезе от хаоса на бъркотията и угризенията...

О, Джей, Джей, мърмореше си, додето се тътреше по улиците, ти беше добро момче, а виж какво стана. Никой не те ще, не ти се притичва на помощ, въпреки че нали повтарят да почукаш, а те щели да ти отворят. Вратата си е затворена, вдигам ръце. Стековски каза, че Илейн някога си също била в службите, ценен кадър. Но Стековски обича да лъже. Втора природа му е, не може да диша без да лъже.

Зави зад ъгъла и не повярва на очите си - насреща му се издигаше хотелът, обсипан с меки светлини. Изправи рамене и се постара да направи крачките си твърди. Когато портиерът не прояви любопитство към него, заключи, че всичко горе-долу е наред.

В стаята свали всичко от себе си и влезе под душа. Имало едно време един генерал, министър на отбраната. На американската. Казвал се Форестал. Бил първият, който се срещнал с пленено след катастрофа извънземно същество и говорил с него. Разговорът почти го побъркал. Угризенията дошли после. Казал, че за срещата трябва да се съобщи на целия свят. Естествено военните не допуснали лудостта му да продължи. Затворили Форестал във военна болница. После го хвърлили от прозореца и съобщили, че се самоубил. Психически бил сринат от преумора и подобни глупости.

Защо тази история му идваше на ум сега? Дали петия етаж на хотела, където се намирал, я провокира в съзнанието му? Погледна надолу. Всяко тяло би се разбило на паважа. Форестал са го хвърлили от шестия етаж. Него никой не искаше да го хвърли, поне засега. Сигурно ще стане после, когато ги отведе при Илейн. Ще бъде поредният, изпаднал в депресия нещастник, сложил край на мъките си. Ще е свършил работата, за която са му

платили и в известен смисъл това ще е справедливо.

Бедуинът в пустинята пак се мярна в съзнанието му. Изправен и тих на седлото. И конят му беше симпатичен. Червеникав, с петно на челото. Бедуинът яздеше към звездата, сигурен, че някой ден ще я стигне. Ще застане под нея, ще изчака нощта, за да види как изгрява и с алестият кон ще препуснат нагоре.

Да заспи сега или да заспи завинаги? Илейн щеше да каже, че няма техническа разлика между двете. Да изпревари Стековски и хората му, които ще го самоубият, когато ги отведе при Илейн. Да заспи така, че да не се налага пак да отваря очи... В този ли точно хотел, чието име не запомни, трябва да постави окончателната точка? Това ли избираше сега, когато утрото настъпваше синьо, като синята Тонга? Или избираше да отложи неизбежното?

ТОЧКА НА ПРЕСИЧАНЕ

Илейн се радваше. А и си призна, когато колата излезе от Шула и попадна в сиянието на пустинята, че се чувства като хлапе. Вдъхновените ѝ очи възторжено поглъщаха околното.

Кюлман шофираше бавно. Още снощи я помоли да бъде готова за тръгването преди изгрев.

- Ще видиш Тонга - беше застанал в малката стая, където съхраняваше записите от разговорите с Шафика. Бяха изминали три седмици, откакто Илейн пристигна, повикана тук от Шафика. Двете разговаряха продължително по биофона, но с времето Илейн изглеждаше все по-смутена.

- Понякога мисля, че съм просто странна. Вечно имам нужда от нови и нови чудеса. Щом видя едното, веднага искам да последва второто. Третото ми е необходимо, за да подкрепи истината за първите две, това че ги има и не съм ги измислила.

- Донякъде е естествено - отвърна Кюлман. - Но не е възможно непрекъснато да стоиш в края на пропастта и да го издържиш.

- Уморявам се от себе си - това е. Човекът е конструиран посредствено. Човекът или трябваше да бъде проблясък, крехък като пеперуда, за да получи и се нарадва на някое чудо и си отиде с неговия край, или да е така издръжлив, че да има време да преживее тъгата между двете чудеса.

- Тялото е конструирано не лошо, но не е съобразено с изискванията на духа. Тялото и духът теглят в разни посоки и това създава напрежение. Докато се разберат, изминава целият живот.

- Ако въобще някога се разберат... Понякога продължавам да се съмнявам, че съм тук, имаме биофон и си говорим с Шафика, съмнявам се, че изобщо всички ние съществуваме. Може да спя или да съм умряла отдавна и сега съм постоянно във втората реалност, но все още имам спомени от първата. Връзката не се е прекъснала, това е подло и затова си спомням и недоумявам къде съм и откога.

- И несъмнено: докога? Нали си задаваш и този въпрос?

- Когато и да е това "докога" го очаквам с нетърпение. Искам нещата да приключат по един или друг начин, това ще прекрати съмненията и несигурността.

- Несигурна ли си?

- Не е точната дума. Но наполовина съм реална, наполовина - не. Като съшита от разноцветни парчета парцалена кукла.

- Повечето хора се чувстват така през целия си живот, но не го обясняват както теб. Втурват се към разни неща в тоя свят, тичат неуморно, само и само да забравят съмненията и дискомфорта си. Дори са щастливи, когато ги връхлети болест, тогава се изправят пред ясен враг, имат ясна цел, отворена е война и те ще воюват. Това изтрива останалите мисли. Децата обичат да боледуват. Тогава ги оставят да поспят на мира, изискванията отпадат, ритъмът се променя. Те сънуват и узнават неща, за които няма и да се досетят, когато са здрави и правят онова, което другите им казват, че е правилното. Не важи ли това и за възрастните?

- Да се смени ритъмът, това ли имаш предвид?
- Да се напусне обичайното. Винаги е полезно. Правиш равносметки, даваш си сметка. Идват ти на гости мъртви хора, разговаряш с тях, пътуваш към места, където си искал да бъдеш, но не си успял, такива неща...
- Но ако обърнем нещата, дали ние с теб не сме болни, защото сме сменили ритъма?
- Точно обратното е, останалите са болни. Аз се радвам, че се намирам между изключенията.
- Аз също, сигурна съм... Как мислиш, дали тази история с Шафика не е съчинена от някой друг, с могъщ ум? Същият, който ти е изпратил чертежите на биофона и чрез него да се чувате. Не се ли изпълнява един план, за който имаме само подозрения?
- Забравяш, че цял живот съм се занимавал със заговори и конспирации. Зная повечето тайни на този свят. Зная например, че зад всеки преврат, заговор, всяка война винаги стои някой, който е измислил плана и налива огромни пари за неговото изпълнение. Зная тези неща: наистина неколцина, но хора, дърпат конците. Не съм срещал никой от тях, за да го попитам кой пък дърпа неговите конци, но едва ли ще ми отговори.
- В последна сметка, когато знаеш за тези неща, за сценария, не се ли обезсмисля всичко, не ти ли доскучава?
- Не това е важното. На мен ми е интересно какви са мотивите на главния кукловод. Понякога го наричам Шифровчика, по-близо е до мен, отколкото да го възприемам като останалите - Бог или Създател. Сигурно имам професионална деформация.
- И все пак, искам окончателното ти мнение - съвсем реално ли е всичко, което се случва или само ни се струва така?
- Уважавани от мен умове доказват, че всичко е конструкция на ума, илюзия, майя. Мозъците ни са настроени така, че да виждат онова, което виждат. От друга страна вижданото от тях напълно се различава от същинското.
- Един квантов физик, мой колега ми е казал в частен разговор, че когато изследвал електроните, те се държали като електрони само щом ги наблюдавал. Когато не ги гледал, те моментално се превръщали в това, което си били - вълново излъчване, вълни. Той би казал, че нещата, които виждаме са вълни, от които мозъкът конструира формите, които вярваме, че са около нас.
- Ако съществува истина в този и другите светове, гази трябва да е най-истинската.
- Но какво от това, ако я осъзнават малцина?
- Тя не зависи от начина, по който я възприемат и не се интересува дали я забелязват. Не се нуждае от одобрение, потупване по рамото, усмивки. Самодостатъчна си е.
- Нещо като Луната или Слънцето, Юпитер или Плутон. Те си висят, въртят се и нямат необходимост от одобрение или отрицание. То не ги засяга. Те просто са.
- Хрумвало ли ти е, че Луната, Слънцето и всяко друго нещо в небесата, е само холограма, проектирана от нашия мозък. Или някой е програмирал него, или ни прожектира изображения. Казваме, о, какво пълнолуние, колко романтично... Понякога прожекцията е толкова перфектна, че различаваме кратерите и петната... Всъщност няма луни, слънца, юпитери, плутони, комети, звезди, няма нищо, само потоци енергия.
- Но кой може да е толкова заинтересуван да създава холограма, да прожектира нещо, което само да изглежда истинско?
- Ако мястото, в което се намираме е само изпитателен полигон - продължи Кюлман, без да отговори на въпроса й, - земя с небе, вода, с ден и нощ, само нещо, създадено, за да се проследи как усвояваме един или друг модел?...
- Винаги съм вървяла към подобно обяснение, но не съм вярвала, че ще го достигна, обяснено просто и ясно. През цялото време чувствах, че съм на крачка пред истината, но щом направя крачката, истината отскача като футболна топка.

- Свети Августин е писал, че нещата първо са били в умовете на ангелите, те са съчинили програмата и по-късно тя се е завъртяла. Създаде е формите по проекта и те са започнали да се изпълват с материя, както костта обраства с плът.

- Първо са конструирали скелета на планетата, после останалото. Напълнили са океаните с вода, пустините с пясъци...

Бяха навлезли много навътре в пустинята. Следваха предпочетен от векове път, който Кюлман улучваше интуитивно, а може би самият път ги водеше след себе си, без да затъват в засипалите го пясъци. Очевидно посоката имаше някакъв смисъл, но Илейн не попита повече нищо, беше по-добре да види, отколкото да ѝ обяснят. Въздухът вече не беше сух и не драскаше гърлата. Колкото повече навлизаха в Тонга, толкова по-леко се дишаше. Примесваха се ухания на свежест, на лимон, а веднъж съвсем ясно ги обгърна аромат на рози. Илейн изпита опиянение, предчувствие за празник.

Откакто пристигна в Шула, нито за миг не си спомни за миналото, нищо и никой от него не я обезпокоиха, като че никога не са били. Сякаш същинският ѝ живот започваше сега, но би ли могла да стигне до тук, ако не беше изживяното, преминалото. Даваше си сметка, че различието ѝ с другите трябва да е било плод на някакъв замисъл. Нищо не изчезва и не се създава без смисъл, доказва го всяко творение, от песчинката до пчелата, от цветчето до облаците.

Понякога се бе чувствала като вятър. Понякога като скала. Усещаше вътрешната ѝ сила, привидната неподвижност, зад която течеше истински живот. Не можеше да се схване отвън, защото една скала не е любопитен обект. Вярваш, че е твърда, лишена от памет и чувства. Истината е противоположна, но отдавна всички са привикнали да възприемат скалата като скука. Човешките същества никога няма да се срещнат със скалата и да се разберат. Същото се е случило с толкова други неща. Точката на пресичане се е загубила безвъзвратно, но какво от това? Кой ли тъгува за завинаги изгубеното. То изтлява и изостава някъде по пътя. Отдавна по него върви само човекът, но вече започва да подозира колко е самотен. Все още не може да си отговори: защо се случи, кой ме обрече на самота? Аз не разбрах никой друг на планетата, не общувам с растенията, насекомите, ветровете, животните. И те не общуват с мен. Никога няма да науча техния език. Сам съм и говоря на собствения си език, а когато настоявам и останалите да говорят на него, те бягат от мен. Наричам ги глупави, присмивам се над интелекта им и смятам, че стават само за преследване, убиване, изяждане.

- Приближаваме - каза глухо Кюлман.

Вечният път, който ги водеше сам, ги доближи до малък хълм. Отминаха последната дюна и се изправиха пред пространство, което не беше пустиня. Беше Долина, цъфтяща и жива, с просветващи реки, потоци и малки езера.

КОСИТБА

Понякога Раят изглежда така вечен, че обитателите му не познават мисълта за неговия край. Те не се тревожат. Струва им се, че веднъж влезли в Рая получават правата за собствеността му. Вярват, че веднъж завинаги е техен и могат да правят каквото си искат, Раят ще ги изтърпи, ще се отнесе с тях като към деца, на които се прощава всичко.

Другото име на планетата Земя беше Рай. Странното е, че получилите правото да дишат в него, не знаеха това. Обратното: търсеха Рая в небето. Религиите им го описваха суперлативно. В него имаше: вечен покой, свиреха на арфи и флейти, не ги тровеха угризения и вини, рисуваха, пишеха и творяха, нещо, което на Земята правеха малцина; в Рая имаше справедливост, ред, любов, хармония, себераздаване, страст не към консумацията на други тела, а към познание.

Очакването за среща с Рая в небесата пречеше да се възприеме мисълта, че приоритетите са объркани и Раят се търси там, където го няма. Намира се там, където живеят.

Противоположният Ад беше решително по-скупен, доколкото представляваше копие на земния живот. Човешките същества вечно се оплакваха от недоимък, болести, агресия, сивота, несправедливост, депресия, все неща, създадени от тях самите. При това положение, нищо чудно, че не правеха усилия да съхранят планетата. Изчерпваха недрата и отровиха земята, водата и въздуха ѝ. По-страшна бе безпътницата, а духовното рухване настъпи веднага след нея. На всички бе ясно, че бъдещето ще прилича на миналото и настоящето, тъй като те са неговите родители.

Доктрината за телата и твърдата материя, като единствен вариант за съществуването на човешките същества довършваше безпощадната си коситба.

ЗАПОВЕД ЗА СМЪРТ

Аурелиано не беше попадал в по-стерилно и лишено от уют място. Обзаведена в пластмаса, метал и стъкло, стаята, в която го отведе жената от охраната, отблъскваше. Едва ли би могъл да живее в нея продължително. Дори върху акварелите на стената имаше сухи цветя, пръснати върху зърнеца фактура.

На тази дълбочина под земята нямаше и намек за цъфтящия, влажен и пламенен живот на повърхността. Бедният ИБС, помисли Аурелиано. Ако е бил в безсъзнание, когато са го пленили и са го довели веднага тук, сигурно се е чувствал ужасно. Пак видя съществото, плуващо в консервиращата течност. Алигзандър вярваше, че е мъртво и говореше за ИБС като за труп. Единственото, което го караше да съжалява за смъртта му, бе че ИБС спрял да им съобщава разни неща. ИБС беше отнесло в смъртта технологиите, чиповете и оръжията.

- Не бях в безсъзнание - каза в главата на Аурелиано шушнещият като листа под вятъра глас на ИБС. - Дори не знам какво имаш предвид. Съзнанието не е нещо, което може да се загуби. Щом веднъж го има, не може да изчезне.

- Тук смятат, че ако мозъкът е повреден, той не може да съзнава... Впрочем, как го правиш?

- Как правя кое?

- Тук казват, че ако някой знае какво мислиш, значи те е подслушвал, но как го правиш ти?

- Мислите се носят в съзнанието ти. Просто се свързвам с него. Няма нищо сложно.

- Съзнанието и мозъкът тогава нямат много общо, ако правилно те разбирам?

- Мозъкът служи като предавател, съзнанието само се изразява чрез него.

- Чувал съм, че не мислим с мозъка, но това се отхвърля, защото е еретична мисъл.

- Но е правилната... Обаче не искам да ти преподавам уроци, тези неща ти ги знаеш...

- Да те попитам тогава за онова, което не знам?

- Давай.

- Откъде научи езика, на който разговаряме?

- Използвам речниковия ти фонд и съставям изречения, които вие разбирате.

- Тялото ти е потопено в консервираща течност. Посещаваш ли го от време на време?

- Ние не сме сантиментални. Когато е важно, избираме различни тела. Щом вече не ни трябват, ги изоставяме.

- Къде се намираш сега?

- Навсякъде около теб... Искях да те предупредя, че Алигзандър възнамерява да те използва и после ще умреш.

- Зная това. Но той е болен. Мога да направя така, че кръвоизливът да го довърши.

- Зная. Имаш някои от способностите, които владее и аз. Какво ще

предприемеш, ако го направиш?

- Ще търся начин да се измъкна оттук. Но едва ли ще успея.

- Почакай с Алигзандър... Той е единственият, който може да те изведе оттук, ако се съгласиш да работиш още за него. Нуждае се от теб.

- Ще помисля... Ще ми кажеш ли откъде дойдохте?

- Сириус. Ние сме от добрите. Лошите идват от Дзета, Орион.

- Какво разбираш под "добрите"?

- Опитваме се да помогнем, както можем. Дзетите правят обратното.

- Не е ли по-просто да ни оставите на мира.

- Аз съм войник. Отивам където ме изпратят.

- Ваши ли бяха корабите над екватора ни?

- Дзети.

- Тогава се самоуби една жена, силен сензитив. Стана внезапно, не го очаквахме. Подозирам, че може да се превърне в епидемия.

- Дзетите вярват, че сензитивите могат да объркат плановете им, да ги прозрат. Излъчиха послание към тях, заповед за смърт.

- Изглежда, че не е отнасяла до мен, защото съм жив.

- Но продължаваш да се намираш в ужасна опасност.

- Добре, тялото ще изчезне, но нали ще остане съзнанието и ще бъде където си искам.

- Тогава ще търсиш тяло и ум, с който да говориш, за да го накараш да направи разни неща... Уверявам те, не е лесна задача. Затова тялото е ценно. Владей го до последна възможност.

Връзката прекъсна внезапно. ИБС и гласът му изчезнаха. Аурелиано отвори очи. Лежеше върху мъхестата покривка на металното легло. Изглеждаше като сън, но знаеше, че когато дневното съзнание се изключи, всеки контакт е много по-лесен. ИБС използва момента, в който пропадна в съня. Но сънищата са фрагментирани, неточни и размити, докато неговият разговор бе ясен и запомнящ се. Никакви видения и пейзажи, просто диалог, който можеше да повтори дума по дума.

ИБС, повика го в мисълта си, но пространството не се отзова. Изглежда си бяха казали достатъчно. ИБС не беше като елфите и феите, които вършеха чудеса, например да го измъкнат оттук. ИБС просто анализираше, не беше магьосник и жалко. Сега щеше да му свърши работа най-обикновен маг, за да разтвори стените и го изведе през тоновете земя горе, на въздух.

Времето течеше... Какво ли ставаше с Алигзандър, неговият единствен изход, неговата врата, която трябваше да накара да се отвори? Взря се с вътрешното си зрение в енергийния двойник на тялото му. Кръвоизливът напредваше, но все още се задържаше в някакви граници. Положението можеше да бъде овладяно. Кое беше решението? Усещаше почти физически натиска на земята върху себе си. Плътна, влажна, мъдра, безпощадна пръст. Не биваше да допуска да бъде смазан. От нея или от Алигзандър. Стигна толкова далеч, за да спре сега. Не, не сега, не сега.

Наплиска се с вода и попи лицето си с квадратната кърпа. Извади четка и паста от запечатан плик и изми зъбите си. Приглади косата си с пръсти. Отиде до вратата, пое дълбоко въздух. Натисна малкия бутон, който сигнализираше на охраната .

ПОСЛЕДНАТА ВРАТА

Понеже не се случваше нищо особено - чудеса или злонамерености от страна на природата; не се нараняваше, не го мъчеше глад или жажда, главоболие или сърцебиене, кошмари или предчувствия, Иван Чумашов разбра, че приближава Долината.

Беше в ползрението ѝ, усещаше как го привлича. Пътят вече го водеше сам. На пръв поглед нямаше дори и пътека. Преодоляваше склонове и хълмове, пресичаше плата или чакълести брегове на потоци, изкачваше се, изкачваше се. Височината нарастваше и това се усещаше по ниско надвисващите облаци и звезди. Насекомите изчезнаха. Накрая се появиха два скални орела, които сякаш го ескортираха. Те привличаха вниманието му, отлитаха напред и кацаха върху скала или висок бор. Изчакваха приближаването му и повтаряха всичко.

Само Пътят беше в главата му. Вършеше прости неща - движеше се, почиваше, спеше, дишаше, хранеше се по малко. Насочи цялото си внимание, за да проследява знаците. Когато приближаваш Долината, трябва да разбираш знаците.

Броеше изтеклите дни като нанасяше чертица с нож върху пръчка. Така знаеше, че приближаването е започнало от седмица. Знаеше също така, че върви по последния Път. Затова наблюдаваше околното с такава любов, като за последно.

Чуваше нещата да говорят и се учудваше каква ли трудност има в това да разбираш езика на дърветата, камъните, водите и птиците. Въздухът говореше на свой език, разбираем за света, който обгръщаше. Нещата живееха в хармония. Това беше колкото вдъхновяващо, толкова и нараняващо, защото хората не пожелаха да се впишат в хармонията на нещата. Тъй като я отхвърляха, отхвърляше ги и тя. Самият той положи толкова усилия, за да бъде допуснат до хармонията и пътят му не беше лесен. Скиталчествата му справедливо го доведоха до тук. Така или иначе победи.

Сутринта на осмия ден се изми с шепата вода, проблясваща между камъните. Обърна лице към изгрева. Не познаваше по-чиста енергия. Можеше да бъде сравнена само с тази на водата. Остави я да проникне в тялото и пак си каза, че то може и да няма нужда от друго за храна, освен слънчевата светлина. След години щяха да се родят първите, които откриха същото и се отказаха първо от храната, после и от водата. Те даваха на телата си само слънце и порциите бяха достатъчни, за да имат енергията да съществуват не по-зле от другите.

Орлите го чакаха върху тесен, приличен на игла, скален връх. Остри като бръснарски скали пронизаха околността. Не съществуваше път, но все пак, щом орлите го водеха, сигурно щеше да се промъкне.

Започна катеренето. Дланите и откритите места се нарязаха дълбоко, кръвта бликаше щедро. Нямаше по-безболезнен начин да премине. Скалите очевидно охраняваха Долината. Достигналите по случайност до тук щяха да сметнат за лудост тяхното преодоляване. Каменната стража действаше угнетяващо. Изглеждаше стоманено сива и необщителна. Безкомпромисна. Лишена от милост. Перфектен страж, който не можеше да бъде измамен, подкупен, съблазнен.

Долината заслужаваше тази стража, тя щеше да остане тук и след края на света, какъвто несъмнено щеше да настъпи.

Чумашов знаеше, че магнитните полюси на планетата се държаха странно. Роалд Амундсен измери магнитния полюс през 1904 година на същото място, където го засече през 1831 година Джон Рос. После полюсът запълзя на север и приближи Канада откъм Сибир. Геолозите изчислиха, че геомагнитното преобръщане на полюсите се е случвало през около 250 000 години. Тогава северният и южният полюс разменяха местата си. Зелената Антарктида вече бе завладявана от ледовете. Сега предстоеше, може би, това да се промени. Обръщането можеше да се случи всеки момент. Съпроводено от изригвания на вулканите, земетресения, загуба на гравитация и смърт за огромната част от живите същества.

Толкова много плът и неща щяха да отидат в пръстта. Но не и тези скали и някой бе помислил за това.

Целият разранен, с нарязана на стотици места кожа достигна игления връх. Орлите го чакаха. Стояха застинали там и той разбра, че те охраняваха последната врата.

Измина час, през който попиваше кръвта и превърза най-дълбоките рани. Изправи се. Видя орлите да оживяват и размахват криле. Изчезнаха в прозрачното небе. Той разбра, че няма друг начин, освен да заобиколи игления връх. Движеше се плътно опрян, лице в лице с камъка. Пръстите му опипваха скалната стена и тогава правеше малка крачка. Докато лявата му ръка внезапно не пропадна в празнота. Той изви тялото си настрани и надникна в процепа. От гладка площадка тръгнаха тесни стъпала. Стъпи на нея и преброи четиридесет и осем. Четиридесет и деветото го

изведе в открито пространство.

Долината сияеше. Същата от сънищата му. Зелена и жива, прорязана от мечовете на реките. От купола на златния храм по средата в него се вираше огромно синьо око.

Приседна смаян. Долината лежеше в чашата на фини, гладки като порцелан скали, пронизана от слънце.

Това бе краят на Пътя. Не пожали нищо и стигна до тук... Искаше да изтръгне още някакви възторжени думи, но бе твърде уморен да подрежда изречения. Беше достатъчно само да усети как мирът и хармонията на Долината проникваха в него. Знаеше само, че стигна и беше благодарен, защото получи тази възможност. Израненото тяло повтаряше: "край, край", предусетило, че вече ще бъде щадено, но тялото беше глупаво. Същинското започваше едва сега.

ПОМИТАЦА ТЪГА

Откакто напусна Йънг и жилището си, Мария правеше всичко възможно, за да скрие следите си. Знаеше, че не бива да конструира ясен план, защото мислите могат да се улавят. Движеше се хаотично. Качваше се на автобус с билет за по-далечен маршрут, пристигаше в някой град и слизаше внезапно. После вземаше следващия и продължаваше. Изгради устойчива представа за себе си, както искаше да я възприемат околните. Спусна ниско тъмна забрадка и се вживя в ролята на притеснителна мюсюлманка, която гледа в земята. Стараеше се да мисли само колко е уморена, жадна и я боли глава.

Когато корабите увиснаха над екватора, тя разбра веднага. Видя в ума си как дългите им с километри туловища застинаха в атмосферата. Влезе чрез астрална проекция в един от тях. Екипажите изглеждаха враждебни и припрени. Подготвяха се за големия катаклизъм, който щеше да се случи скоро на планетата. Бяха родителите на хомо сапиенс, пристигнали преди милиони години. Трансплантирали няколко гена на майmunата, която току-що започнала да се изправя. Произлезлият след генната манипулация човек бил навестяван често.

Дзетите се държаха като градинари и смятаха земята за своя градина. Правеха каквото решат. Бяха идвали хиляди пъти и всеки път след това човекът се променяше. Но въпреки усилията той не беше предсказуем и се държеше неритмично, въпреки очакванията да спазва имплантираната му програма. Самите дзети бяха странни същества, които се хранеха единствено с енергия. Човешките същества отделяха повече духовна енергия, когато бяха раздразнени, нещастни, засипвани с катаклизми, воюващи. Дзетите правеха всичко възможно да осигурят тези условия и в митологията на планетата ги наричаха демони, дяволи, сили на злото и тъмнината, летачи. В последна сметка те се стараеха създаденото от тях същество да изпитва глад, унижения, болести, да поддържа непрестанно агресивността си, за да се хвърля във войни. Постоянната потиснатост и усещането за безсмислие, което човешките същества трябваше да изпитват, генерираше големи количества енергия, годна за храна на дзетите.

Понякога те се сблъскваха със съпротивата на съществата от Сириус, също навестяващи планетата. Но Сириус имаше слаби възможности и ненадеждни кораби, в сравнение с техните. Освен това се наложи да се справят с един от спътниците си, който заплашваше да се срути, а внезапното избухване на близкото слънце ги обрече на бърза смърт. Проблемите на сирианската цивилизация стана поредното доказателство, че тъмнината вечно поглъща светлината, макар и за някакъв период от време.

Дзетите продължаваха да експериментират. Тласнаха хомо сапиенс към машините и технологичната революция. За да видят какво ще се случи. Случи се, естествено, най-лошото за него, но най-доброто за тях. Човекът се превърна в роботизирана биологична машина. Държеше се като родителите си. Прекрояваше, тъпчеше, тровеше планетата си, сякаш имаше на разположение поне десетина, на които щеше да се пресели.

Като представители на мрака и разрухата, дзетите бяха хаотични същества и нерядко започваха програми, които се размиваха във времето. От такава програма, която внедри на планетата 263, деца оцеляха Мария и Йънг. Нещата се развиваха светкавично. Мария придоби опитности, които я различаваха от останалите човешки същества, а Йънг ги развиваше с годините.

Другите сензитиви на планетата също се различаваха от коренното население. Бяха отделна раса. Силна, непредсказуема. Никой не знаеше какво може да се очаква и дочака от тях. И дзетите не знаеха. Подозираха, че част от тази раса носи генетичната програма на сирианците, които не се хранеха с енергия, а я създаваха. Разпръскваха любов и сила за преобразяване на негативното в положително, на мрака в неговата противоположност, осъществяваха идеята, че всички са деца на светлината или поне някой ден ще я признаят за свой водач.

Дзетите се готвеха за поредния катаклизъм на планетата. Когато техният кораб-майка се приближеше достатъчно, щеше да предизвика гравитационни промени и смяна на полюсите, да активира вулканите. Щеше да настъпи тридневен мрак и нещо като ядрена зима. Те щяха да получат своята огромна порция ужас и страх и този запас щеше да им стигне за дълго, поне докато планетата не станеше отново годна за нов експеримент.

Но подготовката на този процес изискваше време. Непредсказуемостта на новата раса можеше да им изиграе лош номер. Дзетите искаха да ги изтеглят от обръщение, да ги накарат да умрат по-рано от останалите... Или нещо такова, мислеше Мария, загледана в препускащия зад стъклото на автобуса унил пейзаж. Колко тъжно, всичко вече е свършило, краят е настъпил, а никой и не подозира. Освен мен, Йънг и такива като нас. Ние сме тяхната реколта и те предявяват правата си върху нас. Според градинаря реколтата е лоша и той е вбесен. Праца гръмотевици, земетресения, наводнения, адски жеги. Следваща реколта ще е бог знае кога, ще бъде хилава, но няма да бъде изпусната. Ще я отглеждат педантично и всяко различие ще се изличава веднага с огън и меч.

Които са се досещали за градинаря, стърчаха с една глава над околните. Те заслужаваха уважение. Винаги е мъчително да си различен, защото си лесна плячка и за другите, и за ветровете.

Слънцето и Луната са по-силни за теб, ти първи вкусваш дъжда, но първи си пометен от вятъра и вихрите. Такива са реалностите, но пък нали всичко, което се случва все пак е предварително избрано от нас.

В междинното състояние след физическата смърт, имаш възможност да обхванеш нишките, които си следвал през превъплъщенията си. Да обмисляш, анализиращ, да създадеш в съответствие с изводите Плана на следващото си завръщане. Да избереш родители, приятели, семейство, ситуации, болести и смърт, които те отвеждат към спазването на Плана. В междинното състояние имаш всички отговори и ваеш следващия си живот. Затова, който се оплаква, че е жертва на обстоятелствата, греша дълбоко. Те са негов избор. И трагедията, която им наложиха дзетите също е избор. Навярно точно тяхното присъствие прищпорваше събитията към неизбежна трансформация. И от една друга гледна точка, неизбежните трансформации са отличен, макар и мъчителен урок. Уроците винаги са възможност за промяна, преосмисляне и надрастване.

Усещането за родината я връхлетя като стон, открил я през хилядите километри, които ги разделяха. Спомни си селската къща и как тичаше боса в прахта, как прибиращите се по залез стада отзвъняваха с хлопатарите си свършващия ден. Понякога прекарваше с часове в клоните на гърбавото черничево дърво. Говореше си с птиците. Обикна момче с името Иван. Той завърши атомна физика и умря от диабет. Толкова хора от живота й предпочетоха да се оттеглят оттатък. Избираха бързи начини - болести, катастрофи, нещастни случаи. Чудеше се как имаше куража да остане. Защо упорстваше да остане и пристигна чак в Америка. Чуждо място. Беше невъзможно да свикне с него. Но отиде при Йънг, звездоброецът. И двамата познаваха вкуса на вътрешния океан от знание... Поработиха добре. Стигнаха единната точка, в която две същества се превръщат в едно. Какво трябваше да се случи оттук

нататък?

Автобусът навлезе в някакво предградие... Ако имаше късмет... Спря мисълта да се развива, потуши я, наложи върху нея образа на динамично движеща се вода. Можеше да бъде проследена от друг силен сензитив, работещ за дзетите. Достатъчно бе да проектира съзнанието си, за да хване импулсите на нейните мисли и оттам да се справи с по-леката задача - да открие местоположението ѝ. Тя искаше с това да се свърши, да бъде оставена на мира... Вълни, пораждащи се от нищото, но все по-огромни... Като десететажен дом... Издигаха се, и горе гребенът се пречупваше... Тонове вода се срутваша... Знаеше какво да направи сега. Разполагаше с достатъчна сума.

В последния момент слезе на автогарата. Огледа се в една витрина, стегна ниско забрадката си. Купи малко шише вода. Притвори очи за миг и даде възможност на големите вълни да обхванат цялото ѝ мисловно поле... Един кос се настани до нея на черницата. Вкопчи се в грапавия ствол и я погледна с червените си очи. Слънцето залязваше и стадата се прибираха в облаци златиста прах. Хлопатарите им отзвъняваха отминалия ден.

Знаеше, че не може да избяга. Но искаше, когато се случи последният миг на сегашния ѝ живот, да стане там. Да види черницата, залеза и изгрева, косът с червените очи, малката къща с крушовите дървета, лехата с домати и магданоз, ниските звезди, да чуе гласовете на петлите...

Взе такси. Ако имаше късмет... Към летището се пътуваше дълго... Чернокожият шофьор беше мълчалив. Извика отново океанът. Вълните се раждаха от нищото. Издигаха се и гребените им се пречупваха. Срутваша се... Тонове ритмично дишаща вода... Какъв опитен диригент беше нейното съзнание... Сега му заповяда да погълне страховете и помиташката тъга.

ЩЕ ПОПРАВЯ ТОВА

Когато металният правоъгълник на вратата се отмести безшумно, за миг Аурелиано ослепа. От коридора връхлиташе светлина. Сноповете ѝ го улучиха болезнено. Сети се, че беше пропуснал, както правеше обикновено, да направи енергийна защита около тялото си.

Жената от охраната го задържа за рамото:

- Какво ви стана? Прилоша ли ви?

Освободи се от ръцете ѝ, мразеше и не позволяваше да го докосват. Идваше бавно на себе си. Отвори очи. Съвземаше се, слава богу. Изправена срещу опасността енергийната защита сработи автоматично.

- Светлината - изрече тихо, - защо е толкова силна?

- Каква светлина - обърка се жената. - Включени са само плафоните.

Така беше. Коридорът се виеше напред, потънал в меките отблясъци на малките стенни лампи.

- Моля да ме извините, просто ми е прилошало...

Тя му подаде хартиена салфетка и тогава осъзна, че е мокър от пот. Нищо подобно не се бе случвало досега, но се намираше в извънредна ситуация и каквото и да ставаше, не беше за чудене.

Жената го наблюдаваше внимателно. Улови умората в неспалото ѝ от дълго тяло.

- Е ? - попита тя. - Позвънихте и ви отворих. Какво искате?

- Трябва да видя полковника.

В очите ѝ се мярна нещо. Въпреки желязната тренираност не контролираше стопроцентово реакциите си. Но никой обикновен човек не би забелязал друго, освен обичайната безизразност в тези очи.

- Аз съм Аурелиано Шнайдер - каза бавно, разчиташе, че обикновената реч ще я изтръгне от лудостта на обстановката, в която се намираше отдавна.

- Знаем кой сте. Полковникът не иска да го безпокоят. Ще ви повика, когато реши.

- Щом знаете кой съм, знаете, че виждам нещата, където и да стават те. Искам да му помогна.

- Уморен е - малко вяло призна тя. Не употребяваше грим и лицето ѝ изглеждаше безжизнено.

- Болен е, има разлика. Язвата му кърви. Ще направи перитонит и ще умре. Поне извикайте лекар.

- Тук няма лекар.

- Ако Алигзандър умре, край на проекта. Ще ви преместят, разбира се, другаде, но него няма да го има. Знам, че сте постоянно с него, откакто се занимава с мен и групата ми. Харесвате го. Колебаете се дали го обичате, но постоянно мислите за него.

Жената поклати глава.

- Не можете да знаете тези неща. Измисляте си ги.

- Все пак, повикайте лекар отвън.

- Невъзможно е. Не и след всичко, което се случи.

- Помогнал съм на много хора. Излекувал съм ги от какво ли не.

- Пише го в досието ви. Но защо преди малко не помогнахте на себе си? Халюцинирахте. Или полудявате? Казват, че сензитивите винаги полудяват накрая.

- Може би. Не е по-различно, отколкото при останалите. Но все пак се оправих и можете да прецените, че разговарям с вас смислено.

- Добре - каза тя след пауза. - Вървете пред мен.

Той пое с бавни крачки. Знаеше, че жената се бои, но сама не знае от какво. Навярно и от него. Някои хора изпитваха страх от него, Рималди, Ирини. Инстинктивно. Може и да имаха право, но сега не му се мислеше за това. Извика в съзнанието си най-яркия оранжев цвят, който съществуваше. Превърна го с мисълта си в покривало, прехвърли го отзад и обви с него тялото на жената.

Не спираше да върви. Оранжевото имаше висока вибрация. Поглъщаше умората, подозрителността, страховете, агресивността. Кристалнооранжевото искреше в прелестни блясъци, вадеше от паметта прекрасни спомени, изпълваше кръвта с радост.

Винаги постъпваше така, когато искаше да спечели някого. Облекчаваше го. Смъкваше товара му. Когато правеше този номер, хората си спомняха за усмивката.

Чу някакъв звук зад гърба си. По лицето на жената се стичаха сълзи. Беше се облегнала на стената. Хлипаше все по-силно.

- Не мога да го обясня. Никога не се е случвало... Сестра ми... Умря преди две години. Сега я видях да идва към мен... Беше прекрасно... Умря в много слънчев ден...

Оранжевото бе извикало спомена за слънцето. " Умря в много слънчев ден".

- Съжалявам - каза Аурелиано, - и ми е мъчно за вас.

- Няма нищо, не можем да я върнем... Обикновено не плача. Не плаках и на погребението... Сигурно ми се е събрало...

- Сигурно.

- Нека тръгваме. Вървете пред мен.

Може би тук, дълбоко под земята енергиите работеха по друг начин. Изваждаха най-мъчителното, а не го потискаха. Какво щеше да се случи после?

- Моля, изчакайте - обади се жената с пресипнал от плача глас.

Натисна няколко клавиша от кода. Вратата се отвори. Тя влезе. Намираха се в края на коридора. В никоя посока не личеше да има изход.

Жената се показа и го повика с ръка.

Полковникът лежеше на дивана много блед. Дишаше бързо. Болките и кръвоизливът го изтощаваха.

- Ще поправа това - му каза Аурелиано, наведен над него. - Няма да умрете. Не сега.

ДОКАТО ПРЕМИНЕ АРМАГЕДОН

Кюлман и Илейн изоставиха колата в пясъците. Те свършваха внезапно, като че някой им бе заповядал да не правят и крачка от мястото си. Малко по-нататък започваше прекрасно очертан път. Над него преплитаха клони високи дървета със сърцевидни листа. Да се върви под плътната им сянка бе приятно.

Пътят ги изведе до овален площад, настлан с бели плочи. Заобикаляха го четири, покрити с листа колиби. По средата на площада бликаше фонтан. Илейн отиде при него и Наплиска лицето си. Не изглеждаше изумена като че да срещнеш фонтан в пустинята бе най-обикновено нещо.

- Изглежда толкова синя, колкото си я представях - чу я безгрижно да казва Кюлман.

Вратата на първата колиба се отвори и пропусна стар мъж с вид на шаман. Чертите на лицето му обаче бяха европейски. Приветства ги с тих жест и когато го доближиха им подаде ръка. Коренното население не признаваше ръкостискането.

- Не съм съвсем типичен шаман - каза усмихнато той на прекрасен английски, - имам предвид лицето си. Иначе мога да правя всичко, което и те, ще се убедите.

Кюлман и Илейн се представиха. Слънчевата светлина много бързо намаля и в небето се кълбяха облаци.

- След малко ще завали - осведоми ги мъжът, - както вали всеки ден по половин час. В противен случай ще ни е трудно да напояваме градините и да пълним фонтана. Територията има собствени закони. На планетата има само още едно такова място.

- Мога ли да ви пипна? - попита Илейн. – Съвсем истински ли сте?

- Нали се ръкувахме и ме докоснахте.

- Боя се да не сте халюцинация - кротко призна тя, като дете.

- Само в известен смисъл, както и вие.

- Имах... получих указания да дойдем тук – каза Кюлман с пресъхнали устни.

- Знам коефициента на интелигентност и на двама ви, затова ще бъда съвсем откровен. Милата Шафика Вайзер ви е дала тези указания, нали, драги Албърт?

Той кимна.

- Тук вярваме, че границата между световите е много ефирна. Ако поискаш, винаги можеш да получиш ключовете. Когато преминеш бариерата да правиш разлика между онова, което виждаш с очите си и наричаш достоверно, и невидимото, отхвърляно като халюцинация, ти се вижда най-смешното нещо на света.

Заваля. Едрите топли капки бързо се превръщаха в струи.

- Моля, последвайте ме - мъжът бързо тръгна пред тях.

В колибата беше просторно, имаше малко мебели и индийски килими по стените. Малки статуетки от тъмно дърво в ъглите. Беше прохладно, макар в средата, направо върху пода да гореше тих пламък с прозрачни езици.

- Не топли и няма да се опарите, ако поставите пръсти в него. Никога не оставаме без него. Помага, за да извършим надпространствен скок. Седнете, където поискате.

Наля им бистра течност в стъклени чаши. Имаше кисел и едновременно горчив вкус, но веднага тонизираше. Мъжът се настани срещу тях в стола-люлка, обсипан с алени възглавници със звънчета и втъкани златни заклинания.

- И тъй, вие сте мои гости, които чакам отдавна. Моля, чувствайте се свободни. Задавайте всякакви въпроси. Но първо да ви се представя. Казвам се Алън Кихоу, тук приех друго име - Калион. В зоната сме, както вече ви споменах, тук са допускани малцина, останалите просто виждат вместо нея само пясъци, пустиня.

- Чух, когато ме повикаха - каза Кюлман. – Оставих всичко. Конструирах биофон по чертежи, които открих върху бюрото си и с него разговарям с Шафика... Тя ми спомена, че ни предстои, на мен и Илейн да преживеем нещо особено.

- Ценя способността ви да не назовавате нещата с точните им имена, когато не сте сигурен, че не звучат параноично. Зная какво ви е съобщила Шафика, тя имаше задачата да ви повика. Мога да ви обясня какво ще се случи оттук нататък.

Дъждът се сипеше, чуваше се как поточетата пеят отвън.

- Ако приемете, вероятният ви път оттук е към Долината. Долината е другата зона на планетата. Има освен златен храм и много дълбоки пещери. Направихме някои проучвания и знаем, че предстои катаклизъм. Нямаме достатъчно сили, за да го

предотвратим.

- Вие не сте съвсем Алън Кихоу, нито пък Калион? - прекъсна го Кюлман.

- Дори не съм от вашия вид, макар да изглеждам като човек. Това не ви плаши, нали? Вселената е пълна с живот. Понякога по-възрастните искат да му помогнат. Посяват го на някоя планета и се грижат за него. Но всеки плюс винаги има един противоположен минус, за да се поддържа равновесието. Вашето съзнание отбелязва този факт с понятията-двойки: нощ-ден, добро-зло, черно-бяло, вървене-невървене, късмет-малшанс. Пазихме живота тук, както можехме, но вече се случи веднъж да не успеем. Ще го загубим и този път.

- Водите война с някого, доколкото разбирам? - неспокойно попита Кюлман.

- Приемете, че намеренията ни да създадем и поддържаме тук живот, тих, спокоен, духовен, срещнаха съпротива. Отсрещната страна е безогледна. Моралът ни не позволява обаче да отвърнем на удара с удар.

- Това обикновено означава, че ще ви победят.

- В някакъв смисъл, но не напълно. Постъпихме така първия път и се оттеглихме за известно време. Полюсите се преобърнаха и животът изчезна за дни. Не воювахме, но и не вдигнахме ръце. Просто съхранихме живота. Между другото, това е описано в Библията. Ще бъдат спасени 144 000 с печат на челото. Сега ще се повтори същото.

- Печатът на челото някаква символика ли е? - прекъсна го Илейн.

- Знак за разпознаване. Различният от масовия ум излъчва различни честоти. Няма как да бъде сбъркан. Е, тези 144 000 са вечно преследвани, отхвърляни, неразбирани. Човешката маса инстинктивно долавя различието. Както и тези, които програмират идещия Армагедон.

- Ако са толкова силни, колкото казвате, за тях ще е детска игра да премахнат различните и да не успеете да ги съхраните. Вярвате ли, че могат да им попречат тотално?

- Премахват различните. Правят го постоянно. Чрез други хора, чрез промени в биополето им, създават им неприятности, изтощават ги, докато не изберат сами да умрат.

- Различните също са хора. Как биха се противопоставили на силен враг?

- Като разгадават плановете му. Със самото си съществуване. Сензитивите са отлично доказателство, че мозъкът може да се използва по различни начини, че съществуват други светове, Вселените са обитаеми, мисълта е основен строителен материал и какво ли не. Отсрещната страна, или тъмната половина, ако предпочитате, очаква населението да загине. Различни и обикновени. Това ги устройва. Възнамеряват, когато започнат експериментите си, да създадат еднотипно човечество, само роби, изпълнители. Мислителите ще бъдат изтръгвани от корен. Тъмната половина се чувства добре, когато се храни с негативна енергия. Затова провокира и ще провокира войни, ужас и агресия. Постоянни войни и смърт. Енергията на ужаса и смъртта е отлична храна за нея. Сега, след Армагедон тя ще погълне колосални количества, достатъчни, за да й стигнат, докато се появи следващото човечество.

- С професора сме само хора, които почти разбират за какво говорите - каза Илейн. - Просто изследователи, повярвали, че нещата не са каквито изглеждат.

- Но с печат на челото - разсмя се Калион. - Мисля, че разбрахте ситуацията. Възнамеряваме да спасим и съхраним един генофонд. Сто четиридесет и четирите хиляди ще слязат в пещерите, там не може да проникне никой, дори тъмната половина. Всички ще изглеждате като заспали, докато премине Армагедон и планетата се възстанови.

Един ден ще се събудите в нов свят. Ще навлезете в него, за да го прекосите и го опознаете. Умовете и различността ви ще бъдат съхранени. Ще знаете, че можете да го направите нов и прекрасен. Ще знаете, че цивилизацията ви не бива да тръгва по досегашния път. Ще знаете, че тъмната половина бди и вече е гладна за ужас и смърт. Ще поемете пълната отговорност за своя свят... В известен смисъл ще се събудите като богове.

- Що за състояние ни описвате? - попита Илейн. - Замразяване, каталепсия, мумифициране?

- Сън. Обещавам ви много дълъг сън, в който ще се учите и телата ви няма да се променят.

- Ще се видим ли, когато се събудим? – Кюлман беше развълнуван.
- Кой знае. Това ще стане така напред във времето, когато надявам се от двойките понятия добро-зло, тъмно-светло, късмет-малшанс да е отпаднало противоположното.
- Разговорът свърши и те излязоха навън. Пак грееше слънце и небето беше високо и прозрачно.
- Ти подозираше ли такава развръзка, Албърт? - Илейн запали цигара.
- Албърт Кюлман не отговори. Изглеждаше, както впрочем и Илейн, поразително млад, изправен и лек. Той отиде до фонтана и напълни шепите си. После внимателно пи, глътка след глътка от синята скъпоценна вода.
- Бих искала обаче - помоли Илейн, - когато се събудя, да сте оставили до възглавницата ми пакет цигари. Мразя да се разсънвам без няколко една след друга. Понасят ми отлично, а и няма как да пипна рак на белите дробове.
- Калион се разсмя.
- Сериозно - каза ведро Илейн, това е едничкото ми желание, защото тепърва тогава ще трябва да изобретяваме тютюна и хартията, за да свиваме папириси.
- Върху съседното дърво кацнаха няколко бърбиви разноцветни папагала.
- А сега - каза Кюлман, - какво ни предстои сега?
- Трябва да тръгваме - отзова се Калион. - Големите земетресения вече започват, полярната шапка се топи и водите ще залееят крайбрежията. Вулканите вече се събуждат...
- Дори Тонга и Шула ще изчезнат?
- И целият свят, какъвто го познавате. Тръгваме.
- И все пак - спря го Илейн, - подскажете ни с две думи, от къде дойдохте?
- Щях да пропусна това...
- Позволете ми да отгатна - каза Кюлман. – Добрият стар Сириус, догоните са оставили предания за вас.
- Пазим всичко, всяка тяхна дума. Когато се събудите, ще разполагате с тяхната история, и с вашата история. И ще можете да сравнявате.
- Тогава на път - въздъхна Илейн Маклауд. - Да вървим и да става каквото ще.
- Стори им се, че синият фонтан замлъкна за малко, но когато поеха, отново чуха звънкия му, чист глас.

ГОРНИЯТ СВЯТ

През 70-те години на ХХ век, заблудил се около река Лена геодезист попаднал на селище. То не присъствало върху картите, но независимо от това имало дървените си къщи, улиците и оградените дворове. Около Лена съществуват огромни пространства, в които от столетия не е стъпвал човешки крак. Изглежда, че обитателите на селището са ценили тъкмо изолацията.

Геологът влязъл в домовете, но не намерил никого. Накрая попаднал на хамбара в центъра на селището. Вратата не била заключена. Когато свикнал с тъмнината вътре, видял наредени в прави редици, легнали върху пластове сено, човешки тела. Преброил 163 жени, деца, мъже. Липсвал мирис на тление.

Геодезистът изнесъл навън едно дете. Под светлината то бързо посивяло и започнало да се превръща в прах. Очевидно хората били мъртви отдавна, въпреки че изглеждали напълно съхранени.

После открил върху прашна дървена масичка тетрадка. Носела подписа на старейшината и се отнасяла до всички, които един ден ще влязат в хамбара. Последната вписана дата била отпреди тридесет години.

Според записките селището било създадено преди тридесет и седем години от хора, привлечени от една и съща езотерична традиция. Един ден решили да създадат колония в отдалечено от света място. Разпродали имуществото си и се преселили.

През годините строили домовете си и създавали свой ред. Хранели се с растения, понякога с риба. Медитирали. В медитация един от тях успял да попадне в място, което нарекъл Горен свят. По-късно станало лесно да го посещават и останалите. Горният

свят се отнесъл с тях радушно и ефирни същества започнали да им преподават духовни техники. Колонистите бързо придобивали всякакви опитности - телекинеза, пирокинеза, общували все по-често телепатично и пренасяли Горния свят в Долния.

Накрая Същество, нарекло се Учител, им казало, че техният напредък ще им позволи да се пренесат в Горния свят. Ще стане, когато съединят енергията си в обща медитация и напуснат телата си.

Хората били видели толкова чудеса Горе, че нямали колебания дали да напуснат преждевременно този свят. Направили го една нощ. Облекли чисти дрехи. Легнали върху пласт сено в прави редици. Стиснали ръцете си. Съединили мисловната си енергия и отпътували.

Записките съобщаваха още, че телата няма да се разложат, не се нуждаят от кремация или погребение, защото ще изчезнат сами. Съхранявала ги енергийна защита, която не допускала животни и спори на плесени, насекоми. Пропускала само паяците с паяжините им, както и хората, които щели да ги открият.

Следвали пълните имена и рождени дати на колонистите.

Геодезистът се върнал и направил справка в регистрите. В посочените населени места, откъдето групата се отправила към колонията, имената на тези хора съществували наистина. В справките срещу всяко име стояла констатацията: безследно изчезнал.

Геодезистът задал въпроси, но никога не намерил адекватен отговор. Записал ги в ръкопис, който не издал никога. Ето ги:

Какво се разбира под понятието Горен свят? Кои са съществата там? Защо са направили връзка с колонистите? Били ли са враждебни същности, чиято задача е да примамват големи човешки контингенти? Дали е било разрешено на старейшината да остави своите записки или го е направил по своя инициатива? Случвало ли се е подобно нещо и на други места по Земята?

Десет години по-късно геодезистът, който не съобщил на никого за откритието на Лена, се върнал по старите маршрути. Къщите се нуждаели от ремонт, а тревата, обзела поселището - от косач. Телата ги нямало в хамбара. Разтворили се във въздуха, както обещал в посланието си старейшината.

НЕ КАТО ВРАГ

Аурелиано знаеше, че ако не се намеси, времето на Алигзандър свършваше. Техниките му за лекуване изискваха около двадесет минути. Време, за да разузнае болестта, да се ориентира в енергетиката на поразения орган и да се справи.

Но когато влезе, полковникът вече бе на граничната линия. Аурелиано прецени, че след миг-два ще изпадне в кома. Така че трябваше да действа стандартно, както са го правели древните лечители.

Надвеси се над тялото и разпери ръце. Почувства обхватът на болката, забиваща остри иглици в дланите му. Присви малко пръстите си и я събра, ограничи я в по-тесен кръг. Болката изтичаше от тялото като сива на места, тъмнокафява енергийна лента.

Напрегна вътрешното си зрение. Кръвоизливът започна едва забележимо да се оттегля назад. Тръсна дланите си, за да свали мръснокафявата енергия, по-лепила се по тях. После с бързи пасове започна да я събира от зоната на слънчевия сплит. Тя бликаше, извираше от вътрешността на това тежко ударено тяло.

Аурелиано продължаваше пасовете: събираше болната енергия в дланите си, отърсваше ги, отново я събираше.

Всички лечители и шамани знаеха, че могат да повлияят с личното си поле на чуждото. Те разглеждаха болестта като нарушение в пътя на енергията, която трябваше да тече свободно през енергийните центрове - чакрите. Когато това по някакви причина не се случваше, някой орган излизаше от общия енергиен параметър на тялото. Известно време той продължаваше да функционира, макар и със забавени обороти. Но щом не получаваше нужната му енергия, се предаваше на болестта.

Тогава лечителят постъпваше обратно - отстраняваше причините, пречещи на

енергията да препуска свободно в тялото и да поддържа органите. След намесата им те придобиваха нормален енергиен статус. Болестта изчезваше.

Традиционната медицина загуби векове, за да се научи как реагират болестите на билки или химически препарати. Беше узнала, че при някои случаи се прилага един медикамент, други се повлияват от химически коктейл. Също така класифицира страничните ефекти от химикалите, които наричаше лекарства: нерядко те увреждаха други органи и причиняваха следващи болести.

Алтернативната медицина на първо място търсеше причината на болестта. Откриваше я в неправилното поведение, в агресивността, злобата, завистта, в нарушението на морални принципи. Тя твърдо знаеше, че може да се състави подробен психологически портрет на някого, само като се разгледат болестите му. Например, боледуващите от бъбреци и белодробни аномалии винаги бяха проявявали нетърпимост, не бяха коректни, караха партньорите си да страдат и нямаха угризения. Мъчениците с псориазис мразеха и се бояха дълбоко в себе си от света. Тялото им изразяваше на своя език този страх: кожата се бронираше, удебеляваше, покриваше се с петна и люспи в опит да се защити от външната среда. Не помагаше нито билка, нито медикамент до момента, в който страдалецът осъзнаваше, че трябва да приеме света не като враг, а като партньор.

Съзнанието програмираше тялото успешно. Мнозина ставаха жертви на рак, туберкулоза, тумори само защото в един момент от живота си бяха пожелали да умрат. Така, особено при депресия и страдание, те изграждаха програмите на смъртта, които някой ден се сбъдваха.

Различни болести превземаха тялото и когато биологичният часовник изчерпваше отпуснатото време - кармична причина, преминала от предишните животи, най-често урок.

Острите искрици в дланите му вече не ги прогаряха толкова болезнено. Кръвоизливът спря, кръвта се абсорбираше и след малко проблемът щеше да бъде ликвидиран. Затвори язвата в стомаха за три минути. Видя в екрана на вътрешния си скенер как пробивът се поддава на излъчената от него зелена енергия. Тя погълна болката, после накара краищата на раната да се съберат и слепнат. Сега язвата в стомаха изглеждаше само слабо надигнато над повърхността петно с неравни краища.

Лицето на полковника придоби цвят, порозовя. Вече не му се гадеше, отлетя предчувствието за скорошна смърт. Бесният ритъм на сърцето се укроти. Дишаше нормално.

- Измъкна ме от нея, нали? - попита той. Наблюдаваше Аурелиано с все още тревожните си очи.

- Ако имате предвид от смъртта, засега да.

- По твой прочут начин, нали?

- По най-обикновен начин. Събрах болката, казах на кръвта да спре, затворих язвата.

- Пие ми се вода... Гладен съм.

- Можете да пиете и да се храните. Тялото е нормализирано.

Алигзандър се изправи и седна. После направи все още неуверено няколко крачки.

- Не бива да се безпокоите. Казах ви, че всичко е наред.

- Боже мой - поклати глава полковникът. – Никой не би повярвал в това, ако не го види.

- И какво от това - отвърна Аурелиано. - Без значение е дали вярват или не. Чудото съществува, ще ви го каже всеки индианец, който все още не сте убили, всеки от племената, които считате за изостанали и неграмотни.

Алигзандър отиде да вратата и я отвори. Влезе жената от охраната. Гледаше го изумено.

- Добре съм - каза и той, - Аурелиано направи поредното си чудо. Донеси ни нещо за хапване и вода.

Тя се обърна и безмълвно излезе.

- Вие сте обичан човек, полковник - каза Аурелиано, - знаете ли го?

- Подозирах, но никога не ме е интересуващо.

- Тя е добра жена.

- Тя е войник. Перфектен убиец, когато се наложи.

- О, да. Това сигурно обезсмисля чувствата. Но те са силни у нея.

- Вече няма да ми се случи нищо такова... Флирт, трепети, нежност, забравил съм ги, а и не ги желая. Ние сме само войници.

- И жалко, но не зная дали ще го разберете... Но сега чувствата и нежността не са актуални. Споменахте ми за някакво патриотично крило. Ако искате да се разплатите задето ви спасих, разкажете ми повече за него.

Алигзандър не можеше да се нарадва на здравето си и не спираше да крачи из кабинета. Тялото му отново придоби гъвкавостта си от преди. От време на време дланите му импулсивно лягаха върху стомаха, защото съзнанието още помнеше болката.

- Ще ви разкажа, разбира се. Ние сме много малко, ще ви стигнат пръстите на едната ръка. Стремим се да държим нишките на този свят. Да го управляваме. Правим го, но все още всичко предстои. Говори ли ви нещо понятието Нов Световен Ред?

- Пише го върху всяка еднодоларова банкнота. Илюминатите ли са вашите вдъхновители?

- Донякъде.

- Доколкото съм запознат, те правят доста отвратителни неща. Няма война, заговор, срив, криза, отнемане на територии, зад които да не стоят те.

- Новият Световен ред има своето виждане за нещата.

- Мога да се досетя, но все пак разкажете.

- Разпределение на света. Постоянни кризи и войни. Технологична революция, която ще отнеме хляба на хората. Ще станат излишни, или поне по-голямата част от тях. Ще бъдат взети мерки да изчезнат. Но не си представяйте планини от трупове и стрелби. По-чистият начин е излишните да бъдат унищожени чрез елиминирането им от технологичния напредък. Ще разберат, че са ненужни. Войните вземат по-малко жертви от разбирането, че си ненужен... Тези, които ще интегрираме, ще ни обслужват, ще работят покорно, тихо, кротко. Ще има нов ред, в който няма да търпим инициатива, идеи, плам, различие...

- А надежда? - попита Аурелиано.

- На първо място ще отнемем нея. Животът ще бъде в определени рамки. Път, който извървяваш по права линия. Не можеш да напуснеш очертаните граници. Животът вече няма да бъде приключение, роман. Можеш да разчиташ на покорство само ако отнемеш надеждата. Ще се съюзим и с Дявола, но ще постигнем това. Вече имаме ново поколение оръжия, нежно убиващи оръжия. Другото им име е психотронни. Уреди за управление на мозъка. Ще наблюдаваме всеки постоянно. Ще четем пощата му, ще подслушваме телефоните му. Ще изведем на орбита спътници, които ще проследяват всеки и всичко. Ще бъде загубена всяка надежда, че нещо може да се укрие от нас.

Вратата се отвори и влезе жената с отрупан с храна поднос.

Издърпа прозрачен плот от стената и го постави върху него.

- Да ядем - каза Алигзандър. - Сигурно изпитваш вълчи глад, като мен.

- Не е така - каза Аурелиано, - никога не изпитвам вълчи глад.

- Месо а лангле в чили сос, това искам сега - измърмори Алигзандър, докато пълнеше устата си с храна.

- Апетитът ви е превъзходен - Аурелиано си наля само чаша вода.

- След като ме излекува, вече мога да погълна целият свят.

Аурелиано внимателно остави чашата. Настръхна от прилива на адреналин. Усети познатата вълна от бясна енергия. Винаги ставаше така, когато около него се

появеше Ирени. - Тук ли си? - попита безмълвно.

- Кога ще излезем оттук? - чу се да казва на Алигзандър. Видя как аурното му поле се изпълни със стрелкащи се червени петна, знак за огромно смущение. Сега ще излъже, помисли си той.

- Все още не всичко е ясно - полковникът триеше устата си със салфетка. - Все още липсва програмата, която обикновено имам. Голяма каша. Нямам връзка с хората от моя съюз.

- Нали не ви минава и през ум, че може да ги измамим?

- Не са хора, които е безопасно да бъдат мамени.

- Добре, това е вашият бизнес. Но за какво повече съм ви аз? Получихте от мен всичко, здрав сте.

- Боже мой, не ми казвай, че не се досещаш.

- В последна сметка ме искате мъртъв, това разбирам. Защо ви е някой, който умее повече от вас и чува онова, което вие не чувате... Сам ли стигнахте до идеята, че трябва да убиете Ирени, Скот и мен или тя някак си дойде от въздуха?

- Започна с ненавист още когато влязохте в програмата. Бавна ненавист. Раздразнение. Казвах си, че сте неестествена мутация, нарушавате природния ред. Превръщате се в постоянно доказателство, че светът може да върви и по друг начин.

- И най-добре да се превърнем в едно мъртво доказателство, кой ли му обръща внимание... Като Ирени...

Чу смеха ѝ съвсем наблизо.

Полковникът седна. Жената продължаваше да стои до вратата.

- Е, - неуверено каза полковникът, - досещаш се, че не мога да ти кажа нищо повече от това, което знаеш... Цената обаче винаги се плаща... Сега ти предлагам да те отведа в базите в Антарктида, там винаги ще се намери работа за теб.

- И така до безкрай - каза Аурелиано, - докато се сметне, че вече няма полза от мен, докато ви омръзна. Отвратителен кръг. Въртите ме в него, за да забравите собствената си безполезност. И всичките лъжи, вашите и на патриотичния ви кръг. Лудостта на Новия Световен Ред... Планетата е изпълнена с демони и лудост. Това също ли влиза в цената?

Алигзандър трепна и се засмя.

- Умееш толкова неща, но не притежаваш никаква дипломатичност.

- Не ми и трябва. Омръзнахте ми. Няма да работя повече за никого. Ще направя с живота си каквото искам.

- И ще се лишиш сам от достъпа до най-големите тайни на този свят?

- Мога да предположа какви са те. Не, не, не ги искам... Ще изляза навън, ще седна под някое дърво и ще гледам небето. Ще седя така поне сто години. Не си и помисляйте да се навъртате около мен.

Ирени се засмя звънко и отмъстително.

- Сигурно сам разбираш, че е невъзможно, абсолютно недопустимо да излезеш оттук... Съжалявам, но такива са реалностите...

- Тогава огън! - извика гласът на Ирени в главата му. - Огън, с който започваме и приключваме всичко... Не заслужават друго... Изпепели ги!...

- Така стоят нещата Аурелиано - каза скучният глас на Алигзандър. - Ние сме възрастни хора и трябва да приемаме реалностите... Да ги преглътнем... И да започваме да работим.

- Да, да - каза Аурелиано, - но нека си почина малко. Дайте ми няколко минути. Ще седна тихо в ъгъла, като мишка. Ще се опитам да преглътна реалностите.

Алигзандър вдигна рамене и отиде при екраните.

- Сара - обърна се той към жената и Алигзандър за първи път чу името ѝ, - какво

става с връзката?

Вместо изображения по екраните тичаха начупени линии.

- До преди малко всичко беше наред - отвърна тя. - Ще проверя в командната зала.

Сара излезе. Винаги ще успееш да намериш добрия начин, така казваше майка му.

Правилният начин. И всичко ще е добре.

Напрегна вътрешната си сила. Запали в края на коридора, там където нямаше и помен от изход, тихо пламъче. Видя го да се втурва от пространството с ентузиазма на всяко новородено нещо. Не спирай, каза Ирени в главата му. Изпепели ги.

Пламъчето подскочи, превърна се в огнено кълбо. Разрастваше се.

- Подушвам дим - каза озадачено Алигзандър.

Огнената стена превзе целия коридор. Чуваше се как избухват лампите. Облицовката се топеше със съскане. Вратата се отвори. Зад Сара стоеше огъня. Пак се чу серия от взривове. Огънят нахлу в кабинета.

Аурелиано гледаше как връхлетя Сара. Достигна Алигзандър. Те крещяха и се мяхаха. Той не вдигна очи да види как огънят топеше телата им. Нито пък да посрещне огънят, извикан от него, който сега идваше за него.

КРАЯТ НА МАГИСТРАЛАТА

Когато бутна полурухналата дворна врата, се свечеряваше. Лилав мрак обгръщаше къщата.

Мария захвърли шлифера и чантата си. Спусна се към чешмата да наплиска лицето си. После отиде при дърветата, лехите, цветята си. Отдавна не беше падал дъжд. Паяжини превземаха къщата.

Приседна на каменното стъпало. Най-сетне повярва, че се е върнала. Тук е, сега вече завинаги. "Завинаги" звучеше добре. Твърдо, сигурно. Опита да изтласка от главата си преживяванията по пътя насам. Беше чудо, че изобщо стигна. Някак си се промъкна през летища и граници. Вкъщи.

Напълни лейката с вода и поля дърветата, лехите и цветята. Утре щеше да плеви. Да подреди, да измие и изчисти. Да забрави случилото се досега. Да изтласка Йънг от съзнанието си. Да го остави сам на себе си.

Трябваше да се превърне в предишната Мария. Която живее в забутана балканска страна, в опустяващо селце. Грижи се за градината си. Слуша как хлопатарите на завръщащите се стада отзвъняват отминалия ден. Понякога омесва питка и със стръкчета здравец и мушкато отива на гробищата. Там, под пропуканите плочи на паметниците са родителите ѝ. На връщане разговаря с преминаващите хора. В селцето всички се познават.

Тя се казва Мария, има малка къща, понякога плете жилетки и шалове за зимата. Трябва да се обади в кметството и да се запише за дърва за идващите студове. Да направи туршии и компоти. Сладко от круши. Да изпере и просне под слънцето завивките. Може да отвори пак стана и да започне да тъче. Здрави кърпи и черги... Толкова много работа... Ще се събужда рано и ще си ляга рано. Ще я будят съседските петли. Ще си вземе куче. Няколко кокошки...

Не мога да те забравя, Йънг... Знам, че се луташ и си сам, но няхах друг избор... Трябваше да реша какво да правя със себе си, Йънг. Искях да прекарам последните дни тук. Тук е домът ми, преди да отида в другия Дом сред звездите... Върнах се, може би ще успея да открадна още малко време... зная, че нещо ще се случи, и когато се случи искам да го посрещна тук, Йънг.

Стана съвсем тъмно. После просветля, звездите изведнъж слязоха ниско.

Все пак съм човек и ще ми е мъчно за тук, Йънг. Познавам всичко тук и то ме познава.

От друга страна, Йънг, човешките същества достигнаха до точка, в която те вече не знаят защо съществуват. Забравили са тайните, сетивността, сънищата си. Духът е вложил в тях знание, но те не го искат. Препъват се като слепци по пътя за никъде.

Покрили са го с асфалт, така че да могат бързо да се придвижат към голямата празна дупка в края му. Тя чака да ги погълне.

Аз знам накъде води тяхната скоростна магистрала. Тръпки ме побиват, защото знам какво ще се случи после. Мъчно ми е за тях, Йънг. Ще остана тук, за да им кажа, че голямото поглъщане и изтриване ги чакат. Съвсем скоро ще ги достигнат. Ще се боря да не се случи. Или да не се случи съвсем.

Ще бъда тук, Йънг, докато мога да издържа. Знам, че ще ме намериш.

СЪДЪРЖАНИЕ

Мостът	2
Яростно и смирено	4
Предпоследно сбогом	5
Шафика Вайзер	7
Сомати	8
Тъгата Сириус	9
Тайната доктрина	10
Абдикация	12
18 септември, Шула	13
Диалог	14
Четящи отдели	17
Название на проекта: "Сканиране"	20
Дешифровка	23
Лунните хора	28
Мъж в черно	29
Безсъзнание	31
Чай	33
Тъмни, дълбоки, лишени от инстинкт	35
Йънг Чандра	38
Мъглявината М 13; библиотеката Акаша	39
Който и да си, каквото и да си	41
Далечни пътувания	43
Толкова по-зле	45
Нещо се случи	51
Полъх, проблясък, халюцинация	52
Нова пиеса	54
Човек, но не съвсем	57
Невидим	59
Открит през бездните	60
Понякога губеци ума си	61

Не изчезваш просто така	65
Филми от други светове	66
Повикана от Шафика	69
Елфи, ангели, феи	71
Кораби не оттук	72
Жив, дори на всяка цена	74
Откачено и не за вярване	77
Ожесточеност	80
Все още не	82
Извънземно биологично същество	82
Ангелът не дойде	84
Точка на пресичане	88
Коситба	90
Заповед за смърт	91
Последната врата	92
Помитаща тъга	94
Ще поправа това	96
Докато премине Армагедон	98
Горният свят	100
Не като враг	101
Краят на магистралата	105